

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Sheldon, Sidney - Dokonalé plány.pdb

PDB Name: Sheldon Sidney-Dokonale plány
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.7.2010
Modification Date: 18.7.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sidney Sheldon
Dokonalé plány

1

První záznam v deníku Leslie Stewartové zněl:

Milý deníčku, dnes ráno jsem potkala muže a budu se vdávat.

To prosté optimistické prohlášení neobsahovalo nejmenší náznak dramatických událostí, které měly následovat. Byl jeden z těch vzácně šťastných dnů, kdy nic nemůže skončit špatně a kdy se dokonce ani nic nepokusí špatně skončit. Leslie Stewartová se vůbec nezajímala o astrologii, ale toho rána, když listovala v Lexington Herald-Leaderu, upoutal její pozornost horoskop uvedený v astrologickém sloupku.

LEV (OD 23. ČERVENCE DO 22. SRPNA). NOVÝ MĚSÍC OSVĚTLUJE VÁŠ MILOSTNÝ ŽIVOT. STOJÍTE PRÁVĚ VYSOKO VE SVĚM LUNÁRNÍM CYKLU A BUDETE MUSET VĚNOVAT ZVÝŠENOU POZORNOST NOVÉ VZRUŠUJÍCÍ UDÁLOSTI VE SVĚM ŽIVOTĚ. VAŠE SLUČITELNÉ ZNAMENÍ JE PANNA. DNEŠEK BUDE DNEM RŮŽOVÝCH PSANÍ. PŘIPRAVTE SE HO VYCHUTNAT.

Buď připravena vychutnat co? pomyslela si Leslie sarkasticky. Dnešek se zdál být stejný jako kterýkoliv jiný den. Astrologie je nesmysl; něco na způsob mentálního bonbónku pro pošetilce.

Leslie Stewartová vedla oddělení pro reklamu a propagaci firmy Bailey & Tomkins v Lexingtonu. Na dnešní odpoledne měla naplánovány tři schůzky. První s firmou Kentucky Fertilizer Company, výrobcem hnojiv, jehož představitelé byli nadšeni novou kampaní, kterou pro ně připravovala. Obzvlášť se jim líbil úvod: "Chcete-li mít radost z růží..." Druhé setkání se týkalo hřebčína Breeders Stud Farm a třetí Lexingtonské uhelné společnosti. Den růžových psaní?

Leslie Stewartová vynikala neobyčejně exotickým vzhledem. Do třicítky jí sice už nechybělo mnoho, ale měla štíhlou provokativní postavu, šedé, mírně sešikmené oči, vystouplé lící kosti a dlouhé medově zbarvené vlasy, které nosila upravené s elegantní jednoduchostí.

Jistý přítel jí kdysi řekl: "Jestli budeš kromě krásy a vagíny vlastnit i rozum, může ti patřit svět."

Leslie Stewartová byla krásná a měla IQ 170. O zbytek se postarala příroda. Ale časem zjistila, že její perfektní vzhled znamená spíš nevýhodu. Muži si ji neustále předcházeli a o nabídky neměla nouzi, ale jen málokdo se skutečně snažil ji poznat.

Firma, u které pracovala se dvěma sekretářkami, zaměstnávala patnáct mužů. Leslie netrvalo ani týden, aby zjistila, že jí to myslí líp než všem ostatním. Rozhodla si však ponechat tento poznatek pro sebe.

Oba společníci, kterým firma patřila, tělnatý a tichý čtyřicátník Jim Bailey stejně jako o deset let mladší, málo snaživý reklamní agent Al Tomkins, se zpočátku nezávisle pokoušeli dostat ji do postele.

Zastavila je velice jednoduše. "Ještě jedna podobná nabídka, a já mizím."

To stačilo. Leslie byla příliš cenný zaměstnanec, aby riskovali její ztrátu.

První týden v zaměstnání Leslie vyprávěla při kávové přestávce svým spolupracovníkům vtíp.

"Tři muži přišli ke staré vědmě, která slíbila, že každému z nich splní přání. První pravil: Pál bych si být o dvacet pět procent chytřejší. Vědma mrkla okem a muž prohlásil: Vskutku! Cítím, že jsem bystřejší.

Druhý si přál být chytřejším o padesát procent. Vědma zamrkala a muž vykřikl: To je úžasné, mám dojem, že vím věci, o kterých jsem dříve neměl potuchy.

Třetí muž neváhal a přál si být chytřejším o sto procent. Vědma mrkla potřetí a proměnila ho v ženu."

Leslie tázavě pohlédla na muže kolem stolu. Všichni na ni civěli, ale nesmál se nikdo.

Bod byl doma.

Den růžového psaní slibovaný astrologem začal v jedenáct dopoledne. Do nevelké Lesliiny kanceláře vpadl Jim Bailey. "Máme nového klienta," oznámil. "Chci, abyste si ho vzala na starost."

Přestože Leslie už vyřídila víc zakázek než kdokoli jiný u firmy, neprotestovala. Zнала lepší způsob.

"Prima," odpověděla. "Oč jde?"

"Ne oč, ale o koho jde. Určitě jste slyšela o Oliveru Russellovi."

O Oliveru Russellovi slyšel kdekdo. Tvář místního advokáta a kandidáta na post guvernéra hleděla z poutačů po celém Kentucky. Ve svých pětatřiceti letech a při vynikající právnické reputaci byl považován za nejvhodnějšího uchazeče z celého státu. Objevoval se v pořadech všech významnějších televizních stanic v Lexingtonu - WDKY, WTVQ, WKYT - a také v místních populárních rozhlasových stanicích WKQQ a WLRO. Překvapivě hezký mužský s nepodadnými černými vlasy, tmavýma očima, atletickou postavou a vřelým úsměvem získal pověst donchuána, který se vyspal s většinou lexingtonských paníček.

"Ano, slyšela jsem o něm. Co si představuje, že pro něj uděláme?"

"Pokusíme se mu dopomoci k místu guvernéra Kentucky. Právě je na cestě k nám."

Oliver Russell se dostavil o pár minut později. Ve skutečnosti byl ještě pohlednější, než vypadal na fotografiích. Při představování se na Leslie mile usmál. "Už jsem o vás mnoho slyšel. Jsem velice rád, že povedete mou volební kampaň."

Vůbec nevypadal na muže, kterého si Leslie představovala. Čísela z něj naprosto odzbrojující upřímnost, která Leslie na chvíli dokázala zbavit slov.

"Já jsem - Děkuji vám. Prosím, posadte se."

Oliver Russell přijal místo. "Začneme od začátku," navrhla Leslie. "Proč se ucházíte o místo guvernéra?"

"To je velmi jednoduché. Kentucky je úžasný stát. Víme to dobře, protože tu žijeme a máme možnost těšit se z jeho kouzla. Ale většina Států nás považuje za spolek zaostalých horalů. Chci ten obraz změnit. Kentucky dokáže nabídnout víc než tučt jiných států dohromady. Zde začala historie celé země. Máme přece jedno z nejstarších hlavních měst Ameriky a Kentucky dala zemi dva prezidenty. Je to krajina Daniela Booneho, Kita Carlsona a soudce Roye Beana. Máme nejkrásnější scenerie na světě - úžasně jeskyně, řeky, louky - všechno. Chci ty krásy otevřít pro zbytek světa." Mluvil s hlubokým přesvědčením a Leslie cítila, jak ji to k němu silně táhne. Vzpomněla si na astrologický sloupek.

"Nový měsíc osvětlí váš milostný život. Dnes je den růžových psaní. Připravte se ho vychutnat."

"Kampaň se nevydaří, pokud sama nebudete věřit mé představě stejně silně jako já," přerušil její myšlenky Oliver

Russell.

"Budu," řekla Leslie až příliš rychle. "Po pravdě se již na tu práci těším." Chvilí váhala. "Můžu se vás na něco zeptat?"

"Zajisté."

"V jakém znamení jste se narodil?"

"Jsem Panna."

Oliver Russell odešel a Leslie se zastavila v Baileyově kanceláři. "Líbí se mi," řekla. "Je upřímný a opravdu se snaží. Myslím, že z něj bude dobrý guverner."

Jim na ni zamyšleně pohlédl. "Nebude to snadné."

"Ale? A proč?" vrátila mu pohled trochu zmatená.

Bailey pokrčil rameny. "Nevím jistě. Něco mi v celé věci nesedí, ale nedokážu to vysvětlit. Viděla jste Russella na všech těch poutačích a v televizi?"

"Ano."

"Skončilo to."

"Proč? Nerozumím tomu."

"Nikdo neví jistě, ale koluje spousta dohadů. Jeden z nich tvrdí, že za Russellem někdo stál a financoval celou jeho volební kampaň. Pak ho z jakéhosi důvodu pustil k vodě."

"To nedává smysl, Jime. V půlce kampaně přece jasně vedl."

"Já vím."

"Proč vlastně přišel za námi?"

"Opravdu chce svého cíle dosáhnout. Myslím, že je velice ctižádostivý a cítí, že by na to mohl jít i jinak. Byl by rád, kdybychom mu udělali kampaň, která ho nebude stát velké peníze. Nemůže si dovolit další vysílací čas ani další reklamu. Můžeme pro něj akorát připravit pár interview, nějaké články ve firemním časopise a podobné věci. To je všechno." Zavrtěl hlavou. "Guverner Addison utrácí na svou volební kampaň celé jmění. Za poslední dva týdny Russellovy preference poklesly. Je to ostuda. Je dobrý právník a dělá hodně pro veřejné blaho. Také si myslím, že byl dobrým guvernerem."

Tu noc si Leslie zapsala do svého nového deníku první poznámku.

Milý deníčku, dnes ráno jsem potkala muže a budu se vdávat.

Leslie Stewartová prožila idylické dětství. Byla mimořádně inteligentní dítě. Její otec vyučoval angličtinu na Lexingtonské univerzitě a maminka se starala o domácnost. Pan Stewart, pohledný muž, vlastenec a intelektuál, byl zároveň starostlivým otcem. Vždy dbal na to, aby rodina trávila prázdniny společně a společně také cestovala. V Leslie se viděl. "Jsi tatínkova holčička," říkával. Nikdy jí neváhal připomenout, jak kouzelně vypadá, vychvaloval její známky, chování i přátele. V jeho očích nemohla Leslie udělat nic špatného. Na deváté narozeniny jí dal překrásné hnědé šaty. Byly ze sametu a měly krajkové manžety. Musela si je hned obléct a pak se ukázat svým přátelům, kteří přišli na večeři. "Není krásná?" rozplýval se.

Leslie ho zbožňovala.

O rok později Lesliein nádherný život jednoho rána skončil. Matka, tváře poznamenané slzami, ji usadila do křesla.

"Miláčku," řekla, "tvůj otec od nás odešel."

Leslie zpočátku nerozuměla. "Kdy se vrátí?"

"Už se nevrátí."

Každé slovo píchalo jako hrot nože.

Matka ho vyhnala, myslela si Leslie. Bylo jí matky líto, protože musel následovat rozvod a boj o právo vychovávat dítě. Otec by ji nikdy nedal. Nikdy. "Přijde si pro mě," opakovala si donekonečna.

Ale týdny ubíhaly, a otec se neukázal. Nedovolil mu, aby mě viděl, usoudila Leslie. Matka ho tak trestá.

Tepřve stará teta Leslie vysvětlila, že žádný opatrovnícký spor nebude. Lesliein otec se zamiloval do vdovy, která učila na stejné univerzitě, a odstěhoval se za ní do jejího domu na Limestone Street.

Jednou, když chodily po nákupech, matka ukázala Leslie ten dům. "Tam teď žije," poznamenala hořce.

Leslie se rozhodla, že otce navštíví. Až mě uvidí, myslela si, určitě se vrátí domů.

V pátek po škole zazvonila u dveří domu na Limestone Street. Přišla otevřít dívčina jejího věku v hnědých sametových šatech s krajkami na manžetách. Leslie na ní hleděla v šoku.

Dívka si ji zvědavě prohlížela. "Kdo jsi?"

Leslie utekla.

Následující rok Leslie pozorovala, jak se matka uzavírá do sebe a úplně ztrácí zájem o život. Leslie, která považovala "umírání na zlomené srdce" za prázdnou frázi, jen bezmocně sledovala, jak matka schází a umírá. Když se pak lidé ptali, co bylo příčinou její smrti, Leslie odpovídala: "Umřela na zlomené srdce."

Leslie se rozhodla, že jí tohle žádný muž nikdy neprovede.

Po smrti matky se odstěhovala k tetě a vychodila gymnázium Bryan Station. Pak s vyznamenáním promovala na Kentucké univerzitě. V posledním ročníku univerzity byla zvolena královnou krásy a odmítla řadu nabídek módních agentur.

Zažila dvě krátká milostná vzplanutí; jedno s univerzitním fotbalovým hrdinou a druhé se svým profesorem ekonomie.

Oba vztahy ji brzy začaly nudit. Ukázalo se, že inteligenci ji ani jeden z mužů neuspokojí.

Těsně před dokončením školy jí teta zemřela a Leslie po promoci požádala o zaměstnání v agentuře pro reklamu a propagaci. Agenturní kanceláře Bailey & Tomkins se nacházely na Vine Street v cihlové budově postavené ve tvaru písmene U. Dům měl měděnou střechou a na nádvoří stála fontána.

Jim Bailey, starší z obou společníků, si prohlédl Leslieino závěrečné hodnocení a přikývl. "Velmi působivé. Máte štěstí, potřebujeme sekretářku."

"Sekretářku? Doufala jsem -"

"Ano?"

"Ne, nic."

Leslie začala jako sekretářka. Pořizovala zápisy z porad a schůzek a bez ustání přemýšlela, jak vylepšit připravované reklamní kampaně. Jednou ráno prohlásil vedoucí útvaru pro styk se zákazníky: "Vymýšlím perfektní logo pro Ranco Beef Chilli. Na štítek konzervy chci dát kovboje s krávou na lasu. To by mělo vyvolat představu čerstvého masa a -" To je příšerná myšlenka, pomyslela si Leslie. Všichni na ni překvapeně pohlédli a Leslie si s hrůzou uvědomila, že tu myšlenku vyslovila nahlas.

"Neráčila byste nám to vysvětlit, mladá dámo?"

"Já..." Prála si být v ten moment někde jinde. Kdekoliv. Všichni čekali a Leslie se zhluboka nadechla. "Když lidé konzumují maso, nechtějí myslet na to, že jedí mrtvé zvíře."

Nastalo tíživé ticho. Jim Bailey si odkašlal. "Snad bychom o tom ještě mohli trochu popřemýšlet."

Následující týden během porady o způsobu představení nového toaletního mýdla navrhl jeden z vedoucích: "Zkusme využít vítězky ze soutěží krásy."

"Promiňte," ozvala se Leslie nesměle. "Jsem si jistá, že tohle tu už bylo. Proč by nemohly zvýraznit univerzálnost našeho toaletního mýdla rozkošné letušky ze všech koutů světa?"

Od té chvíle si spolupracovníci uvědomili, že se vyplatí zeptat se Leslie na její názor.

Za rok dostala na starost autorská práva a po dvou letech vedla kancelář obojího - reklamy i propagace.

Oliver Russell se stal pro Leslie první skutečnou výzvou v agentuře. Dva týdny po jeho návštěvě se však Bailey rozhodl, že práce pro něj ukončí. Oliver Russell nemohl zaplatit ani běžné agenturní poplatky. Ale Leslie šéfa přesvědčila, aby si zakázku ponechal.

"Řekněme, že je to pro veřejné blaho."

Bailey ji chvíli upřeně pozoroval. "Dobrá."

* * *

Leslie seděla s Russellem na lavičce v parku Triangl. Byl studený podzimní den a od jezera vál tichý vítr. "Nenávidím politiku," řekl Oliver Russell.

Leslie na něj překvapeně pohlédla. "Pro všechno na světě, proč to potom -?"

"Protože chci změnit systém, Leslie. Toho se teď zmocnili lobbyisté a korporace. Pomáhají dosadit k moci špatné lidi a pak se je snaží ovládat. Je toho spousta, co bych chtěl udělat." Jeho hlas prozrazoval vášnivě zanícení. "Lidé, kteří vedou tuto zemi, z ní udělali klub starých pánů. Starají se víc o sebe než o lidi. To není správné a já se chci pokusit věci

změnit."

Leslie naslouchala Oliverovým představám a myslela si: On by to mohl dokázat. Bylo v něm tolik neodolatelného vzruchu. Po pravdě na něm nacházela vzrušující všechno. Takto ještě o žádném muži neuvažovala, a byl to povznášející zážitek. Neměla žádnou možnost, jak zjistit, co si on myslí o ní. Je vždycky tak zatraceně perfektní džentlmen? divila se. Zdálo se jí, že co pár minut k lavičce někdo přistoupil, potřásl mu rukou a popřál mu hodně štěstí. Ženy přitom očividně probodávaly Leslie závistivými pohledy. Pravděpodobně si s ním už všechny něco začaly. Asi s ním byly i v posteli, napadlo Leslie. Dobrá, ale to se mě netýká.

Nedávno se dozvěděla, že se dvořil dceři jistého senátora, a ráda by věděla, k čemu došlo. Tohle se tě také netýká, odbyla další úvahy.

* * *

Neexistoval žádný způsob, jak zabránit rozpadu Oliverovy kampaně. Bez peněz na zaplacení volebního štábu, bez televize, rozhlasu a podpory novin nebylo možné konkurovat stávajícímu guvernérovi Carymu Addisonovi, jehož portréty byly snad všude. Leslie Oliverovi zařídila, aby se objevil na piknicích společnosti, v továrnách a na tuctu jiných společenských událostí, ale věděla dobře, že to všechno pouhá třetí liga. A to vědomí ji frustrovalo.

"Viděla jste výsledky posledního veřejného průzkumu?" zeptal se Leslie Jim Bailey. "Váš hoch už brzy poletí do kanálu."

Ne, pokud mu dokážu pomoci, pomyslela si Leslie.

"Nefunguje to, že?" zeptal se Oliver tiše při obědě u Cheznoise.

"Zbývá ještě spousta času," odpovídala Leslie přesvědčivě. "Až vás voliči poznají -"

Oliver zavrtěl hlavou. "Četl jsem poslední průzkumy a chci vám říct, že si cením všeho, co jste se pokusila pro mě udělat. Byla jste ohromná."

Pozorovala ho přes stůl a uvažovala. Je to nejúžasnější mužský, jakého jsem kdy potkala, a já mu nejsem schopná pomoci. Chtěla by ho obejmout, držet a utěšovat. Utěšovat ho? Koho se to snaíš oblafnout?

Když se chystali k odchodu, přiblížil se ke stolu nějaký manželský pár se dvěma malými děvčátky.

"Olivere, jak se máš?" Atraktivnímu muži bylo kolem čtyřicítky a s černou klapkou přes oko vypadal jako elegantní pirát.

Oliver vstal a napřáhl ruku. "Nazdar, Petře. Rád bych ti představil Leslie Stewartovou. To je Petr Tager."

"Dobrý den, Leslie." Tager pokývl k rodině. "Má žena Betsy a to je Alžběta a Rebeka." V hlase zaznívala neskrývaná pýcha.

Petr Tager se obrátil k Oliverovi. "Je mi strašně líto toho, co se přihodilo. Hrozná ostuda. Udělal jsem to s děsným odporem, ale neměl jsem na výběr."

"Chápu, Petře."

"Kdyby byla možnost udělat cokoliv jiného -"

"Na tom nesejde. Jsem v pořádku."

"Ty víš, že ti přeju jen to nejlepší."

Cestou domů se Leslie zeptala: "Co to všechno mělo znamenat?"

Oliver začal cosi vysvětlovat, ale pak se zarazil. "To není důležité."

Leslie bydlela v apartmá s jednou ložnicí v lexingtonské čtvrti Brandywine. Když se blížili k jejímu domu, řekl Oliver váhavě: "Leslie, jsem si vědom, že vaše agentura pro mě dělá prakticky zadarmo, ale mám-li být upřímný, myslím si, že maříte čas. Možná bude líp, když to sbalím."

"Ne." Protestovala tak vehementně, že ho síla jejího hlasu překvapila. "Nemůžete to vzdát. Najdeme způsob, jak zařídit, aby se dařilo."

Oliver se k ní obrátil a pohlédl jí do očí. "Opravdu se budete snažit?"

Nepřikládej té otázce příliš velký význam, nabádala se v duchu, ale tiše přisvědčila. "Ano, opravdu se vynasnažím."

Jakmile došli před dům, Leslie se nadechla: "Nezastavíte se?"

Dlouze na ni pohlédl. "Ano."

Později se už nedokázala rozpomenout, kdo udělal první pohyb. Pamatovala si jen, že se začali vzájemně svlékat. Pak se ocitla v jeho náruči. Začali se milovat v divokém až brutálním spěchu, ale následující volné tání mělo rytmus plný extáze, která se zdála nadčasová. Byl to nejúžasnější pocit, jaký kdy zažila.

Strávili spolu celou magickou noc. Oliver byl nenasytný. Dával a vyžadoval současně a nemínil skončit. Choval se jako zvíře. Můj bože, vždyť já jsem stejné zvíře, napadlo Leslie.

Ráno při snídani - měli pomerančovou šťávu, smažená vajíčka, topinky a slaninu - Leslie prohodila: "Olivere, v pátek bude u Green River Lake piknik. Přijde tam spousta lidí. Zařídím, abys mohl promluvit. Koupíme si vysílací čas v rádiu, aby všichni věděli, že tam budeš. Pak, možná -"

"Leslie," protestoval Oliver, "nemám na to peníze."

"O to se nestarej," prohlásila zvesela. "Agentura to zatahne."

Věděla, že neexistuje ani vzdálená možnost, aby agentura finančně podporovala akci, ale rozhodla se vše zaplatit sama. Jimu Baileymu namluví, že peníze daroval Russellův sponzor. A bude to pravda. Rozhodla se. Udělá všechno na světě, aby mu pomohla.

Pikniku na břehu Green River Lake se zúčastnilo na dvě stovky lidí a Oliver mluvil brilantně.

"Polovina lidí této země nevolí," řekl. "Máme nejmenší volební účast ze všech průmyslových zemí světa - méně než padesát procent. Jestli chcete věci změnit, odpovědnost za to, že zajistíte, aby se opravdu změnily, leží na vás. Je to víc než odpovědnost, je to vaše privilegium. Zanedlouho budou volby. Ať už budete volit mého oponenta, nebo mě, volte! Buďte při tom!" Tleskali mu.

Leslie zajistila, aby se Oliver zúčastnil co možná největšího počtu veřejných akcí. Slavnostně otevřel dětskou kliniku, pokřtil nový most, hovořil na schůzích ženských organizací, pracovních spolků, při charitativních akcích a v domovech důchodců. Přesto se v preferencích dál propadal. Pokud Olivera právě nezaměstnávala kampaň, našli si s Leslie trochu času, aby mohli být spolu. Občas se projeli drožkou po parku Triangl a sobotní odpoledne střídavě trávili v Antique Market nebo zašli na večeri k Á la Lucie. Na Hromnice a na výroční den bitvy u Bull Run přinesl Oliver Leslie květiny. Na telefonním záznamníku jí nechával milostné vzkazy: "Miláčku - kdepak jsi? Scházíš mi, scházíš mi, scházíš mi." "Šíleně jsem se zamiloval do tvého záznamníku. Máš vůbec představu, jak sexy zní?" "Není to nezákonné být takto šťastný? Miluji tě."

Leslie vůbec nezáleželo, kam s Oliverem jdou; chtěla jen, aby byli spolu.

Snad nejúchvatnější věcí, kterou spolu podnikli jednou v neděli, byl rafting přes peřeje řeky Russell Fork. Jízda započala docela nevinně. Pluli v pohodě, dokud si řeka nezačala razit cestu kolem úpatí hor v gigantickém oblouku se sérií ohlušujících vertikálních skoků, které braly dech: metr a půl... dva metry... tři metry... vzdálené od sebe sotva na délku člunu. Plavba trvala tři a půl hodiny, a když pak vylezli z člunu, byli na kost mokří, a šťastní, že to přežili. Nedokázali od sebe odpoutat ruce a milovali se vzadu v Oliverově automobilu zaparkovaném v lesích.

Jednou večer, byl začátek listopadu, připravil Oliver večeři doma. Vlastnil okouzující dům ve Versailles, malém městečku nedaleko Lexingtonu. Hovězí steak, marinované v sojové omáčce a pečené na česneku a bylinách, byly spolu s pečenými brambory a výborným červeným vínem jedinečné.

"Jsi vynikající kuchař," pochválila ho Leslie a přitulila se k němu. "Opravdu vynikáš ve všem, miláčku."

"Díky, lásko." Zamyslel se. "Mám pro tebe malé překvapení a chci, abys ho vyzkoušela." Zmizel v ložnici a po chvíli se objevil s lahvičkou čiré tekutiny.

"Tady je to," prohlásil.

"Co to máš?"

"Už jsi někdy slyšela o extázi?"

"Slyšela? Vždyť ji prožívám."

"Myslím drogu extázi. Tohle je tekutá extáze. Je považována za silné afrodiziakum."

Leslie se zamračila. "Ale - ty to snad nepotřebuješ. My to nepotřebujeme. Může to být nebezpečné a..." Zaváhala.

"Používáš ji často?"

Oliver se zasmál. "Ve skutečnosti vůbec. Přestaň se mračit. Dal mi ji jeden známý, jen tak na zkoušku. Bylo by to poprvé."

"Raději ať není žádné poprvé," odpověděla Leslie. "Nevyhodíš ji?"

"Máš pravdu, samozřejmě, že vyhodím." Odešel do koupelny a po chvíli Leslie slyšela splachování. Oliver se vrátil.

"A je pryč," řekl s úsměvem. "Kdo potřebuje extázi ve skle? Mám ji v lepším balení."

Vzal ji do náruče.

Leslie přečetla pár milostných románů a slyšela spoustu milostných písní, ale nic z toho ji nepřipravilo na realitu, která byla sotva k uvěření. Romantickou lyriku považovala za sentimentální nesmysl, pouhé snění podněcené přáním. Nyní poznala něco lepšího. Svět se jí náhle zdál krásnější a plný jasu. Všeho jako by se dotýkalo kouzlo - kouzlo jménem Oliver Russell.

Jedno sobotní dopoledne si vyšli na túru do Breaks Interstate Park a těšili se z nádherných horských scenerií, které je obklopovaly.

"Ještě nikdy jsem tu nebyla," prohlásila Leslie.

"Určitě se ti tady bude líbit."

Horská stezka před nimi zatáčela v ostrém oblouku, a když došli za ohyb, Leslie zůstala stát jako přibitá. Uprostřed chodníku stála dřevěná cedule s ručně malovaným nápisem: LESLIE, VEZMEŠ SI MĚ?

Srdce jí málem uvízlo v krku. Mlčky zvedla oči k Oliverovi.

Objal ji. "Vezmeš si mě?"

Je možné, že mě potkalo takové štěstí? divila se. Pevně ho sevřela a zašeptala: "Ano, miláčku. Samozřejmě, že vezmu."

"Bohužel ti nemůžu slíbit, že se vdáš za guvernéra. Ale určitě si vezmeš docela slušného advokáta."

Stulila se v jeho náručí a zašeptala: "To úplně stačí."

* * *

O několik dnů později, když se Leslie chystala na večeři s Oliverem, zazvonil telefon.

"Miláčku, je mi to strašně líto, ale mám pro tebe špatnou novinu. Musím dnes večer na mítink. Nezbyvá než zrušit naši dnešní večeři. Odpustíš mi to?"

Leslie se usmála a řekla tiše: "Vše odpuštěno."

Příští den zvedla Leslie ze stolu výtisk State Journal. Titulek na přední straně hlásal: VŘECE KENTUCKY BYLO NALEZENO ŽENSKÉ TĚLO. Článek pokračoval: "Dnes časně ráno našla policie v řece Kentucky, asi deset mil na

východ od Lexingtonu, nahé tělo přibližně dvacetileté ženy. Příčinu smrti objasní probíhající soudní pitva..."
Leslie se zachvěla. Umřít tak mladá. Měla milence? Možná manžela. Měla bych poděkovat, že jsem naživu, šťastná a milovaná.

Snad celý Lexington mluvil o chystané svatbě. V relativně malém městě byl Oliver Russell velmi populární osobností, a na pohledný pár byla radost pohledět. Černý krasavec a Leslie s exotickou tvář, svůdnou postavou a vlasy medově blond. Zvěst o jejich zasnoubení se šířila rychlostí požáru ve vyprahlém lese.

"Doufám, že si uvědomuje, jaké ho potkalo štěstí," poznamenal Jim Bailey.

Leslie odpověděla s úsměvem: "Oba nás potkalo štěstí."

"Chystáte se vzít v soukromí?"

"Ne. Oliver chce formální obřad. Svatba bude v kostele Calvary Chapel."

"A kdy k té šťastné události dojde?"

"Za šest týdnů."

O pár dnů později oznámil State Journal na přední straně: "Soudní pitva prokázala, že žena nalezená v řece Kentucky, identifikovaná jako Lisa Burnettová, právní sekretářka, zemřela na předávkování nebezpečnou ilegální drogou, která je na ulici známa pod názvem tekutá extáze..."

Tekutá extáze. Leslie se vybavil ten večer s Oliverem. Jaké štěstí, že ji tenkrát vylil, pomyslela si s ulehčením.

Příštích pár týdnů bylo naplněno překotnými přípravami k svatbě. Bylo třeba zařídit bezpočet věcí. Pozvánky rozeslali dvěma stovkám lidí. Leslie našla družičku a vybrala jí oblečení - šaty pro primabalerínu s odpovídajícími střevíčky a rukavicemi, které nahradily rukávy. Pro sebe koupila ve Fayette Mail na Nicholasville Road bílé šaty, dlouhé až na podlahu s nabíranou sukní a vlečkou.

Oliver objednal žaket s proužkovanými kalhotami a šedou vestou. Bílou košili se stojatým límečkem s ohrnutými rúžky doplnil proužkovaným plastronem. Za svědka si přizval právníka své firmy.

"Jsme připraveni," řekl Leslie. "Už jsem zařídil i všechno potřebné na recepci. Pozvání přijali téměř všichni."

Leslie cítila, jak jí tělem proběhlo drobné chvění. "Už se nemůžu dočkat, milý."

Ve čtvrtek večer, týden před svatbou, přišel Oliver za Leslie do jejího bytu.

"Bohužel, objevily se jisté problémy. Jeden můj klient se dostal do potíží. Chystám se letět do Paříže, abych uvedl věci na pravou míru."

"Do Paříže? Jak dlouho tam zůstaněš?"

"Nemělo by to trvat déle než dva tři dny. Nanejvýš čtyři. Vrátním se bohatě včas."

"Připomeň pilotovi, ať letí opatrně."

"Slibuji."

Jakmile Oliver odešel, Leslie zvedla ze stolu noviny a jen tak z rozmaru nalistovala Zoltaireho horoskopy.

PRO LVA (OD 23. ČERVENCE DO 22. SRPNA). DNES NENÍ VHODNÝ DEN NA ZMĚNU PLÁNŮ. ROZHODNUTÍ RISKOVAT MŮŽE VÉST K VÁŽNÝM PROBLÉMŮM.

Leslie přečetla text ještě jednou a znervózňela. Už se chystala zvednout telefon, aby Oliverovi řekla, že nemá nikam jezdit, ale pak si to rozmyslela. To je směšné, uvažovala. Přece nedáš na hloupý horoskop.

* * *

Bylo pondělí a Leslie nedostala od Olivera žádnou zprávu. Telefonovala mu do kanceláře, ale tam jí řekli, že nic nevědí. Ani v úterý se neozval a Leslie začínala propadat panice. Ve středu ji ve čtyři ráno vzbudilo naléhavé vyzvánění telefonu. Posadila se v posteli s myšlenkou: Díky bohu, to bude Oliver! Mohla se na něj zlobit za to, že nezavolal dřív, ale nyní jí to nepřipadalo důležité. Zvedla sluchátko. "Oliver..."

Odpověděl jí cizí mužský hlas. "Leslie Stewartová?"

Polil jí náhlý ledový chlad. "Kdo - kdo volá?"

"Al Towers, Associated Press. Slečno Stewartová, na našich linkách se objevila nová zpráva a my bychom rádi znali vaši reakci."

Muselo se stát něco hrozného. Oliver je mrtvý.

"Slečno Stewartová?"

"Ano." Hlas jí poklesl na přiškrčený šepot.

"Mohli bychom znát váš názor?"

"Názor? Na co?"

"Na Olivera Russella, který se v Paříži oženil s dcerou senátora Todda Davise."

Pokoj se s Leslie na chvíli zatočil.

"Byla jste s panem Russellem zasnoubena, nebo se mýlím? Kdybychom získali vaše ..."

Strnule se posadila.

"Slečno Stewartová?"

Konečně našla hlas. "Ano. Já - já jim oběma přeji všechno nejlepší." Bez dalších slov odložila sluchátko. Tohle je přece noční můra. Probudila se za pár minut s dojmem, že se jí to všechno jen zdálo.

Ale nebyl to sen. Zůstala opuštěná podruhé. "Tvůj otec se nevrátí," slyšela matčin hlas. Odešla do koupelny a

zkoumala v zrcadle obraz své bledé tváře. "Na našich linkách se objevila zpráva..." Oliver se oženil s jinou. Proč? Co jsem udělala špatně? Čím jsem ho zklamala? Ale hluboko v nitru cítila, že to byl Oliver, kdo zklamal. Je pryč. Jak se jen vyrovná s budoucností?

Když přišla toho rána do agentury, všichni se snažili, aby jí nemuseli pohlédnout do očí. Vešla do Baileyho kanceláře.

Krátce se podíval na její pobledlou tvář. "Neměla jste dnes chodit do práce, Leslie. Proč jste nezůstala doma a -" Zhluboka se nadechla. "Ne, díky. To bude v pořádku."

Rozhlasové i televizní zprávy, včetně odpoledních novin, byly plné detailů z pařížské svatby. Senátor Todd Davis byl bezpochyby nejvlivnějším občanem Kentucky a zpráva o sňatku jeho dcery s ženichem, který zrušil zasnoubení s Leslie, představovala pikantní záležitost.

Telefon v kanceláři Leslie nepřestal zvonit.

"Slečno Stewartová, tady je Courier-Journal. Můžete nám poskytnout prohlášení ke svatbě?"

"Ano. Jediná věc, na které mi záleží, je štěstí Olivera Russella."

"Ale chystali jste se -"

"Sňatek by byl omylem pro oba. Dcera senátora Davise se objevila v jeho životě dřív. Zřejmě s ní nikdy neskončil, a já jim přeji oběma jen to nejlepší."

"Zde je Frankfort State Journal..."

A tak to šlo pořád dokola.

Leslie se zdálo, že ji půlka Lexingtonu lituje, zatímco druhá polovina se z její směly očividně těšila. Kamkoliv se vrtla, lidé spěšně končili šeptané hovory. Usilovně se snažila nedávat najevo své pocity.

"Jak jen jste mohla dovolit, aby vám tohle udělal?"

"Když někoho opravdu milujete," odpovídala Leslie rozhodně, "chcete, aby byl šťastný. Oliver Russell je nejlepší lidská bytost, jakou jsem kdy poznala. Přeji oběma trvalé štěstí."

Všem pozvaným svatebním hostům poslala omluvu a vrátila svatební dary.

Leslie zoufale čekala Oliverovo zavolání, ale napůl se ho děsila. Když pak konečně hovor přišel, zastihl ji nepřipravenou. Zaskočil ji familiární tón Oliverova hlasu.

"Leslie... Nevím, co bych řekl."

"Je to pravda?"

"Ano."

"Pak asi není nic, co by stálo za řeč."

"Chtěl jsem ti jen vysvětlit, jak k tomu došlo. Než jsem tě poznal, byli jsme s Jan téměř zasnoubeni. Jakmile jsem ji uviděl znovu, tak jsem - tak jsem poznal, že ji stále miluji."

"Chápu, Oliver. Sbohem."

O pět minut později volala Leslieina sekretářka. "Slečno Stewartová, máte hovor na lince jedna."

"Nechci s nikým mluvit a -"

"Je to senátor Davis."

Otec Oliverovy nevěsty? Co ten tak po mně může chtít? divila se Leslie, ale zvedla sluchátko.

Ozval se hluboký jižanský hlas. "Slečna Stewartová?"

"Ano."

"Tady je Todd Davis. Myslím, že bychom si spolu měli trochu pohovořit."

Leslie váhala. "Senátore, nevím o čem -"

"Stavím se pro vás v jednu hodinu." Linka zmlkla.

Přesně za hodinu zastavila před budovou agentury limuzína a šofér otevřel Leslie dveře. Senátor Davis, muž výrazného vzhledu s vlajícími bílými vlasy a úzkým knírkem, seděl vzadu. Měl tvář patriarchy a navzdory podzimu byl oblečen v bílém značkovém obleku. Na hlavě měl bílý slamák se širokou střeškou. Představoval klasickou postavu minulého století - staromódního jižanského džentlmena.

Jakmile Leslie nastoupila do vozu, senátor ji přivítal: "Jste krásná mladá žena."

"Děkuji," odpověděla upjatě.

Limuzína vyjela.

"Neměl jsem na mysli jen fyzickou krásu, slečno Stewartová. Slyšel jsem, jakým způsobem jste zvládla celou tu podlou záležitost. Musí to být pro vás velice skličující. Když jsem slyšel, co se stalo, nemohl jsem uvěřit." V hlase mu zazněl zlobný tón. "Kam se poděla stará dobrá morálka? Po pravdě jsem zhnusen Oliverem, který se k vám zachoval tak bídně, a velice se zlobím na Jan, že se za něj provdala. Jistým způsobem také cítím vinu, protože je to moje dcera. Zaslouží si jeden druhého." Hlas měl přidušený emocemi.

Chvilí jeli beze slov. Konečně Leslie přerušila mlčení. "Znám Olivera. Jsem si jistá, že mi nechtěl ublížit. Co se stalo... stalo se. Chci pro něj jen to nejlepší. Zaslouží si to a já neudělám nic, abych mu stála v cestě."

"To je od vás velice šlechetné." Chvilí si ji prohlížel. "Jste opravdu pozoruhodná mladá žena."

Limuzína zastavila na Paris Pike v Kentucky Horše Center. Zde a v okolí Lexingtonu se nalézala možná stovka koňských farem a největší z nich vlastnil senátor Davis. Kam až oko dohlédlo, táhly se bílé laťkové ploty, bílé výběhy s červeným lemováním a louky vlnící se lipnice.

Leslie a senátor Davis vystoupili z vozu a došli k plotu dostihové dráhy. Chvilku pozorovali trénink ušlechtilých koní. Senátor Davis se obrátil k Leslie. "Jsem prostý člověk," řekl tiše. "Chápu, jak to musí znít vašim uším, ale je to pravda. Zde jsem se narodil a mohl bych zde strávit zbytek svého života. Není na světě jiné místo, jako je toto. Jen se kolem sebe rozhlédnete, slečno Stewartová. Tady je člověk tak blízko nebi, jak jen může být. Mohla byste mi mít za zlé, že to všechno nechci opustit? Mark Twain kdysi řekl, že pokud by měl zažít konec světa, chtěl by ho zažít v Kentucky, protože Kentucky je vždy o dobrých dvacet let pozadu. Půl života jsem prožil ve Washingtonu a hnusí se mi."

"Tak proč to všechno děláte?"

"Protože mám pocit, že jsem zavázán. Naši lidé mě zvolili do senátu, a dokud mě neodvolají, zůstanu tam a budu dělat, jak nejlépe dovedu." Náhle změnil předmět hovoru. "Chtěl bych, abyste věděla, jak obdivuji vaše city a vaše vystupování. Pokud byste se chovala jen trochu bezohledně, mohla jste vyvolat docela slušný skandál. Opravdu - chci vám říct, jak velmi si vás vážím."

Leslie na něj pohlédla.

"Možná byste ráda na chvíli odjela. Nějaký čas cestovala. Třeba menší výlet do ciziny. Přirozeně, že bych zaplatil všechny -"

"Prosím, nedělejte to."

"Jen jsem -"

"Já vím, senátore Davisi. Já se s vaší dcerou nesetkala, ale jestli ji Oliver miluje, musí být vskutku výjimečná. Doufám, že spolu budou šťastní."

"Myslím, že byste měla vědět," řekl rozpačitě, "že se vracejí sem, aby se vzali ještě jednou. V Paříži proběhl jen civilní obřad, ale Jan chce církevní svatbu, a zde."

Ta slova se jí zabodávala přímo do srdce. "Chápu. To bude v pořádku. Nemusí se ničeho obávat."

"Děkuji vám."

Svatba se konala za čtrnáct dní a v kostele Calvary Chapel, kde měli seždat Leslie s Oliverem. Kostel byl přeplněný. Oliver Russell, Jan a senátor Todd Davis stáli před pastorem u oltáře. Jan Davisová, atraktivní bruneta s impozantní postavou, působila trochu aristokratickým dojmem.

Pastor dokončoval obřad. "Bůh chtěl, aby muž a žena byli jedno v posvátném svazku manželském. A protože půjdete životem spolu..."

Dveře kostela se otevřely a vešla Leslie Stewartová. Chvilí stála u dveří a poslouchala, ale pak přistoupila k zadním lavicím.

Pastor pokračoval: "... jestli je zde někdo, kdo ví, proč by tato dvojice nemohla vstoupit v posvátný svazek manželský, nechť promluví nyní, nebo ať provždy..." Vzhlédl a uviděl Leslie. "...ať provždy mlčí."

Téměř jako z donucení se hlavy všech začaly otáčet k Leslie a kostelní síní se nesl šepot. V náhlém napětí lidé jako by cítili, že se mají stát svědky dramatické scény.

Pastor chvíli čekal a potom si nervózně odkašlal. "Pak vás, z moci mi svěřené, prohlašuji za muže a ženu." V jeho hlase byla patrná hluboká úleva. "Můžete políbit nevěstu."

Když pastor opět zvedl zrak, byla Leslie pryč.

Poznámky v Leslieině deníku končily slovy:

Milý deníčku. Byla to překrásná svatba. Oliverova nevěsta je velmi hezká. Měla na sobě bílé krajkové šaty s volnými zády a bolerko. Oliver vypadal líp než kdykoliv předtím. Zdálo se, že je šťastný. Potěšilo mě to.

Ale dřív, než s ním skončím, chystám se ho donutit, aby litoval, že se vůbec kdy narodil.

2

Usmíření své dcery s Oliverem Russellem zařídil sám senátor Todd Davis.

Senátor Davis, vdovec a multimiliardář, vlastnil tabákové plantáže, uhelné doly, naftová pole v Oklahomě a na Aljašce a k tomu dostihové stáje světové třídy. Jako vůdce senátní většiny byl jedním z nejmocnějších mužů ve Washingtonu a sloužil již páté volební období. Vyznával jednoduchou životní filozofii: Nikdy nezapomínej na laskavost a nikdy neodpouštěj urážku. Byl pyšný na svá vítězství jak na dostihové dráze, tak i v politice a záhy si všiml Olivera Russella. Vytušil v něm člověka budoucnosti. Skutečnost, že by si Oliver mohl vzít jeho dceru, se jevila jako nečekané plus, dokud ovšem Jan známost hloupě neukončila. Zpráva o hrozícím sňatku Olivera Russella s Leslie Stewartovou senátora znepokojila. Velice znepokojila.

Senátor Davis se s Oliverem Russellem poprvé setkal služebně. Tehdy mu Oliver poskytl jistou právní službu. Na senátora Davise udělal inteligentní, hezký a výřečný muž velký dojem; jeho chlapecký šarm přitahoval lidi. Senátor pak pozval Olivera na oběd, a Oliver neměl ani tušení o léčce, do níž je opatrně lákán.

Měsíc po setkání zavolal senátor Davis Petra Tagera. "Myslím, že jsme našli příštího guvernéra."

Tager byl seriózní člověk, který vyrůstal v nábožensky založené rodině. Zatímco jeho otec vyučoval historii, matka spravovala domácnost, a oba vášnivě chodili do kostela. V jedenácti letech jel Petr se svými rodiči a mladším bratrem autem, kterému selhaly brzdy. Nehoda skončila tragicky. Jediný Petr přežil, ale ztratil oko.

Petr uvěřil, že ho bůh ušetřil jen proto, aby mohl šířit jeho slovo.

Senátor Davis ještě nepotkal člověka, který by dokázal pochopit dynamiku politického dění tak jako Petr Tager. Petr

věděl, kde hledat hlasy a jak se k nim dostat. Měl neomylný cit pro to, co chce veřejnost slyšet a co ji začíná nudit. Ale pro senátora Davise bylo mnohem důležitější, že mohl Petrovi Tagerovi naprosto důvěřovat; byl to čestný bezúhonný muž a lidé ho měli rádi. Černá klapka přes oko mu dodávala světácký vzhled, ale Tagerovi na světě ze všeho nejvíc záleželo na jeho rodině. Senátor neznal nikoho, kdo by byl tak pyšný na svou ženu a děti.

V době, kdy Petr Tager potkal senátora Davise, uvažoval o dráze duchovního.

"Tolik lidí potřebuje pomoc, senátore. Chci udělat, co bude v mých silách."

Ale senátor mu tu myšlenku vymluvil. "Pomysli, kolika lidem můžeš pomoci, když pro mě budeš pracovat v senátě Spojených států." Měl šťastnou ruku; Petr Tager věděl, jak přimět věci, aby se dařily.

"Muž, kterého mám na mysli jako uchazeče o místo guvernéra, je Oliver Russell."

"Ten advokát?"

"Ano. Je přirozený. A ať mi naroste hrb, jestli neuspěje, když se za něj postavíme."

"To zní zajímavě, senátore."

Začali o věci diskutovat.

Senátor Davis se zmínil Jan o Oliveru Russellovi. "Ten chlapec má před sebou žhavou budoucnost, zlato," snažil se vzbudit její zájem.

"Má také za sebou žhavou minulost, tati. Je to největší proutník ve městě."

"Teď nesmíš naslouchat lidským pomluvám. Pozval jsem ho v pátek na večeři."

* * *

Páteční večeře dopadla dobře. Oliver byl okouzlující a Jan v něm, navzdory předpojatosti, našla zalíbení. Senátor seděl ve svém křesle, pozoroval je a obratně kladl otázky, které ukazovaly Olivera v tom nejlepším světle.

Koncem večera Jan pozvala Olivera na party, která se měla konat příští sobotu.

"Bude mi potěšením."

Od tohoto večera měli oči jen pro sebe.

"Brzy se vezmou," ujistoval senátor Petra Tagera. "Je čas rozjet Oliverovu kampaň."

Oliver byl pozván do kanceláře senátora Davise.

"Rád bych se tě na něco zeptal, Oliver," začal senátor. "Jak by se ti líbil úřad guvernéra Kentucky?"

Oliver na něj hleděl překvapeně. "Já - já o tom nikdy neuvažoval."

"Budiž. Ale já a Petr Tager ano. Příští rok budou volby. To je víc než dost času, abychom tě lidem představili. Poznají, kdo jsi. S naší podporou nemůžeš prohrát."

A Oliver věděl, že je to pravda. Senátor Davis byl mocný muž. Ovládal dobře mazaný politický stroj. Stroj, který dokáže vyrobit mýtus nebo zničit každého, kdo se mu postaví do cesty.

"Ale budeš se muset plně angažovat," varoval senátor.

"To budu."

"Mám pro tebe, synu, dokonce mnohem lepší novinu. Pokud jde o mě, je to jen první krok. Jedno dvě období budeš zastávat úřad guvernéra, a já ti slibuji, že tě dostaneme do Bílého domu."

Oliver polkl naprázdno. "Myslíte - myslíš to vážně?"

"O podobných věcech nežertuji. Nemusím ti připomínat, že žijeme ve věku televize. Máš něco, co nelze koupit za peníze - máš charisma. V podstatě miluješ lidi a je to vidět, táhne je to k tobě. Je to stejná kvalita, jakou měl Jack Kennedy."

"Já - já nevím, co bych na to řekl, Todde."

"Nemusíš říkat nic. Zítra jedu zpátky do Washingtonu, ale jakmile se vrátím, dáme se do práce."

Za pár týdnů kampaň začala. Poutače s Oliverovými portréty zaplavily stát a sám Oliver se objevoval pravidelně v televizi, na politických sjezdech a seminářích. Petr Tager prováděl vlastní průzkumy preferencí, které potvrzovaly, že Oliverova popularita roste každým týdnem.

"Stojí výš o dalších pět bodů," informoval senátora. "Pouhých deset bodů za stávajícím guvernérem a nám zbývá ještě spousta času. Za dalších pár týdnů na tom budou stejně."

Senátor Davis přikývl. "Oliver vyhraje. O tom nemůže být pochyb."

Při snídani se Todd Davis zeptal Jan: "Už ti náš hoch učinil nabídku?"

Jan se usmála. "Nepřišel s nabídkou přímo a nezeptal se. Jen tak oťukává."

"Dobrá, ale nenech ho oťukávat dlouho. Chci, aby ses vdala dřív, než se stane guvernérem. Hra se bude dařit líp, když bude příští guvernér ženatý."

Jan vzala otce kolem krku. "Jsem tak ráda, žeš ho přivedl do mého života. Šíleně ho miluju."

Senátor zářil. "Pokud tě dokáže udělat šťastnou, budu šťastný i já."

Všechno se vyvíjelo nádherně.

Když následujícího večera přišel senátor Davis domů, našel Jan v jejím pokoji. S tváří zmáčenou slzami balila věci.

Pohlédl na ni ustaraně. "Co se stalo, děvenko?"

"Odcházím. A Olivera už nechci do konce života vidět!"

"Ale! Počkej chvíli. O čem to mluvíš?"

Otočila se k němu. "Mluví o Oliverovi," řekla s hořkostí v hlase. "Minulou noc strávil v motelu s mou nejlepší

přítelkyní a ta neváhala a zavolala mi jen proto, aby mi řekla, jaký je báječný milovník."

Senátor stál v šoku. "Nemohla to jen -?"

"Ne. Ptala jsem se Olivera a on - on to nedokázal popřít. Rozhodla jsem se, že odejdu. Letím do Paříže."

"Víš jistě, že děláš-?"

"Naprostě."

Druhý den ráno byla pryč.

Senátor si zavolał Olivera. "Zklamals mě, synu."

Oliver se zhluboka nadechl. "Je mi líto, že se to stalo, Todde. Byla to - byla to jedna z těch věcí... Dal jsem si pár drinků a ta žena za mnou přišla - bylo těžké říct ne."

"To dokážu pochopit," řekl senátor uznale. "Koneckonců jsi muž, ne?"

Oliver si oddychl a usmál se. "Ano. Už se to víckrát nestane, mohu tě ujistit -"

"Bohužel, věc je příliš vážná. Měls představovat vzorného guvernéra."

Z Oliverovy tváře zmizela krev. "Todde, co - co to povídáš?"

"Oliver, nevypadalo by dobře, kdybych tě nyní dál podporoval. A když beru v úvahu city Jan -"

"Co má úřad guvernéra společného s jejími city?"

"Já kdekomu říkal, že se příští guvernéř stane mým zetěm. A když se nemíníš stát mým zetěm, budu muset prostě změnit plán."

"Buď rozumný, Todde. Přece nemůžeš -"

Senátorův úsměv zmizel. "Oliver, nikdy mi neříkej, co můžu nebo nemůžu dělat. Já tě můžu stejně dobře udělat jako zničit." Úsměv se mu vrátil na rty. "Ale abys mi nerozuměl špatně, osobně proti tobě nic nemám. Chci pro tebe jen to nejlepší."

Oliver zůstal sedět mlčky. "Chápu." Vstal. "Je mi to velice líto."

"Mně také, Oliver. Opravdu."

Jakmile Oliver odešel, senátor zavolał Petru Tagerovi. "Končíme kampaň."

"Končíme? Proč? Vždyť máme vítězství jisté. Poslední průzkumy -"

"Udělej, jak říkám. Zruš všechna Oliverova vystoupení. Pokud jde o mě, vypadl z dostihu."

Po dvou týdnech se začal objevovat pokles Oliverových preferencí. Poutače postupně mizely a televizní i rozhlasové reklamy skončily.

"Guvernéř Addison začíná sbírat body. Pokud chceme najít nového kandidáta, máme nejvyšší čas," staral se Tager.

"Máme spoustu času," odbyl ho zamyšlený senátor. "Jen dohrajme partii."

Po několika dnech se Oliver Russell objevil v agentuře Bailey & Tomkins a požádal o převzetí své volební kampaně. Jim Bailey mu představil Leslie, která Olivera okamžitě zaujala. Nejenže byla krásná a sympatická, ale byla také inteligentní a věřila v něj. V chování Jan občas vycítil jistou povýšenost, ale snažil se to přehlížet. S Leslie tomu bylo úplně jinak. Byla milá a citlivá; zamiloval se do ní naprostě přirozeně. Čas od času však Oliver přemítal o tom, co všechno ztratil. "... tohle je jen první krok. Jedno dvě období budeš zastávat úřad guvernéra, a já ti slibuji, že tě dostaneme do Bílého domu."

"Čert to vem! I bez toho všeho můžu žít šťastně," přesvědčoval Oliver sám sebe, ale příležitostně se nedokázal ubránit, aby nemyslel na dobré věci, které mohl vykonat.

Hrozba Oliverovy svatby přiměla senátora Davise, aby zavolał Tagera.

"Petře, máme problém. Nemůžeme nechat Olivera Russella, aby zahodil svou kariéru tím, že se ožení s takovou nickou."

Petr Tager se zamračil. "Nevím, senátore, co s tím můžete ještě udělat. Svatba je hotová věc."

Senátor Davis se na chvíli zamyslel. "Závod ještě neskončil, nemám pravdu?"

Zatelefonoval své dceři do Paříže. "Jan, mám pro tebe děsivou zprávu. Oliver se chystá oženit."

Následovalo dlouhé ticho. "Já - já slyším."

"Smutnou stránkou celé záležitosti je, že tu ženu nemiluje. Řekl mi, že se žení jen ze vzdoru, proto, žeš ho nechala. Stále tě miluje."

"To že Oliver řekl?"

"Přesně tak. Tím, co udělá, si strašně ublíží a určitým způsobem ho k tomu nutíš, dítě. Když ho opustíš, prostě zkrachuje."

"Tati, já - já nevím."

"Ještě jsem neviděl tak zoufalého člověka."

"Nevím, co ti na to mám říct."

"Miluješ ho ještě?"

"Nikdy jsem ho nepřestala milovat. Strašně jsem chybila."

"Nu dobrá, možná ještě není úplně pozdě."

"Ale on se bude ženit."

"Zlato, proč nepočkat, jak se věci vyvinou? Třeba přijde k rozumu."

Když senátor Davis zavěsil, Petr Tager se zeptal. "Co miníte dělat, senátore?"

"Já?" odpověděl senátor Davis nevinně. "Nic. Jen dám pár střípků zpátky tam, kam patří. Myslím, že si s Oliverem trochu promluví."

Ještě ten den odpoledne vešel Oliver Russell do kanceláře senátora Davise.

"Rád tě vidím, Oliver. Díky, že ses tu zastavil. Vypadáš dobře."

"Děkuji, Todde. Ty taky."

"Ano, stárnu, ale dělám, co můžu."

"Chtěls mě vidět, Todde?"

"Ano, Oliver. Posad' se."

Oliver zapadl do křesla.

"Potřeboval bych pomoci s jistým právním problémem v Paříži. Jeden z mých společníků má potíže. Koná se tam schůze akcionářů a já bych rád, kdyby ses jí zúčastnil."

"S radostí. Kdy bude ta schůze? Podívám se do diáře a -"

"Bohužel, budeš muset odjet ještě dnes."

Oliver na něj hleděl nechápavě. "Ještě dnes?"

"Je mi proti srsti dávat ti tak krátký termín, ale právě jsem se o tom dozvěděl. Mé letadlo už čeká na letišti. Dokážeš to zvládnout? Moc mi na tom záleží."

Oliver uvažoval. "Pokusím se to nějak stihnout."

"Vážím si toho. Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout." Naklonil se kupředu. "Opravdu mě mrzí, co se ti přihodilo."

Viděls poslední průzkumy?" Vzdychl. "Bohužel se hrubě propadáš."

"Já vím."

"Nevadilo by mi to tolik, kdyby..." zmlkl.

"Kdyby-?"

"Byl by z tebe dobrý guvernér. Po pravdě by tvá budoucnost nemohla vypadat líp. Měl bys peníze... a moc. Dovol, abych ti něco řekl o penězích a moci, Oliver. Penězům nezáleží na tom, komu patří. Někdo je může vyhrát v loterii, jiný je zdědí a další k nim přijde tak, že vlastní banku. Ale moc - to je něco jiného. Mít moc, znamená vlastnit svět. Když budeš guvernérem tohoto státu, můžeš ovlivnit životy všech lidí, kteří v něm žijí. Můžeš prosadit zákony, které pomohou lidem, a budeš mít moc vetovat ty, které by jim mohly uškodit. Kdysi jsem ti slíbil, že bys mohl být prezidentem Spojených států. Ano, přesně tak jsem to mínil. A jen pomysli, co to znamená, Oliver. Být nejmocnější muž na světě a vést nejmocnější národ světa. To snad stojí za trochu snění, ne? Uvažuj o tom." Pomalu opakoval:

"Nejmocnější muž na světě."

Oliver poslouchal a snažil se uhádnout, kam senátor míří.

Jakoby v odpovědi na Oliverovu nevyslovenou otázku senátor řekl: "A tohle všechno obětuješ pro jedno ženské přirození? Měl jsem tě za chytřejšího, synku."

Oliver čekal.

"Mluvil jsem dnes ráno s Jan," prohodil senátor jen tak mimochodem. "Je v Paříži, v Ritzu. Když jsem se jí zmínil o tom, že se budeš ženit - no prostě se zhroutila a začala plakat."

"Já -je mi to líto, Todde. Opravdu."

Senátor vzdychl. "Je to prostě ostuda, že vy dva se nemůžete dát znovu dohromady."

"Todde, vždyť já se příští týden žením."

"Vím. A já se mezi vás nebudu plést za nic na světě. Možná jsem jen starý sentimentální muž, ale manželství je pro mě nejposvátnější věc na zemi. Máš mé požehnání, Oliver."

"Jsem ti za to vděčný."

"Vím, že ano." Senátor pohlédl na hodinky. "Nuže, je na čase jít domů balit. Okolnosti a detaily týkající se schůze pošlu za tebou faxem do Paříže."

Oliver vstal. "Dobrá, buď bez obav. Já už se tam o věci postarám."

"Tím jsem si jistý. Abych nezapomněl, zajistil jsem ti ubytování v Ritzu."

Na palubě senátorova luxusního challengeru Oliver uvažoval o rozhovoru s Toddem Davisem. "Byl by z tebe dobrý guvernér. Po pravdě by tvá budoucnost nemohla vypadat líp... Dovol, abych ti něco řekl o penězích a moci, Oliver... Mít moc znamená vlastnit svět. Když budeš guvernérem tohoto státu, můžeš ovlivnit životy všech lidí, kteří tu žijí. Můžeš prosadit zákony, které pomohou lidem, a budeš mít moc vetovat ty, které by jim mohly uškodit." Ale já tu moc nepotřebuji, ujišťoval se Oliver. Ne. Ožením se s báječnou ženou a budeme spolu šťastní. Velmi šťastní.

Na letišti Le Bourget v Paříži na základně Trans Air ExecuJet čekala na Olivera limuzína.

"Kam to bude, pane Russele?" zeptal se šofér.

"Abych nezapomněl, zajistil jsem ti ubytování v Ritzu." V Ritzu bydlela Jan.

Bylo by rozumnější spát v jiném hotelu - Plaza-Athénée nebo Maurice.

Šofér na něj tázavě hleděl.

"Hotel Ritz," odpověděl Oliver po chvilce váhání. Alespoň budu mít příležitost omluvit se.

* * *

Zavolal jí z hotelové haly. "Tady je Oliver. Jsem v Paříži."

"Já vím," zněla odpověď. "Otec mi volal."

"Čekám dole v hotelu. Rád bych tě pozdravil, pokud -"

"Pojď nahoru."

Když Oliver vcházel do jejího apartmá, ještě stále nevěděl, co jí řekne.

Jan ho čekala u dveří. Chvilí tam stála a usmívala se, ale pak mu skočila kolem krku a přitiskla se k němu. "Otec mi řekl, že za mnou přijedeš. Jsem tak ráda!"

Zůstal stát v rozpacích. Chystal se jí povědět o Leslie, ale marně hledal správná slova. Lituji toho, k čemu došlo mezi... Nikdy jsem ti nechtěl ublížit... Zamíloval jsem se do jiné ženy... Ale budu stále...

"Já - já ti musím něco říct," začal váhavě. "Je pravda, že..." Jak na ni hleděl, v uších mu zněla slova jejího otce: "Slíbil jsem ti, že se jednoho dne můžeš stát prezidentem Spojených států. Přesně to jsem mínil... A jen pomysli, co to znamená, Olivere. Být nejmocnějším mužem na světě a vést nejmocnější národ světa. To stojí za trochu snění, ne?"

"Ano, miláčku?"

Proud Oliverových omluv vytryskl spontánně a tak samozřejmě, jako by slova ožila svým vlastním životem. "Udělal jsem strašnou chybu "Jan. Byl jsem ztracený hlupák. Miluji tě a chci si tě vzít."

"Olivere!"

"Provdáš se za mě?"

"Ano. Ach, ano, láska moje!" odpověděla bez váhání.

Zvedl ji, odnesl do ložnice, a o chvíli později už byli v posteli nazi. "Ani nevíš, jak moc jsi mi chyběl," svěřovala se Jan.

"Musel jsem ztratit rozum..."

Jana se přitiskla blíž k jeho horkému tělu a zasténala. "Ach! To je nádherný pocit."

"To proto, že patříme k sobě." Oliver se posadil. "Povíme otci tu novinu?"

"Ano."

A bude třeba povědět ji i Leslie, hrozil se v duchu.

Za čtvrt hodiny telefonovala Jan otcí. "Oliver a já se budeme brát."

"To je úžasná novina, Jan. Nemohlas mě víc překvapit a potěšit. Mimochodem, pařížský starosta, můj starý přítel, čeká na tvé zavolání. Sezdá vás v Paříži. Postarám se, aby bylo všechno zařízeno."

"Ale -"

"Dej mi Olivera."

"Okamžik, tati." Jan podávala přístroj Oliverovi. "Chce s tebou mluvit."

Oliver vzal telefon. "Todde?"

"Výborně, můj chlapče. Potěšils mě. Udělal jsi správnou věc."

"Díky. Také to tak cítím."

"Zařídím, abyste se s Jan mohli vzít v Paříži. Až se vrátíte domů, budete mít velkou svatbu zde, v Calvary Chapel."

Oliver se zamračil. "V Calvary Chapel? Já - nemyslím, že je to dobrý nápad, Todde. Tam jsme se měli s Leslie... Proč bychom nemohli -?"

Hlas senátora Davise ochladl. "Zostudil jsi mou dceru, Olivere, a já s určitostí vím, že to chceš odčinit. Nemám pravdu?"

Následovala dlouhá pauza. "Ano, Todde. Samozřejmě."

"Děkuji, Olivere. Těším se, že tě za pár dní uvidím. Musíme si promluvit... o guvernérovi..."

Pařížská svatba se odbyla krátkým civilním obřadem na úřadě pařížského starosty. Jakmile skončil "Jan pohlédla na Olivera a řekla: "Otec chce, abychom měli církevní svatbu v Calvary Chapel."

Oliver váhal. Uvažoval o Leslie a o tom, co jí tím způsobí, ale zašel již příliš daleko, než aby se mohl vrátit. "Jak si přeje."

Stejně nedokázal pustit Leslie z hlavy. Neudělala nic, čím by si zasloužila takové jednání. Zavolám jí a všechno vysvětlím, rozhodl se. Ale kdykoliv zvedl telefon, zamyslel se: Jak jí to mám vysvětlit? Co jí mám říct? Žádnou odpověď nenašel. Když konečně sebral odvahu, aby jí všechno řekl, tisk už ho předběhl. To způsobilo, že se cítil ještě hůř.

* * *

Ten den, kdy se Jan a Oliver vrátili do Lexingtonu, jela Oliverova kampaň už zase na plné obrátky. Petr Tager roztočil všechna kola a Oliver našel svou dřívější výřečnost v televizních a rozhlasových šotech. Promluvil k velkým zástupům v parku Kentucky Kingdom Thrill, vedl shromáždění v závodě Toyota Motor Plant v Georgetownu a v Lancasteru měl proslov v nákupním středisku o rozloze přes dva tisíce čtverečních metrů. A to byl teprve začátek.

Petr Tager zařídil propagační autobus, který vozil Olivera po státě. Z Georgetownu zamířil dolů do Stanfordu a pak stavěl ve Frankfortu... Versailles... Winchestru... Louisville. Oliver řečnil v Kentucky Fairground a Exposition Center. Na jeho počest se servíroval burgoo, tradiční kentucký guláš z pestré směsi všech možných mas - kuřecího, hovězího, telecího, jehněčího a vepřového - vařený s množstvím různé zeleniny ve velkém kotli nad otevřeným ohněm.

Oliverovy preference nabraly trvale stoupající trend a jediné svatba přerušila na chvíli volební kampaň. Když zahlédl Leslie u dveří kostela, neměl dobrý pocit, a později se svěřil Petru Tagerovi.

"Co myslíš, byla by Leslie schopná podniknout něco, aby mi uškodila?"

"Samozřejmě že ne. A i kdyby chtěla, co může dělat? Zapomeň na ni."

Oliver věděl, že má pravdu. Věci běžely dál přímo ideálně, a tak nebyl žádný důvod k obavám. Nyní už ho nemohlo zastavit nic. Vůbec nic.

Ten večer, kdy stát volil guvernéra, seděla Leslie sama ve svém apartmá před televizorem a sledovala výsledky voleb. Oliverův náskok vzrůstal v jednom volebním obvodu za druhým. Konečně se pět minut před půlnocí objevil na obrazovce guvernéř Addison a přednesl svůj abdikáční projev. Leslie vypnula televizor, vstala a zhluboka vzdychla.

Už neplač, paní má,
dnes bylo slzí dost!
Zkusme si zazpívat ten song za starý dům,
co stával v Kentucky.
Za starý kentucký dům tam někde v dáli.

Čas dozrál.

3

Senátora Todda Davise čekalo rušné ráno. Letěl z hlavního města do Louisville, aby se zúčastnil prodeje plnokrevníků. "Musíš držet rodokmen," svěřoval se Tagerovi, když pozorovali nádherné koně v aréně. "To se vyplatí, Petře." Do středu ringu právě přiváděli ušlechtilou klisnu. "To je Sail Away," málem vykřikl senátor Davis. "Tu chci." Nabídky jen pršely, ale po deseti minutách patřila Sail Away senátoru Davisovi.

V ruce Petra Tagera zapípal mobilní telefon. "Ano?" Chvilí poslouchal a pak se obrátil na senátora. "Chcete mluvit s Leslie Stewartovou?"

Senátorovo čelo zbrázdily vrásky. Chvilí váhal, ale pak vzal přístroj.

"Slečna Stewartová?"

"Nerada vás obtěžuji, senátore, ale chtěla bych se s vámi setkat. Potřebuji drobnou laskavost."

"Ano, ale dnes večer letím zpátky do Washingtonu, takže -"

"Ráda přijdu za vámi. Je to opravdu důležité."

Senátor Davis znovu zaváhal. "Jestli je to vskutku tak důležité, samozřejmě vás přijmu, slečno. Za pár minut odjízďím na svou farmu. Můžete tam za mnou přijet?"

"To mi vyhovuje."

"Uvidíme se za hodinu."

"Díky."

Davis zmáčkl tlačítko END a pohlédl na Tagera. "Zmýlil jsem se v ní. Myslel jsem, že je chytřejší. Měla požádat o peníze ještě dřív, než se Oliver a Jan vzali." Zamračil se a chvilí uvažoval. Pak jeho vážná tvář roztála v pomalém úsměšku. "Jde zřejmě o parchanta."

"Nerozumím, senátore."

"Jen jsem si spočítal, proč ta naléhavost. Slečna Stewartová zjistila, že je s Oliverem těhotná a bude potřebovat malou finanční výpomoc. Je to nejstarší vyděračský trik na světě."

* * *

Za hodinu přijela Leslie na pozemky senátorovy farmy Dutch Hill. Stráž před hlavní budovou ji zastavila. "Slečna Stewartová?"

"Ano."

"Senátor Davis vás očekává. Tudy prosím."

Ukázali Leslie dovnitř široké chodby, která ji zavedla k velké, dřevem obložené studovně plné knih. Senátor Davis seděl za stolem a listoval v jakémsi svazku. Když Leslie vstoupila, vzhlédl a vstal.

"Rád vás vidím, má drahá. Posadte se, prosím."

Leslie poslechla.

Senátor zvedl knihu. "To je fascinující. Jsou tu uvedena jména vítězů Kentucky derby od prvního dostihu do posledního. Víte, kdo ji vyhrál poprvé?"

"Ne."

"Aristides, v roce 1875. Ale vy jste sem nepřišla bavit se o koních." Odložil knihu. "Zmínila jste se, že potřebujete jistou laskavost."

Představoval si, jak asi začne. Právě jsem zjistila, že s Oliverem čekám dítě, a nevím, co si počít. ...nechci vyvolat skandál, ale... jsem připravená dítě vychovávat, bohužel mi schází peníze...

"Znáte Henryho Chamberse?" zeptala se Leslie.

Zaskočený senátor překvapením zamrkal. "Jestli já Henryho? Ano, znám. Proč?"

"Velmi bych ocenila, kdybyste mě mohl Henrymu Chambersovi představit."

Senátor Davis na ni hleděl a snažil se rychle sehnat dohromady roztěkané myšlenky. "To je všechno? Chcete se setkat s Henrym Chambersem?"

"Ano."

"Bohužel, slečno Stewartová, obávám se, že už se tu nezdržuje. Žije nyní ve Phoenixu v Arizoně."

"To vím. Odjízďím do Phoenixu zítra ráno. Myslela jsem, že by nebylo marné, kdybych tam někoho znala."

Senátor Davis ji chvilí upřeně pozoroval. Instinkt mu napovídal, že se něco děje, ale nic nechápal.

Pěčlivě volil slova příští otázky. "Víte něco o Henrym Chambersovi?"

"Ne. Jen to, že pochází z Kentucky."

Seděl a přemýšlel. Je to krásná žena a Henry mi bude vděčný. "Zavolám mu."

Za pět minut měl na lince Henryho Chamberse.

"Henry, tady je Todd. Možná budeš litovat, až ti povím, že jsem dnes dopoledne koupil Sail Away. Víš, žeš měl na ni zálsk." Chvilí poslouchal a pak se rozesmál. "Vsadím se, že ano. Slyšel jsem, že ses znovu rozvedl. To je moc zlé, měl jsem Jessicu rád."

Leslie pár minut poslouchala jejich tlachání. Konečně senátor Davis řekl: "Poslouchej, Henry, chystám se ti nabídnout něco lepšího. Jedna má přítelkyně přijede zítra do Phoenixu a nezná, jak to tam chodí. Byl bych ti vděčný, kdybys na ni dohlédl... Jak vypadá?" Pohlédl na Leslie a usmál se. "Níjak zle. Jen si nedělej žádné iluze."

Ještě chvíli poslouchal, než se obrátil zpět k Leslie. "Kdy má přistát vaše letadlo?"

"Ve dvě padesát. Let Delta 159."

Senátor opakoval její slova do telefonu. "Jmenuje se Leslie Stewartová. Ještě mi poděkuješ. Tak se měj, Henry, a zavolej." Odložil sluchátko.

"Díky," řekla Leslie.

"Mohl bych pro vás ještě něco udělat?"

"Ne. To je všechno, co jsem potřebovala."

Proč? Co, kčertu, chce Leslie Stewartová po Henrym Chambersovi?

Veřejnost vzala její fiasko s Oliverem Russellem stokrát hůř, než si představovala. Prožívala dny jako nikdy nekončící noční mýru. Kamkoli se vrtla, pronásledovaly ji šeptané poznámky.

"To je ona. Odkopl ji takřka od oltáře."

"Schovávám si pozvánku na jejich svatbu jako suvenýr..."

"Ráda bych věděla, co bude dělat se svými svatebními šaty...?"

Klepy jítily Lesliinu bolest a její ponížení přerostlo mez snesitelnosti. Už nikdy nedokážu uvěřit žádnému muži. Nikdy. Jedinou útěchou jí bylo, že někdy nějak přinutí Olivera zaplatit za tu neodpustitelnou podlost. Zatím však neměla tušení jak. S podporou senátora Davise bude mít peníze i moc. Pak ale já musím mít víc peněz a větší moc, uvažovala Leslie. Ale jak jen, jak na to?

Inaugurace se konala v zahradě hlavního města Frankfortu nedaleko pozoruhodných květinových hodin, jejichž průměr přesahoval deset metrů.

Jan stála vedle Olivera a s pýchou sledovala, jak skládá přísahu guvernéra státu Kentucky.

Jestli bude mít Oliver rozum, příští zastávkou je Bílý dům, ujišťoval ji otec, a Jan se rozhodla, že využije všech svých sil a dohlédne, aby se nic nezvrtlo. Nic.

Oliver a jeho tchán seděli po obřadu v honosné knihovně sídla exekutivy. Architekti pojali nádhernou budovu ve stylu Malého Trianonu, zahradního letohrádku Marie Antoinetty, postaveného poblíž versailleského paláce.

Senátor Davis se rozhlížel po přepychové místnosti a spokojeně pokyvoval hlavou. "Tady ti bude dobře, synu. Docela dobře."

"A za to všechno vděčím tobě," dodal dojatý Oliver. "Nezapomenu."

Senátor Davis mávl odmítavě rukou. "Nemysli na to, Olivere. Jsi zde proto, že si to zasloužíš, i když jsem věci možná krapet postrčil. Ale to je jen začátek. Působím v politice už dlouhý čas a pár věcí jsem se naučil."

V očekávání pohlédl na zetě a Oliver poslušně reagoval: "Rád bych je také uměl, Todde."

"Víš, lidé to obvykle neberou dobře. Ono nezáleží tolik na tom, koho znáš, ale kolik toho o něm víš," vysvětloval senátor Davis. "Každý má někde zakopanou drobnou kostru. Stačí ji vykopat a nestačíš se divit, jak ochotně ti pomáhá, ať potřebuješ udělat cokoliv. Podařilo se mi zjistit, že ve Washingtonu je jistý kongresman, který strávil rok v ústavu pro mentálně choré. Jiný reprezentant severu prožil kdysi nějaký čas v polepšovně. Za krádeže. Měl bys vidět, co by to udělalo s jejich kariérou, kdyby se o tom dostalo ven jediné slůvko. A to je zrní pro náš mlýn."

Senátor otevřel luxusní kožený kufrík a vytáhl z něj složku. "Tady jsou lidé z Kentucky, se kterými budeš jednat. Jsou to mocní mužové a ženy, ale každý z nich má nějakou Achillovu patu. Třeba primátor má Achillovu patu jako hrom. Je to transvestita."

Oliver prohlížel listy s očima dokořán.

"Drž to dobře pod zámek, slyšíš? Je to ryzí zlato."

"Bez obav, Todde. Budu opatrný."

"A nezapomeň, synu. Nesmíš na ty lidi příliš tlačit, až budeš něco potřebovat. Nelámej je, jen je trochu ohni." Studoval chvilku Oliverovu tvář. "Jak si stojíte s Jan?"

"Výborně," řekl Oliver rychle. V určitém smyslu to byla pravda. Pokud šlo o Olivera, jednalo se o výhodný sňatek, a proto pečlivě hlídal, aby neudělal nic, co by ho mohlo rozbít. Do smrti si bude pamatovat, oč ho málem připravila dřívější nerozvážnost.

"To je dobře. Šťěstí Jan je pro mě velmi důležité." Znělo to jako varování a také bylo.

"Mimochodem, jak se ti líbí Petr Tager?"

Oliver se rozplýval nadšením. "Mám ho velice rád. Úžasně mi pomáhá."

Senátor Davis přikývl. "To rád slyším. Věř mi, nenajdeš lepšího. Půjčím ti ho, Olivere. Může ti zamést spoustu cestíček."

Oliver se usmál. "Ohromné. Toho si opravdu cením."

Senátor Davis vstal. "Odjíždím zpátky do Washingtonu. Kdybys cokoli potřeboval, dej mi vědět."

"Díky, Todde. Spolehni se."

Hned v neděli po schůzce s tchánem se Oliver sháněl po Petru Tagerovi.

"Je v kostele, guvernére."

"Ach, ano. Zapomněl jsem. Vyhledám ho zítra."

Petr Tager chodil s rodinou do kostela každou neděli a třikrát do týdne se zúčastnil dvouhodinového modlitebního shromáždění. Oliver mu jistým způsobem záviděl. Je to asi jediný opravdu šťastný člověk, jakého znám, myslel si. V pondělí ráno přišel Tager do Oliverovy pracovny. "Chtěl jsi se mnou mluvit, Oliver?"

"Potřeboval bych jistou laskavost. Je to důvěrná záležitost."

Petr přikývl. "Cokoli, co můžu udělat."

"Potřebuji apartmá."

Tager se rozhlédl po rozlehlé kanceláři v předstíraném údivu. "Tohle místo je ti příliš těsné, guvernére?"

Oliver pohlédl do jediného Tagerova oka. "Ne. Jen mám občas soukromé noční schůzky. Musí zůstat utajeny. Chápeš, co míním?"

Následovala nepříjemná pauza. "Ano."

"Chtěl bych místo někde mimo střed města. Můžeš mi ho najít?"

Petr Tager rozpačitě přikývl.

Za hodinu telefonoval do Washingtonu.

"Senátore, Oliver mě požádal, abych mu našel byt. Něco diskrétního."

"Tak brzy? Nu vida, Petře, učí se. A učí se rychle. Vyhov mu. Jen dej sakramentský pozor, ať se Jan nic nedoví."

Senátor chvíli uvažoval. "Najdi mu něco mimo Indian Hills. Něco s privátním vchodem."

"Ale to není správné, když -"

"Petře, udělej to."

4

Řešení Leslieina problému vyplynulo ze dvou nezávislých článků v Lexington Herald-Leaderu. První z nich, dlouhá pochlebující chvála Olivera Russella, končil slovy: "Nikdo z nás zde v Kentucky, kdo zná Olivera Russella, nebude překvapen, jestliže se jednou stane prezidentem Spojených států."

Odstaveček na druhé straně uváděl: "Henry Chambers, ještě nedávno Lexingtonský občan, jehož kůň Lighting vyhrál před pěti lety Kentucké derby, se rozvedl se svou ženou Jessicou. Chambers nyní žije ve Phoenixu. Je majitelem a vydavatelem deníku Phoenix Star."

Tisk, to je opravdová síla. Katharine Grahamová se svým Washington Post vyřídila prezidenta.

A pak ta myšlenka dostala jasný tvar.

* * *

Příští dva dny Leslie sháněla informace o Henrym Chambersovi. Pár zajímavých dat našla na internetu. Chambers byl pětapadesátiletý filantrop, který zdědil tabákové jmění a většinu života strávil jeho utrácením. Ale Leslie nezajímaly Chambersovy peníze. Daleko důležitější byla skutečnost, že vlastnil noviny a právě se rozvedl.

Půl hodiny po schůzce se senátorem Davisem vešla Leslie do kanceláře Jima Baileyho. "Odjíždím, Jime."

Pohlédl na ni soucitně. "Samozřejmě, potřebujete vysadit. Až se vrátíte, můžeme -"

"Nevrátím se."

"Cože? Já - já nechci, abyste odešla natrvalo, Leslie. Útěk není řešení -"

"Já neutíkám."

"Už jste se rozhodla?"

"Ano."

"Budete nám strašně chybět. Kdy miníte odjet?"

"Právě odjíždím."

Leslie Stewartová dlouho promýšlela různé způsoby, jak by se mohla s Henry Chambersem seznámit. Možností bylo bez konce, ale zavrhovala jednu po druhé. To, co chtěla, musela naplánovat víc než pečlivě. A tehdy si vzpomněla na senátora Davise. Davis i Chambers měli podobnou minulost a pohybovali se ve stejných kruzích. Ti muži se určitě musí znát. Rozhodla se senátorovi zavolat.

Jakmile Leslie vešla do příletové haly letiště Sky Harbor ve Phoenixu, zamířila v náhlém impulzu k novinovému stánku a koupila si výtisk Phoenix Star. Prolistovala ho, ale neměla štěstí. Proto prikoupila ještě Arizona Republic a pak i Phoenix Gazette. Tam konečně našla astrologický sloupek od Zoltaira. Ne že bych věřila na astrologii. Na takové nesmysly jsem přece příliš inteligentní. Ale...

PRO LVA (OD 23. ČERVENCE DO 22. SRPNA). JUPITER SE BLÍŽÍ VAŠEMU SLUNCI. ROMANTICKÉ PLÁNY, KTERÉ PRAVĚ CHYSTÁTE, SE VYPLNÍ. VÝBORNÉ VYHLÍDKY PRO BUDOUCNOST. POSTUPOJTE OPATRNĚ.

Před budovou u chodníku na ni čekala limuzína. "Slečna Stewartová?"

"Ano."

"Pan Chambers vás pozdravuje. Požádal mě, abych vás dovezl do hotelu."

"To je od něj velmi laskavé." Leslie byla zklamaná; doufala, že ji Chambers přijde uvítat osobně.

"Pan Chambers by rád věděl, jestli jste večer volná. Chtěl by vás pozvat na večeři."

Lepší. Mnohem lepší.

"Vyřídte mu prosím, že pozvání přijmu ráda."

Toho večera v osm hodin seděla u stolu s Henrym Chambersem. Chambers byl muž příjemného obličeje s trochu aristokratickým výrazem, prošedivělými vlasy a roztomilým entuziazmem.

Obdivně si Leslie prohlížel. "Todd to musel myslet vážně, když tvrdil, že mi dělá laskavost."

Leslie s úsměvem poděkovala.

"Co vás přivedlo na myšlenku usadit se ve Phoenixu, Leslie?"

Ty to ve skutečnosti ani nechceš vědět, vid'? "Hodně jsem o Phoenixu slyšela. Myslela jsem, že by se mi tu mohlo líbit."

"Je to vskutku úžasné místo. Zamilujete si ho. Arizona má všechno - Velký kaňon, poušť, hory. Zde najdete to, po čem vaše srdce touží."

Také že najdu, pomyslela si Leslie.

"Budete muset někde bydlet. Pomůžu vám něco najít."

Leslie věděla, že peníze, se kterými přijela, jí vydrží sotva tři měsíce. Jak se ukázalo, na splnění svého plánu potřebovala jen dva.

* * *

Knihkupectví byla plná příruček pojednávajících o tom, jak získat ženu, nebo naopak, jak sehnat muže. Hesla nejrozumnějších populárních psychologů začínala: "Hrajte to tvrdě, abyste zapůsobili" a končila "Ulovte je v posteli". Leslie se neřídila žádnou z těchto rad. Měla svou vlastní metodu - Henryho Chamberse dráždila. Ne fyzicky, ale duševně. Henry ještě nepotkal ženu podobnou Leslie. Byl ze staré školy a věřil, že každá krásná blondýna musí být trochu prostoduchá. Nikdy mu nepřišlo na mysl, že ho vždy přitahovaly ženy, které sice byly krásné, ale nevynikaly ostrovtipem. Leslie pro něj byla překvapivým objevem. Inteligentní, výřečná a se znalostmi až zarážejícími. Diskutovali o filozofii stejně jako o náboženství či historii. "Myslím, že přečetla spoustu věcí, takže se mnou dokáže držet krok," svěřil se svému příteli.

Lesliina společnost Henryho Chamberse nesmírně těšila. Vodil si ji jako trofej a ukazoval ji přátelům. Vzal ji na slavnost Carefree Wine, na festival krásného umění a do Actors Theater. Sledovali Phoenix Suns, když hráli v America West Arena, navštívili Lyon Gallery ve Scottsdale a nevynechali ani Symphonic Hall a malé městečko Chandler, kam se zajeli podívat na přehlídku Doodah Parade. Jednou večer zašli na hokejový zápas místních Phoenix Roadrunners. Po hokeji se Henry vyznal: "Mám vás moc rád, Leslie. Opravdu. Myslím, že by nám spolu bylo úžasně. Rád bych se s vámi miloval."

Sevěla mu ruku a řekla tiše: "Mám vás také ráda, Henry, ale moje odpověď zní ne."

Na příští den si domluvili společný oběd. Henry zatelefonoval Leslie. "Nemohla byste mě vyzvednout ve Staru! Rád bych vám ukázal své noviny."

"S radostí," odpověděla Leslie. Přesně na to čekala. Ve Phoenixu vycházely ještě další dva deníky, Arizona Republic a Phoenix Gazette. Jedině Henryho noviny však prodávávaly.

Kanceláře Phoenix Staru byly menší, než si představovala. Henry ji provázel po objektu a Leslie se pozorně dívala. Tohleto sotva sestřelí guvernéra nebo prezidenta, uvažovala Ale byl to odrazový můstek a Leslie měla plán. Zajímala se o všechno, co viděla. Neustále kladla Henrymu otázky a Henry je stejně vytrvale přehrával na hlavního redaktora, Lyle Bannistera. Leslie překvapilo, jak málo Henry ví o novinářském byznysu a jak málo se o něj stará. To ji ještě utvrdilo v rozhodnutí naučit se co nejvíc.

Došlo k tomu v Borgatě, restauraci postavené ve stylu italského venkovského zámku. Pochutnávali si na husté humři polévce a telecích medailonech s béarnaise - nakyslou omáčkou z bílého chřestů. Také suflé Grand Marnier bylo vynikající. Strávili nádherný večer. Henry Chambers byl okouzující a jeho společnost víc než příjemná.

"Miluji Phoenix," prohlásil. "Těžko uvěřit, že před pouhým půl stoletím měl jen šedesát pět tisíc obyvatel. Dnes jich má víc než milion."

Leslie však zajímala jiná věc. "Co vás vedlo k tomu, že jste se rozhodl opustit Kentucky a usadit se zde?"

Pokrčil rameny. "Ve skutečnosti to nebylo ani tak mé rozhodnutí. Mají to na svědomí ty moje zatracené plíce. Doktoři mi nedokázali říct, jak dlouho ještě budu žít, ale řekli mi, že Arizona má pro mě to nejlepší podnebí. Tak jsem se rozhodl, že dožiju zbytek života - ať už to obnáší cokoli - zde." Usmál se na Leslie. "A tak jsem tady." Vzal jí ruce do dlaní.

"Když tvrdili, že mi tu bude dobře, neměli ani tušení, jak byli blízko pravdě. Doufám, že pro vás nejsem příliš starý?" zeptal se s úzkostí v hlase.

"Spíš mladý. Příliš mladý," odpověděla s úsměvem.

Henry na ni dlouze pohlédl. "Myslím to vážně. Provádáte se za mě?"

Leslie na chvíli zavřela oči a uviděla dřevěnou tabuli na stezce v Breaks Interstate Park s nápisem: LESLIE, VEZMEŠ SI MĚ?... "Bohužel ti nemůžu slíbit, že se vdáš za guvernéra, ale určitě si vezmeš docela slušného advokáta."

Otevřela oči a pohlédla na Henryho. "Ano, chci se stát vaší ženou." A víc než cokoli jiného na světě.

Vzali se za čtrnáct dní.

* * *

Když se svatební oznámení objevilo v Lexington Herald-Leaderu, senátor Todd Davis ho dlouho studoval. "Nerada vás obtěžuji, senátore Davisi, ale chtěla bych se s vámi setkat. Potřebuji drobnou laskavost... Znáte Henryho Chamberse?... Velmi bych ocenila, kdybyste mě mohl Henrymu Chambersovi představit."

Jestli je tohle všechno, co chtěla, nebudou problémy.

Jen jestli je to opravdu všechno.

Leslie strávila líbáčky v Paříži. Kamkoliv s Henrym zašla, trápila ji otázka, jestli Oliver s Jan navštívili tatáž místa. Zdali chodili po stejných ulicích, večereli a nakupovali tam, kde oni. Představovala si je v posteli, jak se milují a jak jí Oliver šeptá stejné lži, jako šeptal jí. Lži, za které bude muset drazé zaplatit.

Henry miloval Leslie upřímně a úplně změnil své zvyky, aby byla šťastná. Za jiných okolností by se do něj zamilovala, ale hluboko uvnitř v ní něco odumřelo. Už nikdy nedokážu uvěřit žádnému muži.

Několik dní po návratu do Phoenixu překvapila Leslie Henryho prohlášením: "Miláčku, ráda bych pracovala v novinách."

Rozesmál se. "Proč?"

"Myslím, že by to mohlo být zajímavé. Vedla jsem reklamní agenturu. Asi bych ti mohla v tom směru hodně pomoci."

Protestoval, ale nakonec podlehl.

Henry si všiml, že Leslie čte denně Lexington Herald-Leader.

"Vzpomínky na bývalé spoluobčany?" škádli ji.

"Jistým způsobem," smála se Leslie a dychtivě hltala každé slovo o Oliverovi. Chtěla, aby byl šťastný a úspěšný. Čím víc bude, tím...

Když Leslie poukazovala na ztrátovost Staru, Henry se jen smál.

"Miláčku, to je kapka v moři. Dostávám peníze z míst, o kterých jsi ještě ani neslyšela. Peníze nehrají roli."

Ale pro Leslie roli hrály, a nemalou. Jak se víc a víc zapojovala do vedení novin, zdálo se jí, že hlavní příčinou finančního schodku jsou odbory. Phoenix Star se tiskl na starých strojích, ale odbory odmítaly nové vybavení a zdůvodňovaly to obavou, že jejich členové ztratí práci. Donekonečna vyjednávali o nové kolektivní smlouvě.

Při diskuzi na to téma Henry prohlásil: "Proč se znepokojuješ nad něčím takovým. Berme to s humorem."

"Já to беру s humorem," ujistila ho.

* * *

Leslie poslala pro právníka Staru, Craiga McAlistera.

"Jak probíhá vyjednávání?"

"Přál bych si mít lepší zprávy, paní Chambersová. Bohužel. Situace nevypadá nijak růžově."

"Stále ještě vyjednáváme, nebo ne?"

"Spíš předstíráme vyjednávání. Joe Riley, zástupce tiskařů, je paličatý syn paličatého otce. Nechce ustoupit ani o píď. Smlouva má být uzavřena do desíti dnů a Riley prohlašuje, že pokud odbory nebudou mít novou smlouvu, končí s prací."

"A vy mu věříte?"

"Ano. Nelíbí se mi ustupovat, ale realita je taková, že bez nich nebudou noviny. Můžeme to klidně sbalit. Nejedny noviny se už položily, když se vedení zkušelo postavit odborům na odpor."

"Co požadují?"

"Jako obvykle. Kratší pracovní dobu, příplatky, ochranu proti budoucí automatizaci..."

"Ždímají nás, Craigu. To se mi nelíbí."

"To není věc emocí, ale praxe."

"Takže radíte ustoupit?"

"Nemyslím, že máme na výběr."

"Proč bych si nemohla promluvit s Joe Rileyem?"

* * *

Schůzku si domluvili na dvě odpoledne, ale Leslie se zdržela u oběda. Když vešla do příjímací kanceláře, Reily už čekal. Zastihla ho v hovoru se svou sekretářkou Amy, hezkou tmavovlasou dívkou.

Joe Riley, čtyřicetiletý Ir s drsnými rysy obličeje, pracoval přes patnáct let jako tiskař a teprve před třemi roky se stal odborovým předákem. Za tu dobu si vysloužil pověst nejtvrďšího vyjednávače v oboru. Leslie chvíli stála a sledovala, jak flirtuje.

"...a pak se ten člověk k ní obrátil," říkal Reily, "a pravil: To se vám lehce řekne, ale jak se dostanu zpátky?"

Amy se rozesmála. "Kde jsi tohle slyšel, Joe?"

"Chodím mezi lidmi, děvenko. Co bys dneska řekla večer?"

"Velice ráda."

Reily vzhledl a uviděl Leslie. "Dobré odpoledne, paní Chambersová."

"Dobré, pane Reily. Nepůjdete dál?"

Reily a Leslie seděli v konferenční místnosti. "Dáte si kávu?" nabízela Leslie.

"Ne, díky."

"Něco silnějšího?"

Usmál se. "Paní Chambersová, vy víte, že pít v pracovní době odporuje předpisům společnosti."

Leslie se zhluboka nadechla. "Chtěla bych si s vámi promluvit. Slyšela jsem, že jste velice férový člověk."

"Snažím se být," odpověděl Reily.

"Chtěla bych vám říct, že cítím s odbory. Chápu, že vaši lidé mají do jisté míry oprávněné nároky, ale to, co nyní

požadujete, je nerozumné. Některé vaše návyky nás stojí milióny dolarů ročně."

"Mohla byste být víc konkrétní?"

"Ráda. Pracuji co nejmíň v řádné pracovní době a snažím se využívat směn s přesčasovými příplatky. Někteří z nich dokážou zvládnout i tři následné směny. Celý víkend. Říkají tomu "bičování". Ale nemůžeme si to dál dovolit. Ztrácíme peníze kvůli našemu zastaralému vybavení. Kdybychom mohli nasadit novou studenou technologii -"

"Absolutně ne! Taková technologie, kterou chcete, vezme lidem práci, a já nemám nejmenší zájem na tom, aby se naši muži ocitli na ulici." Riley vstal. "Smlouva musí být uzavřena příští týden. Buď dostaneme, co chceme, nebo půjdeme."

Když se večer Leslie zmínila o schůzce Henrymu, vyčítal jí: "Proč se do toho pleteš? Odbory jsou něco, s čím musíme všichni žít. Dovol mi, abych ti něco poradil, miláčku. Nemáš v celé záležitosti žádné zkušenosti a jsi žena. Nech to na nás, na mužích. Nebudeme přece -" skončil, protože se nedokázal nadechnout.

"Není ti dobře?"

Přikývl. "Byl jsem dneska u toho svého ztraceného doktora. Myslí, že bych měl dýchat kyslík."

"Zařídím to," řekla Leslie. "A seženu ti ošetřovatelku pro případ, že tu nebudu -"

"Ne! Nepotřebuji žádnou ošetřovatelku. Já jsem - jsem jen trochu unavený."

"Poslyš, Henry, lehni si."

Za tři dny, když Leslie svolala mimořádné zasedání správní rady, Henry to vzdal: "Jdi tam, děvče," řekl. "Já zůstanu tady a pustím to z hlavy." Kyslík sice pomohl, ale stále se cítil slabý a deprimovaný.

Leslie zavolala Henryho lékaři. "Ztrácí rychle váhu a má bolesti. Přece musí být něco, co by mu pomohlo."

"Paní Chambersová, děláme všechno, co je v našich silách. Jen dohlédněte, ať má dostatek klidu a užívá léky."

Leslie seděla vedle lůžka a sledovala, jak Henry leží a kašle.

"Je mi líto té schůze," řekl. "Ale ty radu zvládneš. Nedá se nic dělat."

Dokázala se jen usmát.

5

Členové správní rady se usadili kolem stolu v konferenční místnosti, srkali kávu a dopřávali si housky se smetanovým sýrem. Čekali na Leslie.

Jakmile přišla, oslovila je: "Dámy a pánové, lituji, že jsem vás nechala čekat. Henry vás všechny zdraví."

Od prvního zasedání rady, které Leslie navštívila, se věci podstatně změnily. Rada ji tehdy přehlížela; považovala ji za vetřelce. Ale postupně, jak se naučila víc a mohla přispět cennými návrhy, získala si respekt. Nyní, před začátkem jednání, se obrátila na Amy, která právě servírovala kávu. "Amy, ráda bych tě tu měla i během zasedání."

Amy překvapeně vzhledla. "Obávám se, že můj téžnopis není na takové úrovni, paní Chambersová. Cynthia to zastane líp a -"

"Nechci, abyste pořizovala zápis celé schůze. Stačí, když si na konci uděláte poznámky o závěrečném usnesení."

"Ano, madam." Amy sebrala notes a pero a posadila se do křesla u stěny.

Leslie se otočila k radě. "Máme problém. Naše vyjednávání se svazem tiskařů se blíží k závěru. Jednáme už tři měsíce, ale dohoda není v dohledu. Musíme se rozhodnout a musíme to udělat rychle. Všichni jste jistě viděli zprávu, kterou jsem vám zaslala. Ráda bych slyšela vaše názory."

Pohlédla na Gene Osbornu, společníka místní právnické firmy.

"Pokud se ptáte mě, Leslie, myslím, že už zašli příliš daleko. Dnes jim dáte, co požadují, a zítra budou chtít víc."

Leslie přikývla a našla očima Aarona Drexela, majitele místního obchodního domu. "Aarone?"

"Musím souhlasit. Myslím, že už bylo ústupků víc než dost. Když jim něco dáme, měli bychom oplátkou něco dostat. Podle mého názoru si stávku můžeme dovolit. Oni ne."

Komentáře ostatních zněly podobně.

Na závěr Leslie prohlásila: "Nemůžu s vámi souhlasit." Pohlédli na ni překvapeně. "Jsem toho názoru, že bychom jim měli dát, co požadují."

"To je šílené."

"Nakonec budou noviny vlastnit."

"Nic je nezastaví."

"Můžete jim je rovnou dát."

Leslie je nechala vymluvit, a když skončili, řekla: "Joe Riley je férový muž. Věří tomu, co žádá."

Amy, sedící stranou, sledovala diskuzi s údivem.

Ozvala se jedna z žen. "Překvapuje mě, že se stavíte na jeho stranu, Leslie."

"Nestavím se na žádnou stranu. Jen se domnívám, že bychom měli věci řešit rozumně. Konečně to nezáleží jen na mém názoru. Hlasujme." Obrátila se a pohlédla na Amy. "Tohle chci do zápisu."

"Ano, madam."

"Ti, kteří nesouhlasí s požadavky odborů, zvednou ruku," vyzvala přítomné. Jedenáct paží vylétlo nahoru. "Ať je tedy zapsáno, že jsem hlasovala pro a zbytek rady hlasoval proti přijetí požadavků svazu tiskařů."

Amy zapisovala s přemýšlivým výrazem ve tváři.

"Dobrá, tak to bychom měli." Leslie vstala. "Pokud nemáte nic jiného k projednání..."

Ostatní vstali také.

"Děkuji vám za účast." Sledovala, jak odcházejí, a pak se otočila k Amy. "Přepsala byste to prosím?"

"Hned, paní Chambersová."

Leslie zamířila do své kanceláře.

* * *

Krátce nato zazvonil telefon.

"Volá vás pan Riley," oznámila Amy.

Leslie zvedla sluchátko. "Ano?"

"Joe Riley. Chtěl jsem vám jen poděkovat za to, oč jste se pokusila."

"Nerozumím..." odpověděla Leslie.

"Myslím zasedání rady. Slyšel jsem, co se stalo."

"Překvapujete mě, pane Riley. Byla to privátní záležitost."

Joe Riley se zasmál. "Řekněme, že mám dole dobré přátele. Buď jak buď, mám za to, že váš pokus byl ohromný. Velká škoda, že nevyšel."

Po krátké pauze Leslie řekla pomalu: "Pane Riley..." co kdybych zařídila, aby vyšel?"

"Jak to myslíte?"

"Mám jistý nápad, ale nerada bych ho projednávala přes telefon. Mohli bychom se někde sejít... diskrétně?"

Chvilí bylo ticho. "Jistě. Máte na mysli nějaké konkrétní místo?"

"Někde, kde nás nikdo nezná."

"Co byste řekla kavárně Golden Cup?"

"Dobrá. Budu tam za hodinu."

"Na shledanou."

Golden Cup byla podřadná kavárna poblíž železniční trati v nejužší části Phoenixu, ve čtvrti, před jejíž návštěvou policie varovala turisty. Když vešla dovnitř, Joe Riley vstal z rohového boxu a šel jí naproti.

"Díky, že jste přišel," řekla Leslie. Posadili se.

"Přišel jsem proto, že jste mi nabídla možnost, jak splnit naše požadavky a uzavřít smlouvu."

"Přesně tak. Myslím, že správná rada je stupidní a krátkozraká. Snažila jsem se jim to rozmluvit, ale neposlechli mě."

Přikývl. "Vím. Vybízela jste je, aby odsouhlasili novou smlouvu."

"To je pravda. Oni ale nechápou, jak jsou tiskaři pro naše noviny důležití."

V rozpacích studoval její tvář. "Ale když vás přehlasovali, jak potom můžeme...?"

"Přehlasovali mě jen proto, že berou vaši organizaci na lehkou váhu. Pokud chcete zabránit dlouhodobé stávce a případnému konci novin, musíte jim ukázat, že to myslíte vážně."

"Co máte na mysli?"

Leslie odpovídala nervózně. "To, co vám nyní řeknu, je velmi důvěrné, ale je to jediná cesta, jak můžete dosáhnout splnění svých požadavků. Problém je jednoduchý. Myslí si, že blafujete. Nevěří, že to myslíte vážně. Musíte jim předvést, že ano. Termín uzavření smlouvy vyprší v pátek o půlnoci."

"Ano..."

"Domnívají se, že klidně odejdete z práce." Nahnula se kupředu. "Nedělejte to!" Riley napjatě poslouchal. "Dokažte jim, že bez vás Star nebude vycházet. Přece neodejdete jako jehňata. Udělejte něco. Poškodte stroje."

Joemu narostly oči.

"Nemám na mysli nic vážného," uklidňovala ho Leslie rychle. "Jen tolik, aby viděli, že nic nepředstíráte. Přeseknete pár kabelů, vyřadíte jeden dva lisy z provozu, ať poznají, že bez vás je nedokážou provozovat. Za den nebo dva se všechno opraví, ale vystrašíte je. Konečně pochopí, s kým mají tu čest."

Joe Riley seděl a dlouho Leslie pozoroval. "Jste pozoruhodná žena."

"Ani ne. Jen jsem o všem přemýšlela. Prakticky nemám příliš na výběr. Můžete způsobit menší škodu, která se dá lehce opravit, a donutíte radu, aby s vámi jednala, nebo odejdete tiše a klidně. Zahájíte dlouhodobou stávku, ze které se noviny nikdy nevzpamatují. A mně záleží především na novinách."

Na Rileyově tváři se pomalu rodil úsměv. "Směl bych vám koupit kávu, paní Chambersová?"

"Jdeme do stávky!"

V pátek hodinu po půlnoci tiskaři vedení Joe Rileyem zaútočili. Očesali ze strojů pár dílů, převrátili stoly s nástroji a zapálili dva lisy. Strážného, který se je pokoušel zastavit, zbili. Muži, kteří měli původně v úmyslu pouze demonstrovat své odhodlání, podlehlí vzrušení a jejich agresivita se stupňovala.

"Ukažme těm bastardům, že nás jen tak lehce nevyhodí na ulici!" křičel jeden.

"Bez nás nebudou žádné noviny!" přidal se druhý.

"My jsme Star!"

Ozval se jásot a rozběsnění tiskaři změnili halu lisů v trosky.

Uprostřed divokého běsnění znenadání vzplála v rozích místnosti světla reflektorů. Zděšení muži zůstali bezradně stát.

Poblíž dveří televizní kamery zaznamenávaly ohnivou scénu a ničení. Vedle nich stáli reportéři z deníků Arizona Republic, Phoenix Gazette a několika dalších zpravodajských médií. Za nimi nastupoval tucet policistů a hasičů.

Šokovaný Joe Riley se zoufale rozhlížel kolem. Jak se sem, ksakru, dostali tak rychle? Když policisté vešli dovnitř a hasiči začali rozbalovat hadice, bleskla Rileyovi hlavou odpověď. Náhlé poznání mělo stejný účinek, jako by dostal kopanec do břicha. Leslie Chambersová ho podrazila! Až se dokument o ničení dostane na veřejnost, nikdo s nimi nebude sympatizovat. Veřejné mínění se postaví proti nim. Ta děvka to všechno naplánovala...

Televize odvysílala záběry za hodinu a rozhlasové vlny překypovaly podrobnostmi o devastaci. Zpravodajské

agentury po celém světě převzaly zprávu o události a jejich komentáře odsuzovaly zlovolné zaměstnance, kteří se obrátili proti svým chleboďárcům. Phoenix Star triumfoval.

* * *

Leslie se připravila pečlivě. Už v předstihu poslala pár lidí z vedení Staru do Kansasu, aby zvládli studenou technologii, a ti zaměstnanci, kteří nebyli v odborech, se naučili provozovat velký tiskařský lis. Bezprostředně po sobotě přistoupily na podmínky Staru další dva stávkující svazy - sazeči a speditéři.

Porážka odborů a otevřená cesta k moderní tiskařské technologii způsobila, že Star přestal být ztrátový. Produktivita se takřka přes noc zvedla o dvacet procent.

Druhý den po konfliktu dostala Amy výpověď.

Presně dva roky po svatbě, v pátek pozdě odpoledne, vyvrcholily u Henryho trávící potíže, a v sobotu ráno ho Leslie kvůli bolestem na prsou nechala odvézt do nemocnice. V neděli Henry Chambers skonal.

Veškeré své jmění odkázal Leslie.

V pondělí po pohřbu přišel za Leslie Craig McAlister. "Potřeboval bych s vámi projednat pár právních záležitostí, ale je, myslím, příliš brzy -"

"Ne," přerušila ho Leslie. "Jsem v pořádku."

Henryho odchod se jí však dotkl víc, než čekala. Byl to hodný a milý muž a Leslie doufala, že jí pomůže v realizaci její msty. Svým způsobem se tak v Leslieině mysli stala Henryho smrt dalším důvodem, proč Olivera zničit.

"Co máte v úmyslu udělat s novinami?" zeptal se McAlister. "Nedovedu si představit, že byste trávila svůj čas jejich řízením"

"Presně to chci udělat. Budeme se rozšiřovat."

Leslie si nechala poslat výtisk komerčního vydání Managing Editoru, ve kterém našla seznam novinových zprostředkovatelů z celých Států. Vybrala firmu ze Santa Fe v Novém Mexiku - Dirks, Van Essen a spol.

"Tady je žena Henryho Chamberse. Chci získat další noviny a ráda bych věděla, co je k maní...?"

Ukázalo se, že by to mohl být Sun z oregonského Hammond.

"Byla bych ráda, kdybyste tam odletěl a podíval se, jak vypadají," požádala McAlistera.

O dva dny později telefonoval McAlister z Hammond. "Paní Chambersová, na Sun můžete zapomenout."

"V čem je problém?"

"Hammond je město, kde vychází jen dvoje noviny. Sun vydává denně patnáct tisíc výtisků, zatímco druhý deník, Hammond Chronicle, má náklad téměř dvojnásobný - dvacet osm tisíc. A kromě toho chce majitel Sunu pět miliónů dolarů. Další jednání nemá smysl."

Leslie se na chvíli zamyslela. "Počkejte. Letím za vámi."

Příští dva dny Leslie strávila studiem účetních knih a podmínek v Sunu.

"Neexistuje žádný způsob, jak by Sun mohl konkurovat Chronicle," ujistoval ji McAlister. "Jejich náklad trvale roste, zatímco Sunu neustále klesá. Už celých pět let."

"To vím," reagovala Leslie podrážděně. "Chystám se ho koupit."

Překvapeně na ni pohlédl. "Chystáte se co?"

"Chystám se Sun koupit."

Během tří dnů byla záležitost vyřízena. Majitel Sunu byl rád, že se ho zbavil. "Pěkně jsem tu dámu natáhl," chlubil se.

"Zaplatila mi celých pět miliónů."

Walt Meriwether, majitel deníku Hammond Chronicle, se zastavil u Leslie.

"Jestli dobře rozumím, mám nového konkurenta," prohlásil velkomyslně.

Leslie souhlasila. "To je pravda."

"Kdyby se vám nedařilo, prodáte mi Sun?"

"A když se vám přestane dařit, ráda koupím Chronicle," odpověděla Leslie s úsměvem.

Meriwether se rozesmál. "Určitě. Hodně štěstí, paní Chambersová."

Když se Meriwether vrátil do redakce Chronicle, prohlásil sebevědomě: "Za šest měsíců je Sun náš."

Po návratu do Phoenixu Leslie zavolala hlavního redaktora Lyle Bannistera. "Pojedete se mnou do Oregonu. Chci, abyste řídil noviny, dokud se nepostaví na nohy."

"Mluvil jsem s panem McAlisterem," odpověděl Bannister. "Ty noviny žádné nohy nemají. Tvrdil, že počítat s úspěchem je čirá bláhovost."

Chvilí si ho prohlížela. "Žertujete."

Leslie svolala v Oregonu schůzi osazenstva Sunu.

"Ode dneška budeme pracovat poněkud jinak," oznámila jim. "Hammond má dvoje noviny a my je budeme vlastnit oboje."

Ozval se Derek Zornes, vedoucí redaktor Sunu. "Promiňte, paní Chambersová, ale nejsem si jistý, jestli chápete situaci. Náš náklad hluboce zaostává za Chronicle a každý měsíc klesá. Nedokážeme je dohnat."

"My je nechceme dohonit," ujistila ho Leslie. "My se chystáme je vyřadit."

Muži na sebe výmluvně pohlédli a shodně si pomysleli: Ženy a amatéři by se měli držet od novin v uctivé vzdálenosti. "Jak to chcete udělat?" zeptal se zdvořile Zornes. "Viděl jste někdy býčí zápasy?" Zornes zamrkal. "Býčí zápasy? Ne..." "Když býk vběhne do arény, matador se nesnaží zabít ho hned. Nechá zvíře vykrváčet, až je natolik slabé, že ho dostane bez rizika." Zornes se přemáhal, aby nevyprskl. "A my necháme Chronicle vykrváčet?" "Přesně tak." "Jak to uděláme?" "Od pondělka snížíme cenu Sunu z třiceti pěti centů na dvacet a poplatky za inzeráty o třicet procent. Příští týden rozjedeme soutěž, ve které naši čtenáři vyhraji třeba cestu kolem světa. Soutěž vyhlásíme ihned." Když později zaměstnanci diskutovali o svých dojmech ze schůze, ujednotili se v názoru, že jejich noviny koupila šílená ženská.

Pouštění žilou započalo, ale krvácel Sun. "Máte představu, kolik peněz vás ty noviny stojí?" zeptal se Leslie McAlister. "Vím to naprosto přesně," zněla odpověď. "Jak dlouho to miníte vydržet?" "Dokud nevyhrajeme," řekla Leslie klidně. "A buďte bez obav, my vyhrajeme." Ale Leslie se obav nezavala. Ztráty rostly z týdne na týden, náklad vytrvale klesal a inzerenti reagovali na snížení cen vlažně. "Vaše teorie se nepotvrdila," prohlásil McAlister. "Musíme ztráty snížit. Možná si můžete dovolit dál do podniku vrážet peníze, ale jaký to má smysl?" Příští týden náklad přestal klesat.

Sunu trvalo osm týdnů, než se zvedl. Snížení cen novin a inzercí bylo lákavé, ale zvýšit náklad pomohla teprve soutěž. Probíhala po tři měsíce a účastníci soutěžili každý týden. Na vítěze čekaly cesty po jižních mořích, do Londýna, Paříže a Ria. Když byly ceny předány a fotografie výherců se ocitly na první stránce Sunu, náklad doslova explodoval. "Hazardovala jste ďábelsky, ale funguje to," přiznal McAlister neochotně. "To nebyl žádný hazard," odvětila Leslie. "Lidé neodolají pokušení dostat se někam zadarmo."

Když Waltu Meriwetherovi donesli čísla posledních nákladů, zuřil. Poprvé za celá léta Sun vedl nad Chronicle. "Dobrá," řekl Meriwether smutně. "Tu stupidní hru můžou hrát i dva. Snízte cenu za inzerci a spusťte nějakou soutěž." Bylo však příliš pozdě. Za jedenáct měsíců po koupi Sunu, navštívil Meriwether Leslie znovu. "Končím a prodávám," prohlásil stroze. "Chcete koupit Chronicle?" "Ano."

V den podepsání kontraktu na koupi Chronicle svolala Leslie své osazenstvo. "Od pondělka zvyšujeme cenu a zdvojnásobíme tarify za inzerci. Soutěž končí také."

Za necelý měsíc po převzetí Chronicle oznámila Leslie Craigu McAlisterovi: "V Detroitu je na prodej Evening Standard. Vlastní televizní stanici. Myslím, že bychom ho měli koupit." McAlister protestoval: "Paní Chambersová, nic o televizi nevíme a -" "Tak se budeme muset učit, ne?" Budování říše moci, po které Leslie tolik prahla, začalo.
6

Oliver prožíval dny nabitě činností a těšil se z každé minuty své práce. Bylo třeba připravit politická setkání, popohnat legislativu, schválit uvolnění dávek z rozpočtů a absolvovat nesčetné schůze, projevy a tiskové konference. Deníky State Journal ve Frankfortu, Lexington Herald-Leader a Louisville Courier-Journal na něj pěly pochvalné ódy. Získával pověst guvernéra, který dokáže věci rozhýbat. Olivera pohltil společenský život superbohatých a dobře si uvědomoval, jak velkou roli v tom hraje skutečnost, že se oženil s dcerou senátora Todda Davise.

Život ve Frankfortu se Oliverovi velice zamlouval. Rozkošné historické město se rozkládalo v malebném říčním údolí mezi zvlněnými kopci v oblasti Kentucky proslulé trávou lipnicí. Oliver často uvažoval, jak asi bude vypadat život ve Washingtonu D.C. Rušné dny se skládaly v týdny a týdny v měsíce. Začal poslední rok Oliverova volebního období. Petr Tager zastával funkci Oliverova tiskového mluvčího a byla to perfektní trefa. Tager býval k novinářům vždy otevřený a decentní staromódní hodnoty, které vyznával a o nichž rád mluvil, dodávaly jeho vztahu k tisku solidnosti a důstojnosti. Petr Tager se svou černou klapkou přes oko se stával stejně známým jako Oliver.

Todd Davis si zvykl létat do Frankfortu alespoň jednou za měsíc. Cítil potřebu na Olivera dohlédnout. "Když donutíš plnokrevníka běžet, nesmíš z něj spustit oči, abys měl jistotu, že neztrácí tempo," zdůvodňoval své

návštěvy Petru Tagerovi.

Jednoho mrazivého říjnového večera seděl Oliver se senátorem Davisem ve své pracovně. Po večeři u Gabrielů se oba spolu s Jan vrátili se do sídla exekutivy. Jan nechala muže o samotě, aby si mohli pohovořit.

"Mám radost, Oliver. Jan vypadá velmi šťastná."

"Snažím se ji udělat šťastnou, Todde."

Senátor Davis zkoumavě pohlédl na Olivera. Rád by věděl, jak často používá svého tajného apartmá. "Má tě moc ráda, synu."

"A já ji miluji." Oliverovo prohlášení znělo velice upřímně.

Senátor Davis se usmál. "To rád slyším. Už je načase, aby pomalu začala tapetovat v Bílém domě."

Oliverovi poskočilo srdce. "Promiň, nerozumím."

"Ale, copak jsem ti neřikal? Už to začalo. Tvé jméno se ve Washingtonu stává pojmem. Hned první den nového roku spustíme kampaň."

Oliver pokládal následující otázku téměř se strachem. "Myslíš opravdu, že mám šanci, Todde?"

"Šance je slovo, které zavání hazardem, a já nikdy nehazarduji, synu. Nenamochím se do ničeho, dokud to není jistá věc."

Oliver se zhluboka nadechl. Můžeš se stát nejvýznamnějším mužem na světě. "Chtěl bych ti říct, jak moc oceňuji všechno, co jsi pro mě udělal, Todde."

Todd mu poklepal na rameno. "Je přece povinností tchána svému zeti pomáhat, ne?"

Oliverovi neušlo zdůraznění slova "zeti". "Abych nezapomněl, Oliver, tvá legislativa mě hluboce zklamala, když schválila zákon o tabákové dani."

"Ty peníze nám vyrovnají schodek rozpočtu a -"

"Ale ty ho budeš samozřejmě vetovat."

Oliver hleděl nechápavě. "Vetovat?"

Senátor se pousmál. "Oliver, pochop. Nemyslím na sebe. Mám spoustu přátel, kteří své těžce vydělané peníze investovali do tabákových plantáží, a já bych nerad viděl, jak je poškozují nové tvrdé daně. Ty ano?"

Nastalo ticho.

"Ty ano, Oliver?"

"Ne," řekl konečně Oliver. "Myslím, že by to nebylo fér."

"Toho si vážím. Skutečně vážím."

Oliver pokračoval: "Todde, já se doslechl, že budeš prodávat své plantáže tabáku."

Todd Davis překvapeně vzhledl. "Proč bych to dělal?"

"Protože tabákové koncerny začínají u soudů prohrávat. Prodej klesá a -"

"Mluvíš o Spojených státech, synu. Ale kolem je celý velký svět. Počkej, až začnou působit naše reklamní kampaně v Číně, Africe a Indii." Pohlédl na hodinky a vstal. "Budu muset zpátky do Washingtonu. Mám schůzi výboru."

"Příjemný let."

Senátor Davis se usmál. "Teď už bude, synu. Teď už ano."

Oliver byl znechucen. "Co si mám počít, Petře? Tabáková daň je daleko nejpoulnější opatření, jaké naše legislativa letos schválila. Jak zdůvodním její vetování?"

Petr Tager vytáhl z kapsy pár složených Uštů papíru. "Všechny odpovědi najdeš tady. Prodiskutoval jsem se senátorem, nebudeš mít žádné těžkosti. Svolal jsem tiskovou konferenci na čtyři odpoledne."

Oliver studoval papíry. "To je dobré," pokývl hlavou.

"Ano, je. Potřebuješ mě ještě?"

"Ne, díky. Uvidíme se ve čtyři."

Petr Tager odcházel.

"Petře?"

Tager se otočil.

"Pověz mi. Myslíš si, že mám opravdu naději stát se prezidentem?"

"Co na to říká senátor?"

"Že ano."

Tager se vrátil ke stolu. "Znám senátora Davise už řadu let, Oliver. Za celou tu dobu se nezmýlil ani jednou. Ten člověk má neuvěřitelný instinkt. Jestli Todd Davis prohlásí, že budeš příštím prezidentem Spojených států, můžeš na to vsadit farmu."

Ozvalo se zaklepání na dveře. "Vstupte."

Na prahu se objevila půvabná mladá sekretářka s několika faxy v ruce. Bylo jí něco málo přes dvacet a sálala z ní svěžest mládí.

"Promiňte, guvernére, nevěděla jsem, že máte -"

"To je v pořádku, Miriam."

Tager se usmál. "Ahoj, Miriam."

"Zdravím, pane Tagere."

"Nevím, co bych si bez Miriam počal. Stihne pro mě udělat tolik věcí," chválil ji Oliver.

Miriam se začervenala. "Pokud byste ještě něco -?" Položila papíry na Oliverův stůl a spěšně opustila kancelář.

"Velice hezká," poznamenal Tager a pohlédl na Olivera.

"Ano."

"Olivere, jsi dost opatrný?"

"Samozřejmě. Proto jsem tě přece žádal o malé apartmá."

"Mám na mysli maximální opatrnost. Sázky se zvedly. Příště, až budeš zase nadržený, zvaž, jestli stojí Miriam nebo Alice či Karen za prezidentskou kancelář."

"Vím, o čem mluvíš, Petře, a oceňuji tvou starost. Ale o mě se nemusíš bát."

"Dobře." Tager se podíval na hodinky. "Už musím jít. Jdeme s Betsy a dětmi na oběd," usmál se. "Už jsem ti říkal, co provedla Rebeka dnes ráno? V osm hodin se chtěla dívat na video. Na nějaký pořad pro děti. Ale Betsy nesouhlasila. Miláčku, pustím ti to po obědě, řekla jí. Rebeka na ni pohlédla a pravila: Mami, já budu obědvat hned. Pěkně mazaná, vid'?"

Oliver se musel usmát pýše v Tagerově hlasu.

Ten večer, v deset hodin, vešel Oliver do pokojíku, kde si Jan četla, a řekl: "Zlato, odcházím. Musím na konferenci." Jan vzhledla od knihy. "Teď v noci?"

Oliver vzdychl. "Bohužel. Ráno máme zasedání rozpočtového výboru a chtějí mě informovat ještě před schůzí."

"Pracuješ přespříliš. Snaž se přijít domů brzy, Olivere." Chvilí se odmlčela. "Poslední dobou jsi stále pryč."

Uvažoval, jestli to nemělo být varování. Došel k ní, sehnul se a políbil ji. "Neměj starost, miláčku. Budu doma tak rychle, jak to jen půjde."

Dole na schodech propustil šoféra. "Dnes večer vás nebudu potřebovat, vezmu si malý vůz."

"Ano, guvernére."

"Jdeš pozdě, drahoušku." Miriam byla nahá.

Usmál se a přistoupil k ní. "Mrzí mě to. Jsem rád, že jsi nezačala beze mne."

Zasmála se. "Obejmi mě."

Vzal ji do náruče a přitáhl blíž. Její horké tělo se k němu přitisklo.

"Svleč se, rychle."

Později se zeptal: "Jak by se ti líbilo ve Washingtonu D.C.?"

Miriam se v posteli posadila. "To myslíš vážně?"

"Velice vážně. Možná se tam přestěhuji a chtěl bych, abys zůstala se mnou."

"Jestli tvá žena zjistí, že spolu..."

"Nejistí."

"Proč právě Washington?"

"Ještě o tom nemůžu mluvit. Vím jen, že to bude velice vzrušující."

"Dokud mě miluješ, půjdu za tebou, kam se ti zlíbí."

"To víš, že tě miluji." Slova mu sklouzla ze rtů stejně lehce jako už tolikrát.

"Milujme se ještě."

"Moment. Něco pro tebe mám." Vstal a odešel k saku odloženému na opěradle křesla. Z kapsy vytáhl malou lahvičku. Její obsah, čirou tekutinu, nalil do sklenice.

"Zkus to."

"Co je to?" zeptala se Miriam.

"Bude se ti to líbit. Slibuji." Zvedl skleničku a polovinu upil.

Miriam usrkla a pak polkla i zbytek. "Není to špatné," řekla s úsměvem.

"Tohle způsobí, že se budeš cítit nesmírně sexy."

"Cítím se sexy i tak. Pojď zpět do postele."

Při milování najednou vzdychla. "Mně - mně není dobře." Začala lapat po dechu. "Nemůžu dýchat." Oči se jí zavíraly.

"Miriam!" Nedostal žádnou odpověď. Zvrátila se na postel. "Miriam!"

Ležela v bezvědomí.

Zatraceně! proč mi tohle děláš?

Vstal a začal přecházet po pokoji. Dal už drogu tuctu žen, a jen jedné bylo po ní špatně. Musí být nanejvýš opatrný.

Jestli tohle nezvládne, bude to konec. Konec všech snů, všemu, pro co tak tvrdě pracoval. K tomu nesmělo dojít. Stál vedle postele a díval se na bezvládnou dívku. Nahmatl puls. Ještě dýchá. Díky bohu! Ale nemohl připustit, aby ji našli v tomto pokoji. Přivedlo by je to k němu. Musí ji nechat někde, kde ji brzy najdou a poskytnou ji lékařskou pomoc.

Mohl se spolehnout, že neprozradí jeho jméno.

Zabralo mu celou půlhodinu, než ji oblékl a v pokoji zahladil veškeré stopy. Pootevřel dveře, aby se ujistil, že je chodba prázdná, a pak ji zvedl a přehodil přes rameno. Dole ji naložil do vozu. Blížilo se k půlnoci a cesty byly liduprázdné.

Začalo pršet. Zajel do parku Juniper Hill, když nikoho nezahledl, vytáhl Miriam z vozu a opatrně ji položil na lavičku.

Protivilo se mu nechat ji tam, ale neměl jinou volbu. Naprosto žádnou. V sázce byla celá jeho budoucnost.

Pár metrů opodál stála telefonní budka. Pospíšil k ní a zavolal na číslo 911.

Když se Oliver vrátil domů, Jan na něho ještě čekala. "Je už po půlnoci," přivítala ho. "Kde ses tak -?"

"Odpusť, drahá. Dostali jsme se do dlouhé nudné diskuze o rozpočtu. A to víš, každý měl jiný názor."

"Jsi celý bledý," řekla Jan. "Musíš být vyčerpaný."

"Jsem nějak unavený," připustil.

Usmála se svůdně. "Půjdeme do postele?"
Políbil ji na čelo. "Opravdu se musím trochu vyspat "Jan. To zasedání mi dalo zabrat."

Zpráva se objevila příštího rána na titulní stránce State Journalu.

GUVERNÉROVA SEKRETÁŘKA NALEZENA V PARKU.

DNES VE DVĚ HODINY V NOCI NAŠLA POLICIE BEZVLÁDNOU MIRIAM FRIEDLANDOVOU LEŽET V DEŠTI NA LAVIČCE V PARKU. PŘIVOLANÁ AMBULANCE JI ODVEZLA DO NEMOCNICE MEMORIAL HOSPITAL, KDE JEJÍ STAV OZNAČILI ZA KRITICKÝ.

Oliver právě pročítal článek, když do jeho kanceláře vrazil Petr s novinami v ruce.

"Už jsi to viděl?"

"Ano. Je to - je to strašné. Z redakce volají od samého rána."

"Co si o tom myslíš? Jak k tomu došlo?" Zeptal se Tager.

Oliver zavrtěl hlavou. "Nevím. Volal jsem do nemocnice; je v komatu. Snaží se zjistit příčinu. Zavolají mi ihned, jakmile budou něco vědět."

Tager pohlédl na Olivera. "Doufám, že se z toho dostane."

K Leslie Stewartové se novinová zpráva nedostala. Byla právě v Brazílii. Kупovala tam televizní stanici.

* * *

Telefonát z nemocnice přišel následující den. "Guvernére, právě jsme ukončili laboratorní testy. Požila látku zvanou methylen-dioxy-methamfetamin. Běžně je známá pod názvem extáze. Vzala ji v tekuté formě, která je mnohem nebezpečnější."

"Jak to s ní vypadá?"

"Bohužel, její stav je stále kritický. Je v hlubokém bezvědomí. Může se z něj probudit, nebo -" hlas zaváhal, "nebo naopak."

"Prosím informujte mě dál."

"Samozřejmě. Musíte mít jistě obavy, guvernére."

"Ano, mám."

Oliver Russell právě řídil zasedání, když zazvonila sekretářka.

"Promiňte, guvernére. Máte telefonní hovor."

"Upozornil jsem vás, že mě nemáte rušit, Heather."

"Na lince je senátor Davis."

"Aha."

Oliver se obrátil k mužům v místnosti. "Dokončíme to později, pánové. Kdybyste prominuli..."

Sledoval, jak odchází, a když za posledním zapadly dveře, zvedl sluchátko. "Todde?"

"Olivere, co znamená ta věc s tvou sekretářkou, kterou našli zdrogovanou na lavičce v parku?"

"Ano," vzdychl Oliver. "Strašná věc, Todde. Já -"

"Jak strašná?" dožadoval se senátor.

"Co tím míníš?"

"Ty víš zatraceně dobře, co tím míním."

"Todde, snad si nemyslíš, že já - já přísahám, nemám ani tušení, co se přihodilo."

"Doufám, že to tak je." Senátorův hlas byl vážný. "Olivere, víš, jak rychle se po Washingtonu šíří klepy. Je to největší vesnice v Americe. Nesmíme dopustit, aby se cokoliv negativního spojovalo s tvou osobou. Jsme připraveni odstartovat kampaň a velice by mě mrzelo, kdybys provedl něco stupidního."

"Můžu odpřisáhnout, že jsem čistý."

"Jen zajisti, aby tomu tak bylo i nadále."

"To je samozřejmé. Já -" Linka zmlkla.

Oliver seděl a uvažoval. Musím být opatrnější. Nesmím dopustit, aby mě něco zastavilo. Pohlédl na hodinky a dálkovým ovládáním zapnul televizor. Běžely zprávy. Na obrazovce ukazovali obleženou ulici, ze střech budov náhodně stříleli odstřelovači a v pozadí se ozývaly výbuchy min.

Atraktivní mladá reportérka oblečená v bojových maskáčích s mikrofonem v ruce hlásila: "Nová dohoda by měla vstoupit v platnost dnes o půlnoci. Ale bez ohledu na to, co přinese, nedokáže znovu postavit mírumilovné vesnice v zemi rozervané válkou, ani vrátit životy nevinným obětem nemilosrdné vlády teroru."

Kamera najela na blízký záběr Dany Evansové, mladé půvabné ženy v neprůstředlné vestě a kanadách. "Lidé jsou unavení a mají hlad. Volají po jediné věci - po míru. Dočkají se? Teprve čas odpoví. Dana Evansová, WTE, Washington Tribune Enterprises, se hlásí ze Sarajeva." Scénu vystřídaly reklamy.

Dana Evansová, zahraniční korespondentka washingtonského Tribune Enterprises Broadcasting System, komentovala události z Bosny každý den a Oliver se snažil, aby mu vysílání neušlo. Byla jedním z nejlepších reportérů na televizních vlnách.

Vypadá úžasně, pomyslel si Oliver už po několikaáté. Co, u všech čertů, hledá tak mladá a hezká žena uprostřed válečné vřavy?

Dana Evansová byla typické armádní dítě. Její otec, plukovník, cestoval jako vojenský instruktor od jedné vojenské základny ke druhé. V jedenácti letech stačila Dana vystřídat už pět amerických velkoměst a čtyři cizí země. Žila s matkou a otcem v Aberdeen Proving Ground v Marylandu, Fort Benning v Georgii, Fort Hood v Texasu, Fort Leavenworth v Kansasu a Fort Monmouth v New Jersey. Navštěvovala školy pro děti důstojníků v japonském Camp Zama, německém Chiesee, italském Camp Darby a Fort Buchanan v Portoricu.

Dana byla jedináček a její přátelé se rekrutovali z rodin armádních zaměstnanců, které žily v nejrůznějších místech země. Byla předčasně vyspělá a měla veselou společenskou povahu. Daninu matku však trvale pronásledovaly obavy, že Dana neprožívá normální dětství.

"Vím, že stěhování každého půl roku musí být pro tebe hrozně náročné, miláčku," řekla jí jednou.

Dana pohlédla na matku nechápavě. "Proč?"

Kdykoliv otce posílali na nové působiště, Dana byla jako na trní. "Budeme se zase stěhovat!" jásala.

Zatímco Daně se stěhování líbilo, její matka ho nenáviděla.

Když bylo Daně třináct, matka prohlásila: "Už déle nevydržím žít jako cikánka. Chci se rozvést."

Dana se zhrozila. Sám rozvod nehrál příliš roli, ale bála se, že už nebude moci dál jezdit s otcem po světě.

"Kde budu žít?" starala se.

"V Claremontu v Kalifornii," odpověděla matka. "Vyrůstala jsem tam. Je to krásné malé město. Bude se ti líbit."

Danina matka nepřeháněla. Claremont byl skutečně krásné město, ale mýlila se v tom, že se tam Daně bude líbit. Claremont ležel na úpatí pohoří San Gabriel v okrese Los Angeles a měl něco přes třicet tisíc obyvatel. Jeho ulice lemovaly aleje nádherných stromů a panoval zde duch starobylé univerzitní komunity. Dana Claremont nenáviděla. Změna ze světoběžníka na usedlíka provinčního města znamenala bolestný kulturní šok.

"To tady budeme žít navždy?" ptala se otráveně matky.

"Proč, miláčku?"

"Je tu pro mě příliš těsně. Potřebuji větší město."

Po prvním dnu stráveném ve škole, se Dana vrátila domů sklíčená.

"Co se stalo? Nelíbí se ti ve škole?"

Dana vzdychla. "Škola je v pořádku, ale je plná malých děcek."

Matka se usmála. "Výrostou a ty také."

Dana přešla na místní gymnázium a stala se reportérkou školního časopisu Wolfpacket. Novinářská práce ji těšila, ale zoufale postrádala cestování.

"Jakmile vyrostu," prohlašovala, "začnu zase jezdit po světě."

V osmnácti nastoupila na univerzitu Claremont McKenna College, zvolila si obor žurnalistiky a stala se reportérkou univerzitního časopisu Forum. Příštího roku už zastávala funkci redaktora.

Studenti ji neustále žádali o laskavosti. "Dano, náš dívčí spolek pořádá příští týden taneční večírek. Nezmínila by ses o tom v novinách...?"

"Debatní klub má v úterý schůzku..."

"Nemohla bys napsat recenzi na hru, kterou uvádí náš dramatický kroužek...?"

"Potřebujeme založit sbírku na novou knihovnu..."

Nebralo to konce, ale Daně se práce náramně zamlouvala. Byla na místě, kde mohla pomáhat lidem. Definitivně se rozhodla pro novinářskou dráhu.

"Budu moct oslovit důležité lidi po celém světě," vysvětlovala matce. "Bude to, jako bych pomáhala tvořit historii."

Když Dana začala dospívat, deprimoval ji pohled do zrcadla. Malá, tenká a plochá. Všechny ostatní dívky v jejím věku byly ukrutně krásné. Šlo o jakýsi druh kalifornského zákona; většina dívek si myslela totéž. Jsem ošklivé kačátko v zemi labutí," namlouvala si a začala se vyhýbat zrcadlům. Kdyby to nedělala, uvědomila by si, že už ve čtrnácti začalo její tělo pučet. V šestnácti byla víc než pohledná a v sedmnácti jí chlapci začali vážně nadbíhat. V její dychtivé, upřímné tváři, velkých zvědavých očích a trochu drsném smíchu, který byl stejně vyzývavý jako hodný zbožňování, bylo cosi, co je přitahovalo.

Dana už ve dvanácti věděla, jak chce přijít o panenství. Stane se to na překrásném tropickém ostrově zalitém měsíčním světlem, kde vlny jemně omývají břeh a někde v pozadí tiše hraje hudba. Přistoupí k ní nádherný cizinec znalý světa a pohlédne jí hluboko do očí na samé dno duše. Pak ji vezme něžně do náruče a beze slov ji odnese do nedalekého palmového háje. Tam odloží šaty a začnou se milovat, zatímco hudba v pozadí bude sílit až k závěrečnému vyvrcholení. Ve skutečnosti odevzdala své panenství osmnáctiletému hubenému zrzkovi, Robinu Dobbinsovi, který s ní pracoval ve Forum. Došlo k tomu na závěr školního večírku na zadním sedadle starého chevroletu.

Robin věnoval Daně prstýnek a za měsíc se s rodiči odstěhoval do Milwaukee. Dana už o něm víckrát neslyšela.

Ten měsíc, kdy Dana získala univerzitní diplom jako bakalářka žurnalistiky, zašla do místních novin Claremont Examiner, aby se tam ucházela o místo reportérky.

Muž v osobním oddělení si prohlédl její hodnocení. "Takže vy jste editovala Forum!"

Dana se skromně usmála. "To je pravda."

"Dobrá. Máte kliku, právě nám chybí lidi. Zkusíme to s vámi."

Dana byla nadšená. Už si pořídila seznam zemí, kde by chtěla působit: Rusko... Čína... Afrika...

"Mohla bych začít jako zahraniční korespondentka," řekla, "ale jakmile -"

"Správně. Začnete pracovat zde jako poslíček. Budete se starat, aby redaktoři měli svou ranní kávu. Mimochodem, mají ji rádi silnou. A také budete nosit předlohy dolů k tiskařským lisům."

Dana na něj hleděla v šoku. "Já nemůžu -"

Muž se naklonil kupředu a zamračil. "Nemůžete co?"

"Nemůžu ani vypovědět, jak jsem ráda, že tu práci mám."

Reportéři si do jednoho pochvalovali Daninu kávu a Dana se stala nejlepším poslíčkem, jakého kdy měli. Každý den přicházela do práce dřív, aby měli připraveno všechno, co potřebovali. Přímobytně chtěla pomáhat. Věděla dobře, že tato cesta vede kupředu.

Problém byl v tom, že i po šesti měsících zůstávala jen poslíčkem. Zašla za hlavním redaktorem, Billem Crowellem.

"Opravdu si myslím, že jsem dostatečně připravená," začala dychtivě. "Jestli mi dáte příležitost, budu -"

Ani nevzhlédl. "Zatím není nic volného a má káva je studená."

To není fér, zlobila se Dana v duchu. Nedají mi ani příležitost. Někde slyšela slova, kterým pevně věřila. "Když může něco zastavit tebe, můžeš to stejně dobře zastavit ty." Dobrá, nic mě nezastaví. Nic. Ale jak začít?

Jednou ráno, když procházela s podnosem plným šálků horké kávy prázdnou místností dálnopisů, jeden právě tiskl zprávu. Zvědavá Dana přišla blíž a četla:

ASSOCIATED PRESS - CLAREMONT, KALIFORNIE. DNES RÁNO DOŠLO V CLAREMONTU K POKUSU O UNOS. NEZNÁMÝ MUŽ SEBRAL ŠESTILETÉHO CHLAPCE A ...

Dana dočetla zbytek zprávy s očima dokořán. Nadechla se, utrhla list a schovala ho do kapsy. Nikdo ji neviděl.

Pospíšila do kanceláře Billa Crowella a jedním dechem vychrlila: "Pane Crowelle, dnes ráno se v Claremontu někdo pokusil unést šestiletého chlapce. Slíbil mu, že ho vezme na projížďku na poníkově, ale chlapec chtěl nejdřív cukroví. Tak ho zavedl do nedalekého cukrářství, jehož majitel chlapce poznal. Zavolal na policii a únosce utekl."

Bili Crowell se divil. "Žádná zpráva nám nepřišla. Jak jste se o tom dozvěděla?"

"Já - náhodou jsem vešla do toho obchodu, když si o tom lidé povídali a -"

"Pošlu tam ihned reportéra."

"Nemohla bych to zastat já?" reagovala Dana rychle. "Majitel cukrárny mě zná. Určitě mi všechno poví."

Chvilí na Danu hleděl, a pak řekl neochotně: "Dobrá."

Dana vyzpovídala majitele obchodu a její článek se druhý den objevil na čelní stránce Claremont Examineru. Byl přijat dobře.

"To nebylo špatné," pochválil ji Bili Crowell. "Vůbec ne."

Za týden se Dana zase ocitla u dálnopisů sama. Od Associated Press právě přišla zpráva.

POMONA, KALIFORNIE: ŽENA, INSTRUKTORKA JUDA, ZADRŽELA PRAVDĚPODOBNÉHO NÁSILNÍKA.

Perfektní, zajásala Dana. Utrhla stránku, strčila ji do kapsy a spěchala za Billem Crowellem.

"Volala mi má bývalá spolubydlící," začala vzrušeně. "Dívala se z okna a viděla, jak nějaká žena napadla násilníka. Ráda bych to zpracovala."

Crowell si ji chvíli měřil. "Jděte na to."

Dana odjela do Pomony a promluvila si s instruktorkou juda. Její příběh znovu aspiroval na první stranu.

Bili Crowell zavolal Danu do své kanceláře. "Jak by se vám líbil vlastní rajón?"

Dana překypovala nadšením. "Ohromně!" Už to začalo, myslela si. Má kariéra konečně odstartovala.

Druhý den měl Claremont Examiner jiného majitele. Koupil ho deník Washington Tribune z Washingtonu D.C.

* * *

Když se zprávu o prodeji dozvěděli zaměstnanci Claremont Examineru, zděsili se. Následující nevyhnutelné snižování stavu znamenalo, že někdo z nich přijde o práci. Ale Dana uvažovala jinak. Nyní pracuji pro Washington Tribune. Proč bych nemohla působit přímo v jeho ústředí!

Napochodovala k Billovi Crowellovi. "Chtěla bych deset dnů volna."

Tázavě na ni pohlédl. "Dano, většina lidí kolem váhá odejít na záchod, protože se k smrti bojí, že nenajdou svůj stůl, až se vrátí. Vy nemáte strach?"

"Proč bych měla. Jsem nejlepší reportér, jakého máte," řekla sebevědomě. "Čekám, že dostanu práci přímo ve Washington Tribune."

"To myslíte vážně?" Uviděl její výraz a nečekal na odpověď. "Jak vidím, ano." Povzdechl si. "Dobrá. Zkuste se ohlásit u Matta Bakera. Stará se o Washington Tribune Enterprises - noviny, televizi, rádio, o všechno."

"Matt Baker. Prima."

8

Washington D.C. byl mnohem větší, než si Dana představovala. Mocenské centrum světa vyzařovalo jakousi elektrizující atmosféru, kterou doslova cítila ve vzduchu. Sem patřím, pomyslela si a byla šťastná.

Nejdřív se ubytovala v hotelu Stouffer Renaissance, a když vyhledala adresu Washington Tribune, vypravila se tam. Tribune zabíral celý blok domů na šesté ulici. Sestával ze čtyř samostatných budov, které se táhly zdánlivě do nekonečna. Dana vyhledala ústřední halu a sebevědomě přistoupila k uniformovanému vrátnému za přepážkou.

"Můžu vám být nějak nápomocen, slečno?"

"Pracuji zde. Myslím tím, že pracuji pro Washington Tribune. Přišla jsem za Mattem Bakerem."

"Jste ohlášena?"

Dana zaváhala. "Ještě ne, ale -"

"Tak se vraťte, až budete." Vrátný obrátil pozornost k několika mužům, kteří se zastavili u přepážky.

"Máme schůzku s vedoucím nakladatelského oddělení," řekl jeden z nich.

"Okamžik prosím." Vrátný navolil číslo.

V pozadí zastavil výtah a začali z něj vystupovat lidé. Dana k němu nenápadně zamířila a vstoupila dovnitř s modlitbou na rtech, aby si jí vrátný nevšiml dřív, než se kabina rozjede. Do výtahu přistoupila nějaká žena a zmáčkla tlačítko.

"Promiňte," oslovila ji Dana. "Ve kterém patře najdu Matta Bakera?"

"Ve třetím." Pohlédla na Danu. "Vy nenosíte identifikační visáček?"

"Ztratila jsem ji," zalhala Dana pohotově.

Ve třetím poschodí vystoupila a oněmělá hleděla na moře kójí. Zdálo se, že jsou jich tam stovky a v nich tisíce lidí.

Nápisy v různých barvách nad každou buňkou oznamovaly: ÚVODNÍKY... UMĚNÍ... METROPOLE... SPORT...

PARLAMENT...

Zastavila muže, který spěchal kolem. "Promiňte, kde je kancelář pana Bakera?"

"Matta Bakera?" ujistil se muž. "Dál na konci haly, poslední dveře vpravo."

"Díky."

Jak se Dana obracela, narazila do zarostlého rozcuchaného chlápka. Papíry, které nesl, mu spadly na podlahu.

"Ach, je mi to moc líto. Byla jsem -"

"Proč, ksakru, nehledíte, kam jdete," utrl se na ni.

"Nechtěla jsem. Já - já vám pomůžu." Dana se sklonila, a jak začala sbírat listy, neúmyslně jich pár zasunula pod stůl.

Muž přestal sbírat a pohlédl na ni. "Udělejte mi laskavost. Už nikdy se mi nesnažte pomáhat."

"Jak chcete. Doufám jen, že ve Washingtonu nejsou všichni tak hrubí jako vy."

Dana se zvedla a uraženě odcházela k zadní kanceláři. Nápis na skleněné výplni dveří oznamoval: MATT BAKER.

Kancelář byla prázdná. Dana vešla dovnitř, posadila se a oknem sledovala překotnou aktivitu kolem.

Tohle je něco jiného než Claremont Examiner, pomyslela si. Tisíce lidí pilně pracovalo a po chodbě se ke kanceláři blížil tentýž neupravený muž.

Ne! zděsila se Dana. Určitě nejde sem. Míří někam jinam -

Muž vešel do dveří a přivřel oči. "Co tu, kčertu, pohledáváte?"

Dana polkla naprázdno. "Vy jste určitě pan Baker," vyhrkla pohotově. "Jsem Dana Evansová."

"Ptal jsem se vás, co děláte tady."

"Jsem reportérka Claremont Examineru."

"A co má být?"

"Právě jste ho koupil."

"Já?"

"Já - já chci říct, že ho koupily noviny. Noviny koupily noviny." Dana cítila, jak se všechno zamotává. "V každém případě tu hledám zaměstnání. Vlastně už tady pracuji. Je to prostě jen přesun, že ano?"

Upřeně ji pozoroval.

"Můžu začít ihned," vykoktala Dana, "žádný problém."

Matt Baker došel ke stolu. "Kdo vás sem, sakra, pustil?"

"Už jsem vám řekla. Jsem reportérka Claremont Examineru a -"

"Tak se vraťte do Claremontu!" zařval. "A snažte se cestou nikoho neporazit."

Dana vstala a řekla odměřeně: "Moc vám děkuji, pane Bakere. Vážím si vaší zdvořilosti." Vyrázila ze dveří.

Matt Baker za ní hleděl a kroutil hlavou. Svět je plný cvoků.

Dana se vracela po svých stopách kolem redakční místnosti, kde tucet reportérů psalo na počítačích své články. Tady je přece to pravé místo, kde chci pracovat, uvažovala ve vzteku. Vraťte se do Claremontu. Jak se opovažuje!

Když vzhledla, uviděla, že k ní směřuje Matt Baker. Ten zatracený chlap musí být všude! Rychle se schovala za roh kóje, aby ji neviděl.

Baker prošel kolem a zamířil k reportérovi sedícímu za stolem. "Dostals to interview, Same?"

"Neměl jsem štěstí. Zašel jsem do georgetownské nemocnice, ale tam mi řekli, že nikoho toho jména nepřijali. Žena Trippa Taylora tam neleží."

Matt Baker zaklel. "Zatraceně! Vím po čertech dobře, že tam je. Něco tají. Chci vědět, proč je v nemocnici."

"I kdyby tam byla, není cesty, jak se k ní dostat, Matte."

"Zkusils donášku květin?"

"Jistě. Nezabralo to."

Dana stála a pozorovala, jak oba muži odcházejí. Co je to za reportéra, divila se, když nedokáže získat interview?

Půl hodiny poté Dana navštívila nemocnici v Georgetownu. Zašla do květinového stánku.

"Čím vám mohu sloužit?" zeptal se prodáváč.

"Ráda bych," chvíli váhala, "květiny za padesát dolarů." Málem se zakuckala při slově "padesát".

Když jí prodáváč podával kytici, zeptala se: "Dá se někde v nemocnici koupit něco jako čepice?"

"Za rohem je stánek se suvenýry."

"Děkuji."

Krámeček překypoval veteší všeho druhu, od širokého výběru přánek, přes laciné hračky, balónky a vlaječky. Police byly plné levných potravin a kousků křiklavého oblečení. Na jedné z nich uviděla pár čepic se štítky. Dana koupila jednu, která připomínala šoféřskou čepici, a nasadila si ji. Přibrala ještě vkusnou přánku a něco dovnitř vepsala.

Příští zastávkou se stala přepážka informací v nemocniční hale. "Mám tady květiny pro paní Taylorovou."

Recepční zavrtěla hlavou. "Nemáme zde registrovanou žádnou paní Taylorovou."

"Opravdu? To je moc zlé. Tyhle květiny jsou od viceprezidenta Spojených států." Otevřela přánku a ukázala jí recepční. Nápis "Rychle se uzdravte!" končil podpisem "Arthur Cannon."

"Uvažte sama, musím je odvézt zpět," řekla Dana a obrátila se k odchodu.

Recepční za ní nejistě hleděla. "Moment, prosím."

Dana se zastavila. "Ano?"

"Můžu zařídít, aby jí ty květiny donesli."

"Lituji," odpověděla Dana. "Viceprezident trval na tom, abych je předala osobně." Pohlédla na recepční. "Mohla bych znát vaše jméno, prosím? Pan Cannon bude určitě zvědavý, proč jsem květiny nemohla doručit."

"Ach, ano. To bude v pořádku," reagovala recepční panicky rychle. "Nechci způsobit žádné potíže. Doneste je na pokoj 615. Ale jakmile je předáte, musíte neprodleně odejít."

"Rozumím," řekla Dana.

Za pět minut už hovořila s ženou slavné rockové hvězdy Trippa Taylora.

Stacy Taylorové bylo asi pětadvacet a nedalo se dost dobře říct, jestli je hezká, protože tvář měla napuchlou a plnou modřin. Když Dana vešla, právě se pokoušela dosáhnout na sklenici s vodou stojící na stolku vedle lůžka.

"Květiny pro -" Dana se zarazila šokovaná pohledem na ženinu tvář.

"Od koho jsou?" řekla žena sotva srozumitelně.

Dana vzala přánku. "Od - od jednoho vašeho ctitele."

Žena si Danu podezíravě prohlížela. "Můžete mi podat vodu?"

"Samozřejmě." Dana položila květiny a podala jí sklenku. "Mohla bych pro vás ještě něco udělat?" zeptala se.

"Jistě," řekla naběhlými rty. "Dostaňte mě z této páchnoucí díry. Můj manžel mi nedovolil žádné návštěvy a mně se ze všech těch doktorů a sestřiček dělá nanic."

Dana si přitáhla židli k posteli a posadila se. "Co se vám přihodilo?"

"Vy nevíte?" zamumlala. "Autonehoda."

"Opravdu?"

"Ano."

"To je nepříjemné," řekla Dana pochybovačně a zalomcovala s ní zlost, protože ta žena byla očividně zbita.

Za tři čtvrtě hodiny Dana odcházela z pokoje a znala pravdu.

Když vešla do vstupní haly Washington Tribune, za přepážkou stál jiný vrátný. "Čím vám mohu -?"

"Není to moje vina," vychrlila Dana bez dechu. "Verte mi, to ten hrozný provoz. Řekněte panu Bakerovi, že běžím nahoru. Bude zuřit, protože jdu pozdě." Spěšně zamířila k výtahu a zmáčkla tlačítko. Vrátný za ní chvíli rozpačitě hleděl a pak zvedl sluchátko. "Haló. Vyřídíte panu Bakerovi, že je tu ta mladá žena, která -"

Výtah přijel, Dana nastoupila a stlačila trojku. Ruch ve třetím poschodí zdánlivě ještě vzrostl, pokud to vůbec bylo možné. Reportéři spěchali, aby stihli své termíny, a Dana stála a nervózně se rozhlížela. Konečně našla, co hledala. V buňce se zeleným nápisem ZÁHRÁDKÁŘSTVÍ byl prázdný stůl. Dana do ní rychle vstoupila, posadila se před počítač a začala psát. Příběh, který popisovala, ji tak zaujal, že přestala vnímat čas i okolí. Jakmile skončila, vytiskla text. Stránky vypadávaly z tiskárny, a jak je rovnala, vycítila za zády stín.

"Co tu, ksakru, zase děláte?" hulákal Matt Baker.

"Hledám práci, pane Bakere, a tak jsem napsala tento článek. Myslím, že -"

"Myslíte špatně," vybuchl Baker. "Jak si dovoluujete tu jen tak vpadnout a obsadit něčí stůl? Teď se kliděte, nebo zavolám bezpečnostní službu a nechám vás zavřít."

"Ale -"

"Ven!"

Dana vstala. Sebrala všechnu svou důstojnost, vrazila listy textu do rukou Matta Bakera a zamířila k výtahu.

Matt Baker nevěřícně kroutil hlavou. Ježíšikriste! Kam jen ten svět spěje? Pod stolem uviděl odpadkový koš. Jak se k němu blížil, mrkl na první větu Danina článku. "S tváří potlučenou a plnou modřin prohlásila Stacy Taylorová na nemocničním lůžku, že ji zbil její manžel, slavná rocková hvězda, Tripp Taylor. Pokaždé, když otěhotním, mě zmlátí. Nechce děti." Matt stál jako přibitý a četl dál. Když vzhledl, Dana byla pryč.

S rukopisem v hrsti se rozběhl k výtahům doufaje, že ji zastihne dřív, než zmizí. Jak obíhal roh, vrazil do ní. Opírala se o stěnu kóje a čekala.

"Jak jste se k tomu dostala?" vyzvídal.

"Už jsem vám řekla, jsem reportérka," odpověděla Dana prostě.

Matt Baker se zhluboka nadechl. "Vraťte se do mé kanceláře."

* * *

Seděli opět v kanceláři Matta Bakera. "Je to dobrá práce," pochválil ji zdráhavě se zjevnou nechutí.

"Díky! Ani nedovedu říct, jak si cením vašeho uznání," odpověděla vzrušeně. "Bude ze mě nejlepší reportér, jakého jste kdy měl. Uvidíte. Hrozně ráda bych se stala zahraniční korespondentkou, ale jsem ochotná se k tomu dopracovat, i kdyby to mělo trvat rok." Všimla si výrazu jeho tváře. "Nebo dva."

"Tribune nemá žádná volná místa a existuje pořádný čekatelů."

Pohlédla na něj překvapeně. "Domnívala jsem se -"

"Zadržte."

Dana zírala, jak bere pero a píše slovo "assume" - domnívat se - s mezerami. ASS U MÉ. Ukázal na svůj výtvar. "Když se reportér něco domnívá, slečno Evansová, dělá vola ze sebe i ze mě. Rozumíte?"

"Ano, pane."

"Dobrá." Chvilí se tvářil zamyšleně, ale pak dospěl k rozhodnutí. "Sledovala jste někdy WTE? Televizní stanici Tribune Enterprises."

"Ne, pane. Můžu jen říct, že -"

"Nevadí, budete mít možnost. Máte štěstí, uvolnilo se tam místo. Jeden z textařů právě odešel. Můžete dělat jeho práci."

"Dělat co?" zeptala se Dana opatrně.

"Psát televizní texty."

Protáhla obličej. "Televizní texty? Nemám ponětí o -"

"Je to jednoduché. Produkční zpráv vám dá surový materiál zpravodajských agentur. Vy tomu dáte správnou jazykovou formu a pošlete na čtecí monitor, aby to hlasatelé mohli přečíst."

Dana seděla a zaraženě mlčela.

"Co je?"

"Nic, jen, že - jsem reportérka."

"Máme tu pět stovek reportérů a všichni strávili celá léta, aby si vysloužili své prýmký. Jděte do budovy čtyři a ptejte se na pana Hawkinse. Jestli už máte někde zařít, televize bude k tomu účelu docela vhodná." Matt Baker zvedl sluchátko. "Potřebuji mluvit s Hawkinsem."

Dana vzdychla. "Dobře. Děkuji, pane Bakere, a kdybyste někdy potřeboval -"

"Ven."

Televizní studia WTE okupovaly celé šesté poschodí budovy číslo čtyři. Tom Hawkins, produkční nočních zpráv, odvedl Danu do své kanceláře.

"Už jste někdy pracovala v televizi?"

"Ne, pane. Pracovala jsem v novinách."

"Dinosauři. Noviny jsou minulost, my jsme přítomnost, a kdoví, co přijde dál. Pojdte, provedu vás."

Za stoly u monitorů pracovala desítka lidí. Kopie dálnopisných zpráv od půl tuctu zpravodajských agentur se objevovaly na obrazovkách.

"Tady se soustřeďují informace a nové zprávy ze všech koutů světa," vysvětloval Hawkins. "Já rozhoduji, které se budou vysílat. Úkolové oddělení pak vyšle týmy pořizující reportáže a reportéři nám je posílají vysílačkami nebo po mikrovlnných trasách. Vedle linkových služeb využíváme na sto šedesát dalších informačních zdrojů, policejních kanálů, reportérů s mobilními telefony, snímačů a monitorů. Každá zpráva je plánována na vteřiny. Kvůli přesné synchronizaci textaři spolupracují se střihači. Průměrná zpráva běží něco mezi minutou a půl až minutou a tri čtvrtě."

"Kolik textařů zaměstnáváte?" zeptala se Dana.

"Šest. Kromě nich tu ještě máme videokoordinátory, střihače zpráv, producenty, režiséry, reportéry, hlasatele..." Zmlkl. Blížila se k nim mladá dvojice. "Když už mluvím o hlasatelích, seznámte se s Julií Brinkmanovou a Michaellem Tatem." Julia Brinkmanová, výstavní žena s kaštanově zbarvenými vlasy, nosila barvené kontaktní čočky, které dodávaly jejím očím smyslný zelený odstín. Na rtech jí svítil nacvičený odzbrojující úsměv. Michael Tate vynikal atletickou postavou, hlasitým boдрým smíchem a otevřeným jednáním.

"Naše nová textařka, Donna Evansová," představil ji Hawkins.

"Dana Evansová."

"Na tom nesejde. A teď do práce."

Zavedl Danu zpět do své kanceláře a pokynul k tabuli s tématy. "Zde jsou zprávy, které jsem vybral. Říká se jim "čekačky". Vysíláme dvakrát denně. Od dvanácti do jedné běží polední zpravodajství a od desíti do jedenácti večer noční. Jakmile vám oznámím, kterou zprávu chci odvysílat, dáte ji dohromady tak, aby všechno znělo natolik zajímavě, že se diváci neodvážejí přepnout televizor na jiný kanál. Hoši vám pustí na monitor sestřih, vy ho doplníte textem a označíte, kam má hotový šot jít."

"Dobře."

"Občas se objeví mimořádná zpráva. Tu pak střihneme do běžného vysílání živě."

"To je zajímavé," poznamenala Dana.

Tehdy neměla ani potuchy o tom, že jí to jednoho dne zachrání život.

První program skončil pohromou. Místo na začátek poslala Dana nejdůležitější zprávy doprostřed zpravodajské relace.

Julia Brinkmanová pak četla texty Michaela Tateho a Michael zase četl texty její.

Jakmile vysílání skončilo, režisér zavolal na Danu. "Pan Hawkins by vás rád viděl ve své kanceláři. A hned."

Hawkins seděl zasmušilý za stolem.

"Já vím," doznávala Dana zkroušeně. "Další rekord v televizních kiksech. A všechno je má vina."
Hawkins seděl dál a měřil si ji přísným pohledem.
Dana to zkusila znovu. "Tome, jedna věc je na tom dobrá. Ode dneška se můžu jen zlepšovat. Nemám pravdu?"
Dál ji upřeně pozoroval.
"Nic takového se už víckrát nestane, protože -" polkla naprázdno, když vyhodnotila výraz jeho tváře - "mám padáka."
"Ne," procedil Hawkins mezi zuby. "To byste z toho vyšla příliš lehce. Budete to zkoušet tak dlouho, až vám to půjde perfektně. A mluvím o zítřejším poledním zpravodajství. Vyjádřil jsem se jasně?"
"Naprosto."
"Dobře. Chci vás tu mít ráno v osm."
"Ano, Tome."
"A protože budeme spolupracovat dál, můžete mě oslovovat pane Hawkinsi."

Příštího dne proběhly polední zprávy hladce. Tom Hawkins měl pravdu, připustila Dana. Šlo jen o to najít správný rytmus. Zvládní svůj text... napiš zprávu... spolupracuj se střihači... připrav čtecí monitory pro hlasatele. Od té chvíle se to všechno stalo rutinou.

Danina příležitost se objevila osm měsíců po nástupu do WTE. V devět čtyřicet pět dokončila zadávání večerních zpráv na monitory a chystala se odejít. Když zašla do televizního studia popřát dobrou noc, vládl tam chaos. Všichni mluvili najednou.
Režisér Rob Cline křičel: "Kde, ksakru, vězí?"
"Já nevím."
"Viděl ji z vás někdo?"
"Ne."
"Volali jste do jejího bytu?"
"Ozval se záznamník."
"Náhdera. Začínáme vysílat" - pohlédl na hodinky, "za mizerných dvanáct minut."
"Julia mohla mít nehodu," řekl Michael Tate. "Třeba už ani nežije."
"To není omluva. Měla zavolat."
"Promiňte," ozvala se Dana.
Režisér se k ní nervózně obrátil. "Ano?"
Jestli se Julia nedostaví, můžu za ni zaskočit."
"Na to zapomeňte." Obrátil se na svého asistenta. "Zavolej bezpečnostní službu a zjisti, jestli už vešla do budovy."
Asistent zvedl sluchátko a navolil číslo. "Nahlásila už Julia Birkmanová příchod... ? Dobře, jestli přijde, řekněte jí, ať si pospíší nahoru."
"Zavolej mu, ať jí drží výtah dole. Začínáme za" - opět zkontroloval čas na hodinkách - "sedm minut."
Dana stála na místě a sledovala narůstající paniku.
"Můžu zvládnout obě části," navrhnul Michael Tate.
"Ne," vyštěkl režisér. "Potřebuji vás oba." Znovu pohlédl na hodinky. "Tři minuty. Ztraceně! Jak nám tohle mohla udělat? Vysíláme za -"
Dana ho přerušila. "Znám celý text, psala jsem ho."
Rychle šiji změřil. "Nejste naličená ani oblečená..."
Z kabiny techniků se ozvalo. "Dvě minuty. Na místa prosím."
Michael Tate pokrčil rameny a usedl do svého křesla na pódiu před kamerami.
"Místa prosím!"
Dana se usmála na režiséra. "Dobrou noc, pane Cline," řekla a otočila se ke dveřím.
"Vydržte chvíli!" Dlaní si třel čelo. "Jste si jistá, že to zvládnete?"
"Vyzkoušejte mě," odvětila Dana.
"Nemám čas," zakňučel. "Dobrá, běžte tam. Můj ty bože! Proč jsem jen neposlechl matku a nešel studovat medicínu?"
Dana spěšně usedla vedle Michaela Tateho.
"Třicet vteřin... dvacet... deset... pět..."
Režisér pokynul a na kameře se rozsvítilo červené světlo.
"Dobrý večer," začala Dana klidně. "Dovolte, abych vás přivítala u večerního zpravodajství. Mám pro vás šokující zprávu z Holandska. Dnes odpoledne vybuchla v amsterodamské škole..."
Relace skončila bez problémů.

Příštího rána zašel za Danou do kanceláře Rob Cline. "Špatné zprávy. Julia měla včera večer autonehodu. Obličej má" - zaváhal - "poznačený."
"To je mi líto," řekla Dana zúčastněně. "Je to zlé?"
"Velice zlé."
"Dnešní plastická chirurgie dokáže -"
Zavrtěl hlavou. "V tomto případě ne. Už se zpátky nevrátí."
"Kde leží? Ráda bych ji navštívila."
"Odvezli ji domů k rodině. Do Oregonu."
"Moc mě to mrzí."

"Všechno zlé je k něčemu dobré." Chvilí si Danu prohlížel. "Včera jste byla dobrá. Podržíme si vás, než najdeme stálou náhradu."

Dana zašla za Mattem Bakerem. "Viděl jste včerejší večerní zprávy?" zeptala se.

"Ano," zavrčel. "Propánaboha, zkuste se příště trochu nalíčit a oblečte si něco vhodnějšího."

Danina pýcha splaskla. "Ano."

Když se měla k odchodu, Matt Baker řekl poněkud smířlivěji: "Ale nebyla jste špatná." Od něho to byl úžasný kompliment.

Po pátém nočním zpravodajství řekl režizér Daně: "Abych nezapomněl, generál řekl, že si vás máme nechat."

Dana přemítala, jestli tím generálem mínil Matta Bakera.

Za šest měsíců Dana představovala stálíci washingtonské televizní scény. Byla mladá, půvabná a sršela inteligencí. Na konci roku ji povýšili a dostala zvláštní úkol. Jeden z jejích pořadů "Ted' a hned", rozhovory s vyhlášenými osobnostmi, aspiroval na nejvyšší hodnocení. Její dotazy byly osobní a sympatické a prominenti, kteří dříve váhali objevit se na obrazovce, žádali, aby mohli vystoupit v jejím pořadu. Dany si začaly všímat časopisy a noviny. Postupně se stávala hvězdou.

Dana pravidelně sledovala mezinárodní zprávy a záviděla zahraničním korespondentům. Dělali důležité věci. Komentovali historii a informovali svět o významných událostech z celé zeměkoule. Cítila se méněcenná.

Když se Danina dvouletá smlouva s WTE chýlila ke konci, zavolal si ji šéf dopisovatelů Phillip Cole.

"Odvádíte ohromnou práci, Dano. Jsme na vás všichni pyšní."

"Díky, Phillipe."

"Je na čase, abychom si promluvili o nové smlouvě. Nejdřív ze všeho -"

"Já končím."

"Nerozumím."

"Jakmile mi smlouva vyprší, nebudu dělat žádné show."

Hleděl na ni nevěřicně. "Proč chcete odejít? Nelíbí se vám tady?"

"Moc se mi tu líbí," odpověděla, "a ráda bych zůstala u WTE, ale chci dělat zahraniční dopisovatelku."

"Zatracený život," vybuchl. "Proč, proboha, chcete dělat právě tuhle práci?"

"Protože už mě unavuje poslouchat, co chce ta či ona pro-minentka vařit k večeři a jak potkala svého pátého manžela.

Ve světě zuří války, lidé trpí a umírají, ale svět se ani za mák nestará. Chci, aby se staral." Nadechla se zhluboka. "Lituji, ale tady dál nemůžu zůstat." Vstala a zamířila ke dveřím.

"Počkejte minutku! Jste si jistá, že chcete dělat právě tohle?"

"Vždy jsem to chtěla dělat," řekla Dana tiše.

Phillip Cole se zamyslel. "Kam byste chtěla jít?"

Trvalo nějakou chvíli, než si jeho slova plně uvědomila. Když pak našla hlas, řekla: "Do Sarajeva."

9

Úřad guvernéra přinášel mnohem víc vzrušení, než si Oliver Russell představoval. Moc byla svůdná dáma a Oliver ji miloval. Jeho rozhodnutí ovlivňovala životy stovek a tisíců lidí. Stal se adeptem řízení státní legislativy. Jeho vliv se neustále rozšiřoval a jeho reputace rostla. Skutečně věci měním, myslel si Oliver s potěšením. Vzpomněl na slova senátora Davise. "Tohle je pouhý odrazový můstek, Oliver. Buď opatrný!"

A Oliver byl opatrný. Měl už bezpočet milostných afér, ale vždy se do nich pouštěl s nejvyšší diskrétností. Věděl, že to tak musí být.

* * *

Čas od času se Oliver poptal na stav Miriam Friedlandové.

"Je stále v komatu, guvernére."

"Informujte mě dál."

Jednou z Oliverových povinností bylo pořádání státních večeří. V roli čestných hostů na ně přicházeli sponzoři, významné postavy ze sportu, podnikatelé, lidé s politickým vlivem a hodnostáři na státních návštěvách. Jan se pokaždé osvědčila jako skvělá hostitelka a Oliverovi se líbilo, jak na ni lidé reagují.

Jednoho dne přišla Jan za Oliverem. "Právě jsem mluvila s otcem. Příští týden pořádá ve svém sídle party a byl by rád, kdybychom přišli také. Budou tam jistí lidé, kteří by se s tebou rádi setkali."

Tu sobotu si Oliver v přepychovém domě senátora Davise potřásl rukou s několika významnými washingtonskými politiky. Večírek se náramně vydařil a Oliver byl sám se sebou nesmírně spokojený.

"Bavíš se, Oliver?"

"Ano. Je to úžasný večírek. Nemohl bych si přát lepší."

"Když mluvíš o přáních," pokračoval Petr Tager, "připomněls mi něco. Onehdy měla Alžběta, moje šestiletá dcerka, mizernou náladu a nechtěla se oblékat. Betsy už z ní byla zoufalá. Alžběta na ni pohlédla a řekla: Mami, na co myslíš? Betsy odpověděla: Miláčku, přejí si jen, abys měla dobrou náladu, oblékla se a snědla snídani jako hodná holčička. A Alžběta na to: Mami, tvé přání se ti nesplní! Není to ohromné? Ty děti jsou fantastické. Uvidíme se později,

guvernére."

Ve dveřích se objevil nový pár a senátor Davis šel hosty přivítat.

Italského velvyslance Atilia Picone, impozantního šedesátníka s tmavým siciliánským obličejem, doprovázela jeho manželka Sylva, krasavice, jakou Oliver doposud nespátřil. Než se provdala za Atilia, byla herečkou a její popularita v Itálii ještě zdaleka neuvadla. Měla velké smyslné hnědé oči, tvář Madony a plné proporce Rubensových aktů. Od manžela ji dělilo dvacet pět let.

Senátor Davis je zavedl za guvernérem.

"Těší mě, že vás potkávám," začal Oliver a nemohl spustit z diplomatovy ženy oči.

Usmála se. "Už jsem toho o vás hodně slyšela."

"Doufám, že nic špatného."

"Já-"

"Senátor Davis o vás mluví velmi pochvalně," vložil se do hovoru její manžel.

Oliver znovu pohlédl na Sylvu a řekl: "Lichotíte mi."

Senátor odvedl pár stranou, a když se vrátil k Oliverovi, varoval ho: "Tohle jablíčko je mimo dosah, guvernére.

Zakázané ovoce. Kousni si do něj a můžeš dát sbohem své kariéře."

"Uklidni se, Todde. Já ani v nejmenším -"

"Myslím to vážně. Mohl bys ve chvílce znepřátelit dva národy."

Ke konci večera, když Sylva s manželem odcházela, Atilio řekl Oliverovi: "Rád jsem vás poznal."

"Potěšení je na mé straně."

Sylva stiskla Oliverovi ruku a tiše pronesla: "Rádi vás zase uvidíme."

Jejich oči se střetly. "Ano."

A Oliver si v duchu opakoval: Musíš být opatrný!

Čtrnáct dní po večírku, když Oliver pracoval ve své kanceláři, zavolala sekretářka.

"Senátor Davis je tady. Chce vás vidět."

"Senátor Davis je zde?"

"Ano, pane."

"Pošlete ho dál." Oliver věděl o boji svého tchána, který se snažil ve Washingtonu prosadit důležitý zákon, a byl zvědavý, co ho přivádí do Frankfurtu.

Objali se. "Guvernére, rád tě zase vidím," hlaholil senátor, široký úsměv na tváři.

"To je ohromné, žes přijel, Todde." Obrátil se k Petru Tagerovi. "Dobrý den, Petře."

"Dobrý den, Oliverě."

"Doufám, že nerušíme," pokračoval senátor Davis.

"Ani v nejmenším. Děje se něco - zlého?"

Senátor Davis pohlédl na Tagera a zasmál se. "Ale ne, nemyslím, že by se dalo říct zlého, Oliverě. Právě naopak, všechno běží výborně."

Oliver pohlédl z jednoho na druhého trochu zmatený. "Nerozumím."

"Mám pro tebe pár dobrých zpráv, synu. Můžeme se posadit?"

"Ach, promiňte. Co si dáte? Kávu? Whisky?"

"Ne, ne. Už jsme i tak dost nabuzení."

Oliver se dál pokoušel uhádnout, proč přišli.

"Právě jsem přiletěl z Washingtonu. Je tam docela vlivná skupina lidí, kteří tě považují za našeho příštího prezidenta."

Oliverovi proběhlo páteří drobné chvění. "Opravdu?"

"Ve skutečnosti jsem za tebou letěl hlavně proto, že je čas spustit tvou volební kampaň. Do voleb už scházejí necelé dva roky."

"To je ideální čas," dodal nadšeně Peter Tager. "Než kampaň skončíme, bude tě znát celý svět."

"Petr se toho ujme," pokračoval senátor Davis. "Všechno ti zařídí. Víš, že bys těžko hledal někoho lepšího."

Oliver pohlédl vděčně na Tagera a řekl: "Samozřejmě souhlasím."

"Potěšen jsem já, Oliverě. Zažijeme spoustu legrace."

Oliver se obrátil na senátora Davise. "Nebude to příliš drahé?"

"S tím si nedělej starosti. Celou cestu pojedíš pěkně první třídou. Přesvědčil jsem řadu svých dobrých přátel, že jsi ten správný člověk, do kterého mají vložit své peníze." Nahnul se v křesle. "Jen se tolik nepodceňuj, Oliverě. Přehled, vydaný před pár měsíci, tě řadí na třetí místo mezi nejúspěšnější guvernéry ve Státech. A ty máš cosi navíc, co těm dvěma chybí - charizma. Jak už jsem se dřív zmínil, charizma nelze získat za peníze. Lidé tě mají rádi a budou tě volit."

Oliverovo vzrušení rostlo. "Kdy začneme?"

"Už jsme začali," uklidnil ho senátor. "Dáváme dohromady silný přípravný tým a budeme objíždět delegáty po celé zemi."

"Jak reálné mám vyhlídky?"

"V primárkách určitě vyhoďš ze sedla všechny," ujišťoval Tager. "Pokud jde o všeobecné volby, prezident Norton si stojí pěkně vysoko. Kdybys musel stát proti němu, nebylo by lehké zvítězit. Naštěstí již slouží druhé období; nemůže znovu kandidovat. A viceprezident Cannon je jen chabý stín. Stačí trochu slunečního svítu, a zmizí."

Setkání se protáhlo na čtyři hodiny. Na závěr senátor Davis požádal Tagera: "Omluvíš nás na minutku?"

"Zajisté, senátore."

Dívali se za ním, jak mizí ve dveřích.

"Dnes ráno jsem měl hovor s Jan," začal senátor. Oliver pocítil drobný závan obav. "Ano?"

Senátor pohlédl na Olivera. "Je velmi šťastná."

Oliver ulehčeně vydechl. "To jsem rád."

"Já také, synu. Já také. Jen dál udržuj oheň v rodinném krbu. Víš, co mám na mysli."

"Toho se nemusíš obávat, Todde. Já -"

Senátorův úsměv povadl. "Toho se nebojím, Oliver. Nemůžu ti zazlívát, že jsi občas nadržný - jen nepřipust', aby se z tebe stal děvkař."

Cestou ven řekl senátor Davis Petrovi: "Chci, abys dal dohromady štáb. Nelituj žádných výdajů. Pro začátek zříd volební kanceláře v New Yorku, Washingtonu, Chicagu a San Francisku. Primárky začínají za rok a do předvolebního sjezdu zbývá osmáct měsíců. Potom už bychom měli mít klidnou plavbu." Došli k vozu. "Pojeď se mnou na letiště, Petře."

"Bude z něj výborný prezident."

Senátor Davis přikývl. A budu ho mít v kapse, pomyslel si. Stane se loutkou v mých rukou. Stačí zatahat za provázky a prezident Spojených států začne mluvit."

Senátor vytáhl zlaté pouzdro. "Doutník?"

Primárky začaly dobře v celé zemi. Senátor Davis se v Petru Tagerovi nemýlil. Byl to vskutku jeden z nejlepších politických manažerů na světě a organizace, které vytvořil, fungovaly výjimečně dobře. Jako hluboce nábožensky založený člověk se smyslem pro rodinu přitáhl na svou stranu náboženskou pravici. Protože věděl, jak se dělá politika, podařilo se mu přesvědčit i liberály, aby zapomněli na rozmišky a spolupracovali. Petr Tager prostě vedl volební kampaň skvěle a jeho černá klapka přes oko se stala známá v médiích.

Petr Tager věděl, že pokud má Oliver úspěš, musí přijít na předvolební sjezd přinejmenším se dvěma stovkami delegátských hlasů. Rozhodl se, že dohlédne na to, aby je dostal.

Rozpis, který Tager připravil, zahrnoval vícenásobné cesty po všech státech unie.

Když Oliver uviděl program, zděsil se. "To - to je nemožné, Petře!"

"Ne, když všechno proběhne tak, jak jsem to připravil," ujist'oval ho Tager. "Jednotlivé akce jsou koordinovány a senátor ti půjčí svého challenger. Všude budou připraveni lidé, kteří tě povedou na každém kroku. A budeš mít po boku mě."

* * *

Senátor Davis představil Oliverovi Sime Lombarda. Sime Lombardo, muž obřího vzrůstu, vysoký, chlupatý a temný jak fyzicky, tak i emocionálně, patřil k typu zadumaných, málomluvných lidí.

"Jak se nám vejde do obrazu?" zeptal se Oliver senátora, když osaměli.

"Sime řeší naše problémy," vysvětloval senátor Davis. "Lidé občas potřebují trochu přesvědčit, aby šli s námi, a Sime je velmi přesvědčivý."

Oliver se dál nevyptával.

Když se prezidentská kampaň začala dostávat do obrátek, Petr Tager dal Oliverovi detailní pokyny, kdy má co říct a jak. Postaral se o to, aby Oliver navštívil všechny klíčové státy a kamkoliv přišel, říkal to, co lidé chtěli slyšet.

V Pensylvánii: "Průmyslová výroba je krví života této země. Nezapomeneme na to. Chystáme se znovu otevřít továrny a postavit Ameriku zpátky na koleje!"

Ovace.

V Kalifornii: "Letecký průmysl je jedním z nejdůležitějších aktiv Ameriky. Neexistuje žádný důvod, proč by měl zůstat zavřený třeba jen jediný z vašich závodů. Znovu je dokážeme otevřít."

Jásot.

V Detroitu: "My jsme vyvinuli automobily a Japonci sebrali naši technologii. Dobrá, vezmeme si zpátky své právoplatné místo světové jedničky. Detroit se zase stane světovým centrem automobilového průmyslu!"

Potlesk.

Na univerzitní půdě to byly garantované studentské půjčky a v proslovech na vojenských základnách po celé zemi zase zdůrazňovaná připravenost.

Na počátku, kdy byl Oliver poměrně málo známý, se šance obracely proti němu, ale jak kampaň pokračovala, průzkumy ukazovaly, že se posouvá nahoru.

První týden v červenci se na sjezdu v Clevelandu shromáždilo na čtyři tisíce delegátů a zástupců. Spolu se stranickými funkcionáři a kandidáty převrátili město vzhůru nohama nekonečnými přehlídkami, alegorickými vozy a večírky.

Televizní kamery z celého světa tu podívanou zaznamenávaly. Petr Tager se Sime Lombardem zajistili, aby se guvernér Oliver Russell pohyboval vždy blízko před objektivy.

Oliverova strana postavila půl tuctu možných kandidátů, ale senátor Davis je ze zákulisí jednoho po druhém vyřadil ze hry. Bez ostychu se dovolával dlužných laskavostí třeba i dvacet let starých.

"Toby, tady je Todd. Je se má Emmy a Suzy?... Dobře. Chtěl bych si promluvit o tvém chlapci, Andrewovi. Bojím se o něho, Toby. Víš, podle mého názoru je příliš liberální. Jih ho nikdy nepřijme. Navrhoval bych..."

"Zde je Todd. Alfréde, jak se daří Royovi?... Netřeba mi děkovat, rád jsem mu z toho pomohl. Chci ti něco povědět o vašem kandidátovi Jerry. Podle mého názoru se staví příliš na pravé křídlo. Pokud se za něj postavíme, ztratíme sever."

Poslyš, myslím, že by bylo vhodné..."

"Keneth? Tady Todd. Jen jsem ti chtěl říct, že jsem rád, že jednání o nemovitostech skončilo tvým úspěchem. Také jsme se všichni pěkně snažili, ne? Mimochodem, musíme si trochu promluvit o Slaterovi. Je slabý. Je to ztracený případ. Nemůžeme si dovolit podporovat poražence..."

A tak to šlo dál, až nakonec zbyl straně jediný životaschopný kandidát: guvernér Oliver Russell.

Nominace proběhla hladce. V prvním kole získal Oliver Russell sedm set hlasů: víc než dvě stě z šesti průmyslových států na severu, sto padesát přidalo šest států Nové Anglie, čtyřicet připojily čtyři jižanské státy a dalších sto padesát hlasů přišlo ze dvou farmářských států. O zbytek se postaraly tři státy na pobřeží Pacifiku.

Petr Tager usilovně držel publicistický vlak v pohybu. Jakmile sečetli poslední hlasy, Oliver Russell jasně zvítězil. V následující bouřlivé, pečlivě zorganizované cirkusové atmosféře byl Oliver Russell nominován aklamací.

Příštím krokem se stal výběr viceprezidenta. Melvin Wicks se jevil jako perfektní tip. Byl politicky správný Kalifornian, bohatý podnikatel a pohledný kongresman.

"Budou se navzájem doplňovat," pochvaloval si Petr Tager. "Nyní začíná skutečná práce. Jdeme přes magické číslo dvě stě sedmdesát." Tento počet voličských hlasů byl potřebný pro získání prezidentského křesla.

"Lidé touží po mladém vůdci..." radil Tager Oliverovi. "Pohledném, s troškou humoru a představitostí... Chtějí od tebe slyšet, jak jsou úžasní - a chtějí tomu věřit... Ukaž jim, že jsi rázný, ale ne zas příliš... Pokud napadneš oponenta, udrž střet v neosobní rovině... Nikdy se nedívej spatra na reportéry. Jednej s nimi jako s přáteli, a oni se stanou tvými přáteli... Zkus se vyhnout každému náznaku malichernosti. Pamatuj - jsi státník."

Kampaň běžela nonstop. Senátorovo tryskové letadlo odneslo Olivera na tři dny do Texasu, na den do Kalifornie, na půl dne do Michiganu a na šest hodin do Massachusetts. Každá minuta byla spočítaná. Některé dny stihl Oliver navštívit i deset měst a pronést deset projevů. Každou noc spal v jiném hotelu, Drake v Chicagu, St. Regis v Detroitu, Carlyle v New York City, Place d'Armes v New Orleansu, až mu nakonec všechny splývaly v jedno. Kam se vrtnul, provázely ho policejní vozy a vítaly davy jásajících voličů.

* * *

Na většině cest ho doprovázela Jan a Oliver musel přiznat, že je velkým přínosem. Reportéři si zamilovali šarmantní inteligentní ženu. Čas od času se dočetl o Leslieho další akvizici: noviny v Madridu, televizní stanice v Mexiku, rozhlasová stanice v Kansasu. Její úspěchy ho těšily. Pomáhaly mu konejšit pocit viny za to, co jí provedl.

Kdekoliv se Oliver ukázal, reportéři ho fotografovali, kladli mu otázky a citovali jeho výroky. Volební kampaň sledovala dobrá stovka korespondentů, někteří z těch nejzapadlejších konců zeměkoule. Jak se blížilo vyvrcholení kampaně, průzkumy ukazovaly, že Oliver Russell sice vede, ale viceprezident Cannon ho začíná dotahovat.

Petra Tagera to znepokojilo. "Cannon leze v průzkumech nahoru. Musíme ho zastavit."

Byly dohodnuty dvě televizní debaty mezi oběma protagonisty, viceprezidentem Cannonem a Oliverem.

"Cannon se chystá diskutovat o ekonomii," řekl Tager Oliverovi, "a dělá zatraceně dobře. Budeme ho muset vyhodit ze sedla. Poslechni si můj plán..."

* * *

První večer před televizními kamerami mluvil viceprezident Cannon o ekonomii. "Amerika nebyla nikdy ekonomicky zdravější. Byznys vzkvétá." Dalších deset minut rozváděl toto téma, dokládaje své závěry fakty a čísly.

Když byla řada na Oliverovi, řekl: "To bylo impozantní. Jsem si jistý, že nás všechny těší, když se byznysu daří tak dobře a zisky podniků jsou nejvyšší v historii." Obrátil se na svého oponenta. "Zapomněl jste se však zmínit, že jeden z důvodů, proč se podnikům vede tak skvěle, se eufemisticky nazývá zeštíhlení. Řečeno prostě, zeštíhlení znamená, že lidi dostanou vyhazov proto, aby se uvolnila cesta novým strojům a technologiím. Dnes je mnohem víc lidí bez práce než kdykoli předtím. To je lidská stránka obrazu, který probíráme. Já nesdílím váš názor, že finanční úspěch podniků je důležitější než lidé..."

A tak to šlo dál.

Tam, kde viceprezident Cannon mluvil o byznysu, Oliver Russell volil lidský přístup a sázel na emoce a příležitosti. Než diskuze skončila, Oliverovi se podařilo udělat z Cannona chladnokrevného politika, který se vůbec nestará o americký lid.

Ráno po debatě došlo k posunu preferencí. Oliver Russell předstihl viceprezidenta o tři body, a čekala je ještě jedna televizní debata.

* * *

Arthur Cannon se poučil. V závěrečné diskusi stanul před mikrofonem a spustil: "Naše země je země stejných příležitostí pro všechny. Svoboda se pro Ameriku stala požehnáním, ale to samo nestačí. Naši lidé musí mít i svobodu pracovat, vydělat si na slušný život..."

Sebral největší zbraň Olivera Russella a zaměřil všechny své lákavé plány na blaho lidí. Ale Peter Tager předvídal jeho reakci, a když Cannon skončil, vystřídal ho u mikrofonu Oliver Russell.

"Slyšeli jsme velice působivou řeč. Zajisté se mezi námi nenajde nikdo, koho by nedojala slova o bídě nezaměstnaného, nebo, jak jste ho nazval, zapomenutého muže. Co mě však znepokojuje, je skutečnost, že jste nám zapomněl říct, jak chcete všechny ty úžasné věci pro lidi zařídit." A nadále tam, kde viceprezident Cannon žongloval s emocemi, Oliver Russell mluvil o konkrétních opatřeních a o svých ekonomických plánech. Viceprezident vyšel zase naprázdno.

Oliver, Jan a senátor Davis večeřeli v senátorově sídle v Georgetownu. Senátor se usmál na Jan. "Právě jsem viděl

poslední průzkumy. Myslím, že je na čase, abys začala malovat v Bílém domě."

Tvář se jí rozjasnila. "Tati, opravdu si myslíš, že zvítězíme?"

"Mýlím se ve spoustě věcí, má milá, ale v politice nikdy. Politika je krví mého žití. V listopadu budeme mít nového prezidenta; sedí vedle tebe."

10

"Připoutejte se, prosím."

Tak jsme tady! Pomyslela si Dana vzrušeně. Pohlédla na své spolupracovníky Benna Albertsona a Wallyho Newmana. Producent Benn Albertson byl nezvykle živý vousatý čtyřicátník, který měl na svém kontě pár špičkových zpravodajských pořadů a byl v oboru vysoce ceněn. Talentovanému kameramanovi Wallymu Newmanovi bylo něco málo přes padesát. Práce za kamerou ho nesmírně těšila a už se nemohl dočkat nového úkolu.

Dana myslela na dobrodružství, které na ně čeká. Přistávali v Paříži, odkud měli odletět do chorvatského Záhřebu a nakonec do Sarajeva.

* * *

Poslední týden ve Washingtonu Dana absolvovala krátké školení u Shelley McGuira, redaktora zahraničních pořadů.

"V Sarajevu budete potřebovat přenosový vůz, abyste mohla posílat zprávy přes satelit," řekl jí McGuire. "Žádný tam nemáme, takže si ho budete muset najmout a zakoupit vysílací čas od Jugoslávské telekomunikační firmy, které satelit patří. Pokud všechno půjde dobře, koupíme později vlastní vůz. Budete pracovat ve dvou různých režimech. Některé věci odvysíláte živě, ale většinu zaznamenáte na pásku. Benn Albertson už vám řekne, co a jak bude chtít. Vy určíte stopáž a v místním studiu pak doplníte kompletní zvukovou stopu. Dal jsem vám nejlepšího producenta i kameramana, neměla byste mít žádné problémy."

Dana si později mnohokrát připomněla jeho optimistická slova.

Den před odletem telefonoval Matt Baker. "Přijďte do mé kanceláře," řekl nevrlým tónem.

"Hned tam budu." Dana zavěsila s neblahým pocitem. Asi změnil názor a nenechá mé odjet. Jak mi může něco takového udělat? Nu dobrá, rozhodla se v duchu, budu bojovat.

Za deset minut vešla rozhodně do Bakerovy kanceláře. "Vím, co mi chcete říct," začala bez úvodu. "Ale nebude vám to nic platné. Já pojedu! Snila jsem o tom už od dětství a myslím, že tam můžu odvést kus dobré práce. Musíte mi dát příležitost, abych to zkusila." Zhluboka se nadechla a hlasem plným vzdoru zakončila. "Dobrá, začněte. Co mi chcete říct?"

Matt Baker ji pohlédl do očí a řekl mírně: "Bon voyage."

Dana zamrkala. "Cože?"

"Bon voyage znamená šťastnou cestu."

"Vím, co to znamená. Já - přece jste mě nezavolał jen proto, abyste mi -?"

"Zavolał jsem vás proto, že jsem mluvil s několika našimi zahraničními korespondenty. Řekli mi, abych vám předal pár jejich rad."

Tenhleten mrzout si našel čas na řeč se zahraničními korespondenty, aby jí mohl poradit!

"Já - já nevím, jak bych vám -"

"Pak to nedělejte," zavrčel. "Jedete do války, kde se střílí. Neexistuje způsob, jak se stoprocentně zajistit, protože kulkám je prokletě jedno, koho zabijí. Když se však ocitnete uprostřed mý a začne účinkovat adrenalin, přestanete být opatrná a děláte hlouposti, které byste normálně neudělala. Tohle budete muset zvládnout. Pamatujte, bezpečnost především. Nepotloukejte se po ulicích sama. Žádná zpráva nemá cenu vašeho života. Další věc..."

Přednáška trvala skoro celou hodinu. Na závěr řekl: "Tak to bychom měli. Dávejte na sebe pozor. Jestli připustíte, aby se vám něco stalo, tak se z toho zblázním."

Dana se sklonila a políbila ho na tvář.

"Tohle už mi nikdy nedělejte," vyštěkl a vstal. "Dano, bude to tam drsné. Kdybyste na místě změnila názor a chtěla domů, stačí zavolať. Zařídím to."

"Já názor nezměním," prohlásila sebevědomě.

Jak se později ukázalo, neměla pravdu.

* * *

Let do Paříže proběhl klidně. Přistáli na letišti Charlese de Gaulla a letištní autobus převezl trio k chorvatským aeroliniím. Odlet se zpozdil o tři hodiny.

Téhož dne v deset večer přistálo chorvatské letadlo na Butmirově letišti v Sarajevu. Pasažéry zavedli do budovy bezpečnosti, kde vojáci v uniformách kontrolovali pasy. Když byla Dana odbavena a vycházela z budovy ven, zastoupil jí cestu muž nepříjemného vzhledu v civilních šatech. "Váš pas."

"Už jsem ho ukazovala -"

"Jsem plukovník Gordan Divjak. Váš pas."

Dana mu podala pas i s novinářskou akreditací.

Letmo ji prolistoval. "Žurnalistka?" Ostře na ni pohlédl. "Na které straně stojíte?"

"Nestojím na žádné straně," odpověděla klidně.

"Jen si dejte pozor, co budete vysílat," varoval ji plukovník Divjak. "Se špiiony nejednáme v rukavičkách."

Vítejte v Sarajevu.

Na letišti na ně čekal neprůstřelný landrover. Řidič, snědý dvacetiletý mladík, se představil: "Jsem Jovan Tolj, k vašim

službám. Budu vás vozit po Sarajevu."

Jovan jel rychle. Řezal zatáčky liduprázdných ulic, jako by je někdo pronásledoval.

"Promiňte," ozvala se Dana nervózně. "Je nějaký důvod k takovému spěchu?"

"Ano, pokud chcete zůstat naživu."

"Ale-"

Z dálky k nim doléhalo hřmění. Zdálo se, že sílí.

To, co Dana slyšela, však nebyla bouřka.

V temnotě se daly rozeznat domy s rozbořenými průčelími, byty bez stropů, obchody s rozbitými výklady. Před nimi se objevily obrysy hotelu Holiday Inn, ve kterém měli bydlet. Čelní stěna byla plná jizev jako po neštovicích a v příjezdové cestě zely hluboké díry. Vůz jel dál.

"Zastavte! to je přece náš hotel," vykřikla Dana. "Kam nás to vezete?"

"Hlavní vchod je příliš nebezpečný," vysvětloval Jovan. Objel roh budovy a zahrnul do uličky. "Všichni používají zadní východ."

Daně náhle vyschlo v ústech. "Aha."

Hotelová hala byla plná lidí. Chodili sem a tam a hovořili. Mladý pohledný Francouz přistoupil k Daně. "Už na vás čekáme. Jste Dana Evansová?"

"Ano."

"Jean Paul Hubert, Metropole Télévision M6."

"Moc mě těší. Toto je Benn Albertson a Wally Newman." Muži si potřásli rukama.

"Vítejte v tom, co ještě zbývá z rychle mizejícího města."

Ostatní spěchali ke skupince, aby je také přivítali. Jeden za druhým se představovali.

"Stefan Mueller, Kabel Network."

"Roderic Munn, BBC 2."

"Marko Benini, Italia I."

"Akihiro Ishihara, TV Tokyo."

"Juan Santos, Channel 6, Guadalajara."

"Chun Qian, Schanghai Télévision."

Daně se zdálo, že kdejaká země tu má svého zástupce, protože představování nebralo konce. Jako poslední se uvedl zarostlý Rus se zářivě zlatými předními zuby. "Nikolaj Petrovič, Gorizont 22."

"Kolik je tu reportérů?" zeptala se Dana Paula.

"Asi dvě stě padesát. Nevidí se často takhle pestrá válka. Je to vaše první?"

Mluvil o válce, jako o nějakém tenisovém utkání.

"Ano."

"Kdybych vám mohl být v něčem nápomocen, stačí říct," dodal Jean Paul.

"Díky." Zamyslela se. "Kdo je plukovník Gordan Divjak?"

"To raději nechtějte vědět. My všichni si myslíme, že je u něčeho, co se dá nazvat srbské Gestapo, ale nevíme to jistě.

Radil bych vám raději se mu vyhnout."

"Budou si to pamatovat."

* * *

Později, když se Dana konečně dostala do postele, ozvala se přes ulici exploze a za ní druhá. Místnost se zachvěla. Bylo to strašné a současné vzrušující - něco jako zážitek z filmu. Dana neusnula celou noc. Poslouchala rachot vražedných strojů a sledovala záblesky světla odražené od špinavých hotelových oken.

Ráno si oblekla džinsy, vysoké boty a neprůstřelnou vestu vyztuženou ochrannými pásy proti střepinám. Do její sebevědomé nálady seji vytrvale vtírala slova: bezpečnost především... Žádná zpráva nemá cenu vašeho života."

Benn a Wally vyprávěli Daně v hotelové hale o svých rodinách.

"Zapomněl jsem vám říct jednu dobrou novinu," svěřoval se Wally. "Příští měsíc se mi narodí vnuk."

"To je ohromné!" jákala Dana a zamyslela se. Budu mít taky někdy dítě, a vnuka? Que será será.

"Mám jistou představu," změnil téma hovoru Benn. "Začneme nejdřív obecně o tom, co se tu děje a jak to postihuje život lidí. Půjdu s Wallym najít nějaké vhodné místo. Dano, seženete nám vysílací čas?"

"Jistě."

V landroveru zaparkovaném v uličce za hotelem už na ně čekal Jovan Tolj. "Dobro jutro."

"Dobré ráno, Jovane. Chtěla bych zajet někam, kde se dá koupit vysílací čas přes satelit."

Cestou se Dana mohla poprvé řádně podívat na Sarajevo. Nenašla jedinou nedotčenou budovu a vytrvale je provázel hluk střelby.

"Copak nikdy nepřestanou?" zeptala se.

"Přestanou, až jim dojde munice. A munice jim nedojde nikdy," vysvětloval Jovan s hořkostí v hlase.

S výjimkou několika chodců byly cesty prázdné, kavárny do jedné zavřené a chodníky plné kráterů po granátech. Projížděli kolem budovy s nápisem Oslobodjenje.

"To jsou naše noviny," řekl Jovan pyšně. "Srbi se je vytrvale snaží zničit, ale nemůžou."

Po několika minutách jízdy přijeli k satelitní agentuře. "Počkám tu na vás," řekl Jovan.

Žena za přepážkou vstupní haly vypadala na osmdesát.

"Umíte anglicky?" zeptala se Dana.

Pohlédla na ni unavené. "Mluvím devíti jazyky, madam. Co si přejete?"

"Jsem z WTE. Chtěla bych si zamluvit vysílací čas a zařídit -"

"Třetí poschodí."

Nápis na dveřích oznamoval: ODDĚLENÍ JUGOSLÁVSKÉHO satelitu. Lavice postavené kolem zdi čekárny byly obsazeny muži.

"Jsem Dana Evansová z WTE," představila se mladé ženě za pultem, "a ráda bych získala nějaký vysílací čas."

"Posadte se prosím a počkejte, až na vás přijde řada."

Dana se rozhlédla po místnosti. "Ti lidé tady všichni kupují vysílací čas?"

Žena na ni udiveně pohlédla. "Samozřejmě."

Po necelých dvou hodinách čekání vešla Dana do kanceláře vedoucího, malého podsaditého muže s cigárem v koutku úst. Budil dojem staromódního hollywoodského producenta.

Jeho angličtinu hyzdil těžký přízvuk. "How can I help you?"

"Jsem Dana Evansová z WTE. Ráda bych si najala jeden z vašich přenosových vozů a koupila půl hodiny satelitního času. V šest hodin je ve Washingtonu příhodný čas. Chtěla bych stejný čas každý den až do odvolání." Sledovala mužův výraz. "Nějaké problémy?"

"Jeden. Žádné vozy nejsou k maní. Všechny máme zadané. Zavolám vám, kdyby někdo zrušil objednávku."

Dana na něj hleděla s děsem v očích. "Ne -? Ale já potřebuji nějaký vysílací vůz," vykoktala. "Já -"

"To zde potřebuje každý, madam. Samozřejmě, kromě těch, kteří mají své vlastní vozy."

Když Dana odcházela, čekárna byla stále plná. S tím musím něco udělat, umínla si.

Zpátky v automobilu požádala Jovana: "Ráda bych se podívala trochu po městě."

Obrátil se a pokrčil rameny. "Jak si přejete." Nastartoval, a závod ulicemi Sarajeva začal.

"O něco pomaleji, prosím. Potřebovala bych trochu zažít atmosféru."

Sarajevo bylo obležené město. Netekla voda, nešla elektřina a každou hodinu dopadl na nějaký dům granát. Vzdušný poplach byl vyhlašován tak často, že ho lidé ignorovali. Nad městem jako by ležel temný stín fatalizmu. Kdyby kulka měla na sobě vaše jméno, nebylo kam se před ní ukrýt.

Téměř na každém rohu postávali muži, ženy a děti. Nabízeli poslední zbytky svého majetku.

"To jsou uprchlíci z Bosny a Chorvatska," vysvětloval Jovan. "Snaží se získat nějaké peníze na jídlo."

V městě řádily požáry, ale nikdo je nehasil.

"Tady nejsou žádní hasiči?" divila se Dana.

Jovan pokrčil rameny. "Jsou, ale neodvážá se přijet. Pro srbské odstřelovače představují dobré terče."

Válka v Bosně a Hercegovině nedávala zpočátku Daně žádný smysl. Teprve po zhruba týdenním pobytu v Sarajevu dospěla k přesvědčení, že vlastně žádný smysl nemá. Nikdo nedokázal rozumně vysvětlit, proč se válčí. Kdosi vzpomněl jistého univerzitního profesora historie, kterého zranění uvěznilo ve vlastním domě. Dana se rozhodla, že ho navštíví a promluví si s ním.

Jovan ji dovezl do staré čtvrti, kde profesor Mladic Staka žil. Drobný šedovlasý muž působil přímo éterickým dojmem. Kulka, která mu roztránila páteř, ho paralyzovala.

"Díky, že jste přišla," přivítal ji. "V těchto dnech je o návštěvníky nouze. Chtěla jste se mnou mluvit?"

"Ano. Čeká se ode mne, že budu komentovat tuto válku. Ale jestli mám říct pravdu, nedokážu ji pochopit."

"Důvod je velice jednoduchý, má drahá. Tuhle válku v Bosně a Hercegovině nechápe nikdo. Za vlády Tita tu celá desetiletí žili Srbi, Chorvaté, Bosňané i muslimové v míru. Byli přátelé a sousedé. Vyrůstali spolu, pracovali spolu, chodili do stejných škol, ženili se a vdávali navzájem."

"A nyní?"

"Bývalí přátelé se nyní mučí a zabíjejí jeden druhého. Jejich nenávisť je donutila dělat věci tak hrozné, že se o nich ani nechce mluvit."

"Už jsem něco slyšela." Příběhy, které jí vyprávěli, byly téměř k neuvěření: plné znásilněných a zavražděných dětí, krvavých lidských orgánů a nevinných vesničanů uzavřených v hořících domech.

"Kdo to všechno začal?" zeptala se Dana.

Profesor pokrčil rameny. "To záleží na tom, koho se zeptáte. Za druhé světové války vyhladili nacističtí Chorvatí statisíce Srbů, kteří se postavili na stranu spojenců. A nyní si Srbové vybírají krvavou odplatu. Drží zemi jako rukojmí a jsou nemilosrdní. Jen na samotné Sarajevo dopadlo víc než dvě stě tisíc granátů. Nejméně deset tisíc lidí bylo zabito a na šedesát tisíc zraněno. Bosňané a muslimové nesou na mučení a zabíjení svůj díl viny. Do války byli vtaženi i ti, kteří ji nechtěli ani v nejmenším. Nikdo nevěří nikomu. Jediné, co zůstává, je nenávisť a požáry, které se živí samy sebou a těly nevinných obětí."

Když se téhož dne Dana vrátila do hotelu, čekal na ni Benn Albertson se vzkazem, že zítra v šest odpoledne mají k dispozici přenosový vůz i vysílací čas.

"Našel jsem ideální místo k natáčení," ujistil ji Wally Newman. "Je to náměstí, kde stojí vedle sebe křesťanský kostel, mešita, protestantský kostel a synagoga. Všechno pohromadě v jednom bloku a všechno vybombardované. Můžete vyprávět příběh o nenávisti, která má na obou stranách stejné možnosti, a o tom, co to udělalo s lidmi, kteří tam žijí a i když nechtěli mít s válkou nic společného, jsou do ní vtaženi proti své vůli."

Dana nadšeně přikývla. "To zní ohromně. Dám se hned do práce. Uvidíme se při večeři." Zamířila ke svému pokoji.

* * *

Následující den v šest hodin večer stála Dana s Bennem a Wallym na okraji náměstí s rozbitými kostely. Wally postavil televizní kameru na stativ a Benn čekal na potvrzení kvality satelitního signálu z Washingtonu. V nedalekém sousedství se ozvaly výstřely snajpra. Dana znenadání pocítila vděčnost za neprůstřelnou vestu. Není se čeho obávat, utěšovala se. Nestřílejí po nás. Střílejí po sobě navzájem. Potřebují nás, abychom světu vyprávěli jejich příběhy.

Když zahlédla Wallyho pokyn, zhluboka se nadechla, pohlédla do objektivu a začala.

"Vybombardované kostely, které vidíte za mnou, jsou symboly toho, co se děje v této zemi. Nestojí tu žádné zdi, za které by dalo ukrýt. Není tu jediné bezpečné místo. Dříve lidé mohli najít útočiště alespoň v chrámech, ale dnes se minulost, přítomnost i budoucnost slily v jedno a -"

V tu chvíli zaslechla svist kulky, a když vzhledla, viděla, jak se Wallyho hlava rozprskla podobná přezrálému melounu. To je hloupý optický klam, blesko jí hlavou, ale pak s ústy dokořán sledovala, jak se Wally kácí na chodník. Zůstala stát neschopná pohybu a nevěřila svým očím. Lidé kolem začali ječet.

Výstřely snajpra se ozvaly znovu a Dana se začala nekontrolovaně třást. Něčí ruce ji strhly a vtáhly do ulice. Bojovala s nimi a snažila se vyprostit.

Ne! Musíme se vrátit. Nevyužili jsme svých deset minut. Nemař, nechtěj... je špatné mařit věci. Dovař svou polévku, drahá, děti v Číně strádají. Myslíš si, žeš nějaký pámbu sídlící na bílém oblaku? Dobrá, tak já ti to povím. Jsi padělek. Skutečný Bůh by nikdy, nikdy nedovolil ustřílet Wallymu hlavu. Wally očekával svého prvního vnuka. Slyšíš?

Posloucháš mě vůbec?

Byla v šoku a vůbec si neuvědomila, že ji odvádějí zpět k vozu.

Když konečně otevřela oči, ležela ve své posteli. Benn Albertson a Jean Paul Hubert stáli nad ní.

Dana jim pohlédla do tváří. "Stalo se to, že?" Pevně zavřela oči.

"Bohužel," řekl Jean Paul. "Je příšerné vidět takovou věc. Máte štěstí, že nezabili vás."

Telefon rozbil ticho v pokoji. Benn zvedl sluchátko. "Ano?" Chvilí poslouchal. "Jistě, okamžik." Obrátil se k Daně.

"Volá Matt Baker. Jste schopná s ním mluvit?"

"Ano." Dana se posadila, po chvilce vstala a mátožně odešla k telefonu. "Haló." Hrdlo měla vyprahlé a mluvení jí dělalo potíže.

V sluchátku burácel hlas Matta Bakera. "Dano, chci abyste se okamžitě vrátila domů."

Odpověděla šeptem. "Ano, chci domů."

"Zařídím, aby vás odvezlo první letadlo."

"Díky." Zavěsila.

Jean Paul s Bennem jí pomohli zpátky do postele.

"Je mi to moc líto," řekl Jean Paul. "Není co dodat."

Slzy jí stékaly po tvářích. "Proč ho zabili? Co se to děje? Lidé se tu zabíjejí jako zvířata a nikdo se nestará!"

"Dano, nedá se nic dělat," konejšil ji Benn.

"Musí se dát něco dělat!" Danin hlas sršel vztekem. "Musíme je donutit, aby se starali. V téhle válce nejde o pár vybombardovaných kostelů, budov či ulic. Tady jde o lidi, nevinné lidi, kterým ustřílí hlavu. To je svědectví, o kterém musíme vypovídat. To je jediné, co dělá tuhle válku reálnou." Obrátila se k Bennovi a zhluboka se nadechla.

"Zůstávám, Benne. Nenechám se zastrašit a vyhnat."

Hleděl na ni s úctou. "Dano, určitě chcete -?"

"Jsem si jistá. Vím, co musím nyní udělat. Zavoláte Maltovi a povíte mu to?"

"Jestli opravdu chcete?" řekl váhavě.

Dana přikývla. "Opravdu chci." Sledovala, jak Benn vychází z pokoje.

"Myslím," řekl Jean Paul, "že udělám líp, když půjdu také a nechám vás -"

"Ne." Danino vědomí na okamžik naplnila vidina Wallyho explodující hlavy a těla padajícího k zemi. "Ne," opakovala a pohlédla na něho. "Prosím, zůstaňte. Potřebuji vás."

Jean Paul se posadil na okraj postele. Dana ho objala a přitáhla blíž.

* * *

Příští ráno požádala Benna Albertsona: "Mohl byste mi opatřit kameramana? Jean Paul mi právě řekl, že v Kosovu vybombardovali sirotčinec. Chtěla bych tam zajet a natočit reportáž."

"Zkusím někoho sehnat."

"Díky, Benne. Pojedu napřed. Sejdeme se tam."

"Buďte opatrná."

"Nemějte obavy."

Jovan čekal na Danu v uličce. "Jedeme do Kosova," řekla mu Dana. Jovan se za volantem ohlédl. "To je příliš nebezpečné, madam. Jediná cesta vede přes lesy a -"

"Svoji smůlu už jsme si vybrali vrchovatě "Jovane. Bude to v pořádku."

"Jak si přejete."

Projeli městem a po patnácti minutách vjeli do silně zalesněné krajiny.

"Jak je to ještě daleko?" zeptala se Dana.

"Už ne moc. Měli bychom tam být za -"

V tu chvíli landrover najel na minu.

Jak se den voleb blížil, závod o prezidentský úřad byl natolik vyrovnaný, že výsledek nebylo možné odhadnout. "V Ohiu jsme vyhráli," oznamoval Petr Tager. "To je dvaadvacet hlasů. V Alabamě si také stojíme dobře - to máme devět hlasů a k tomu dvacet pět z Floridy." Zvedl tabulku. "Illinois, dvacet dva... New York, třicet tři a Kalifornie, čtyřicet čtyři. Je zatraceně brzy předvídat."

Všichni byli nervózní kromě senátora Davise.

"Mám na to nos," tvrdil. "Cítím vítězství."

Miriam Friedlandová se ještě stále neprohrála z komatu.

* * *

V den voleb, první listopadové úterý, zůstala Leslie doma a sledovala průběh voleb v televizi. Oliver Russell zvítězil o víc než dva miliony všeobecných hlasů a velkou většinou hlasů kvalifikovaných zástupců. Stal se tak prezidentem a největším terčem na světě.

Snad nikdo nesledoval volební kampaň tak pozorně jako Leslie Stewartová-Chambersová. Pilně rozšiřovala svou říši a podařilo se jí získat dlouhý řetěz novin, televizních a rozhlasových stanic po celých Spojených státech, v Anglii, Austrálii a Brazílii.

"Nemáme už dost?" zeptal se jí hlavní editor, Darin Solana.

"Už brzy budeme," odpověděla Leslie. "Brzy."

Zbývalo ještě udělat poslední krok, aby finální kousek mozaiky zapadl na své místo. Stalo se tak při večerní party ve Scottsdale.

"Mám důvěrnou informaci, že se Margaret Portmanová bude rozvádět," zmínil se jeden z hostů. Margaret Portmanová vlastnila Washington Tribune v hlavním městě Spojených států.

Leslie novinu nekomentovala, ale hned příští den časně ráno volala jednomu ze svých právníků, Chadu Mortonovi.

"Zjistěte mi, jestli není Washington Tribune na prodej."

Odpověď přišla ještě tentýž den. "Nevím, jak se k vám ta zpráva dostala, ale vypadá to tak, že máte pravdu. Paní Portmanová se tiše rozvádí se svým manželem a rozděluje si majetek. Myslím, že Washington Tribune Enterprises brzy změní majitele."

"Chci ho koupit."

"Jde o supervelké sousto. WTE vlastní řadu novin, časopisy, síť televizních stanic a -"

"Chci ho."

Ještě téhož odpoledne Leslie odjela s Chadem Mortonem do Washingtonu D.C.

Leslie zatelefonovala Margaret Portmanové; před pár lety se spolu náhodně setkaly.

"Jsem ve Washingtonu," začala Leslie, "a -"

"Já vím."

Zprávy se šíří rychle, pomyslela si Leslie. "Slyšela jsem, že snad máte zájem prodat Tribune Enterprises."

"Možná."

"Nemohla byste mi zařídít prohlídku?"

"Máte zájem o koupi, Leslie?"

"Možná."

Margaret Portmanová poslala pro Matta Bakera. "Víte, kdo je Leslie Chambersová?"

"Jistě. Ledová královna."

"Bude tu za pár minut. Byla bych ráda, kdybyste ji provedl po podniku."

O hrozcím prodeji věděli v Tribune všichni.

"Byla by chyba, prodávat ho Leslie Chambersové," řekl Matt Baker otevřeně.

"Co vás vede k tomu názoru?"

"Nejdřív ze všeho pochybuji, jestli vůbec něco ví o novinářském byznysu. Víte, co provedla s jinými novinami, které koupila? Vyhlášené deníky změnila v levné bulvární plátky. Zničí Tribune. Je to -" Vzhlédl. Leslie Chambersová stála ve dveřích a poslouchala.

Margaret Portmanová ji uvítala. "To je hezké, že vás zase vidím, Leslie. Seznamte se. Matt Baker, šéfredaktor Tribune Enterprises."

Vyměnili si chladné pozdravy.

"Matt vás provede."

"Už se těším."

Matt Baker se zhluboka nadechl. "Dobrá, půjdeme."

Na počátku prohlídky Matt bohorovně vysvětloval: "Organizace je následující: Nahoře je šéfredaktor -"

"To budete zřejmě vy, pane Bakere."

"Správně. Pode mnou je vedoucí redaktor a pak redakční týmy. Ty se dělí na metropoli, tuzemsko, zahraničí, sport, byznys, život a styl, lidi, kalendáře, knihy, nemovitosti, cestování, potraviny... Asi jsem pár vynechal."

"Úžasné. Kolik lidí zaměstnává Washington Tribune, pane Bakere?"

"Přes pět tisíc."

Míjeli redakční stůl. "Tady redaktor zpráv připravuje své stránky. On rozhoduje, kam přijdou fotografie a které články se objeví na kterých stránkách. Textař přidá titulky a texty a všechno se dá dohromady v sazárně."

"Fascinující."

"Máte zájem shlédnout i tiskárnu?"

"Zajisté. Ráda bych si prohlédla všechno."

Matt Baker zamumlal něco nesrozumitelného.

"Prosím?"

"Já řekl jen prima."

Sjeli výtahem dolů a došli k tiskárně. Budova měla výšku čtyřpatrového domu a rozkládala se na ploše o velikosti čtyř fotbalových hřišť. V obrovském vnitřním prostoru bylo všechno zautomatizováno. Třicet vozíků - robotů - rozváželo nadměrně velké role papíru. Odkládaly je na různých stanovištích.

"Každá role váží asi dvanáct set kilogramů," vysvětloval Baker. "Kdybyste jednu rozvinula, získáte dvanáct kilometrů dlouhý pruh papíru. Papír probíhá rychlostí třiatřicet kilometrů v hodině. Některé z velkých vozíků uvezou najednou až šestnáct rolí." V hale běželo šest tiskařských lisů; po třech na každé straně. Leslie a Matt Baker stáli a sledovali, jak jsou noviny automaticky sestavovány, řezány, skládány a vázány do balíků, na které již čekaly nákladní vozy.

"Kdysi bylo zapotřebí třiceti dělníků, aby stihli práci, kterou dnes zastane jeden," poznamenal Matt Baker. "Věk techniky."

Leslie na něj na okamžik pohlédla. "A věk zeštíhlování."

"Nevím, jestli se zajímáte o ekonomii provozu," řekl Matt suše. "Možná dáváte přednost, aby právníci nebo účetní -"

"Velice se zajímám, pane Bakere. Váš ediční rozpočet je patnáct milionů dolarů a váš denní náklad osm set šestnáct tisíc čtyři sta sedmdesát čtyři exempláře. O nedělích jeden milion sto čtyřicet tisíc čtyři sta devadesát osm výtisků. Vaše reklama činí šedesát osm celých dvě desetiny." Matt na ni pohlédl a zamrkal.

"Denní náklad všech novin ve vlastnictví WTE činí něco přes dva miliony výtisků spolu se dvěma miliony čtyř nedělních vydání. Samozřejmě že nejste největší noviny na světě. Dvoje největší noviny tisknou v Londýně. Vůbec největší je Sun s denním nákladem čtyři miliony a Daily Mirror, který prodává denně přes tři miliony výtisků."

Matt Baker se zhluboka nadechl. "Je mi líto. Neuvědomil jsem si, že -"

"V Japonsku vydávají přes dvě stovky deníků, včetně Asahi Shimbun, Mainichi Shimbun a Yomiuri Shimbun. Sledujete mě?"

"Ano. Omlouvám se, jestli se vám mé jednání zdálo trochu povýšené."

"Omluva přijata, pane Bakere. Vrátime se do kanceláře paní Portmanové."

* * *

Druhý den ráno seděla Leslie v zasedací místnosti exekutivy naproti paní Portmanové a půl tuctu právníků.

"Promluvme si o ceně," navrhla Leslie. Diskuze se protáhla na čtyři hodiny, a když skončila, Leslie

Stewartová-Chambersová byla majitelkou Washington Tribune Enterprises.

Leslie zaplatila mnohem víc, než čekala, ale to nehrálo roli.

Ve hře bylo něco důležitějšího.

V den, kdy jednání uzavřela, poslala Leslie pro Matta Bakera.

"Jaké máte plány?" zeptala se ho.

"Končím tady."

Pohlédla na něj zvědavě. "Proč?"

"Nemáte dobrou pověst. Lidé pro vás pracují neradi. Myslím, že často používají slova nemilosrdná. Toho mi není zapotřebí. Washington Tribune jsou dobré noviny a nerad je opouštím, ale mám víc nabídek, než vůbec zvládnou."

"Jak dlouho tu pracujete?"

"Patnáct let."

"A to chcete všechno zahodit?"

"Nemíním nic zahazovat. Já -"

Pohlédla mu do očí. "Poslouchejte mě. Myslím si také, že Tribune jsou dobré noviny, ale chci, aby byly špičkové, a chci, abyste mi v tom pomohl."

"Ne, to neudělám -"

"Šest měsíců. Zkuste to na šest měsíců. Začneme tím, že vám zvýším plat na dvojnásobek."

Chvilí na ni upřeně hleděl. Mladá, krásná, inteligentní. A přece... Něco mu na ní nesesedělo.

"Kdo to tady povede?"

Usmála se. "Vy jste šéfredaktor Washington Tribune Enterprises. Budete to vy."

A Matt Baker jí uvěřil.

12

Od okamžiku, kdy Danin landrover vyletěl do povětří, uplynulo šest měsíců. Dana to odnesla jen množstvím bolestivých naraženin, otřesem mozku, zlomeným žebrem a zápěstím. Jovan kromě řezných ran a zhmožděnin utrpěl ještě zlomeninu nohy. Ten večer volal Daně Matt Baker a nařídil jí, že se musí vrátit do Washingtonu. Ale nehoda ji ještě víc utvrdila v odhodlání zůstat.

"Lidé jsou tady zoufalí," řekla mu. "Nemůžu prostě jen tak odejít. Jestli mi nařídíte vrátit se domů, odejdu od vás."

"Vydíráte mě?"

"Ano."

"Myslel jsem si to," utrl se Matt. "Nenechám se nikým vydírat, rozumíte?"

Dana čekala.

"Co takhle dovolenou?" zeptal se.

"Nepotřebuji dovolenou." Slyšela, jak si povzdychl do telefonu.

"Dobrá, zůstaňte si tam. Ale, Dano -"

"Copak?"

"Slibte mi, že budete opatrná."

Někde venku se rozštěkal kulomet. "Dobrá, budu."

Město zažívalo těžký celonoční útok a Dana nedokázala usnout. Každý dopad granátu a následný výbuch znamenal další zničenou budovu, další rodinu bez domova, nebo v horším případě mrtvou.

Časně ráno již byla Dana se svým štábem na ulici připravená natáčet. Benn Albertson počkal, až minometná palba poněkud ustane, a pak kývl na Danu. "Deset vteřin."

"Jsem připravená," odpověděla.

Benn zvedl prst a Dana se odvrátila od hromady trosek ke kameře.

"Vidíte město, které pomalu mizí z povrchu země. Bez elektřiny ztratilo oči. Jeho televizní a rozhlasové stanice zmlkly, a tak přišlo i o uši. Veškerá veřejná doprava se zastavila; nemá už ani nohy..."

Kamera zabírala prázdné dětské hřiště s rozbitými rezavými kostrami houpaček a skluzavek.

"Ještě nedávno si zde hrávaly děti a vzduch zvonil jejich smíchem."

Nedaleko se ozvaly výbuchy a začaly ječet sirény. Ohlašovaly vzdušný poplach, ale lidé na ulicích v pozadí šli dál, jako by nic neslyšeli.

"Zvuk, který slyšíte, oznamuje vzdušný poplach. Signál pro lidi, aby se běželi ukrýt. Ale obyvatelé Sarajeva zjistili, že se nemají kam ukrýt, a tak jdou dál ve svém vlastním tichu. Ti, kteří mohli, utekli ze země a opustili své příbytky a všechnu majetek. Příliš mnoho těch, kteří zůstali, umírá. Je to krutá volba. Mluví se o míru a výsledek? Samé dohady a mír žádný. Přijde vůbec? A kdy? Vyjdou někdy děti ze sklepů a budou si zase na tomto hřišti hrát? Nikdo neví. Můžou jen doufat. Ze Sarajeva se vám hlásí Dana Evansová, WTE."

Červené světýlko na kameře pohaslo. "Padáme odtud," řekl Benn.

Andy Casarez, nový kameraman, spěšně balil svou výbavu.

Z nedalekého chodníku pozoroval Danu chlapec. Drobný uličník měl na sobě špinavé potrhané šaty a pár dřevěných bot. Z ušmudlané tváře blýskaly temně hnědé oči. Pravá paže mu chyběla.

Dana si všimla, jak ji hoch sleduje. Usmála se na něho. "Hello."

Odpovědi se nedočkala, a tak pokrčila rameny a obrátila se k Bennovi.

"Půjdeme?"

O několik minut později už byli na cestě zpátky do hotelu.

Holiday Inn byl plný novinových, rozhlasových a televizních reportérů. Tvořili pestrou nesourodou rodinu, a i když mezi sebou soupeřili, nebezpečné podmínky, ve kterých se ocitli, způsobily, že byli vždy připraveni si pomáhat.

Komentovali otřesné věci společně.

V Montenegro vypukly nepokoje...

Bombardovali Vukovar...

V Petrovo Selo rozstříleli nemocnici...

Jean Paul Hubert odjel. Dostal jiný úkol a Daně zoufale chyběl.

Když jednoho rána vycházela z hotelu, chlapec, kterého nedávno zahlédla na ulici, stál v uličce za budovou.

Jovan otevřel dveře landroveru. "Dobré ráno, madam."

"Dobré ráno." Chlapec stál dál a bez hnutí civěl na Danu. Přistoupila k němu. "Dobré ráno."

Žádná odpověď. "Jak se řekne dobré ráno chorvatsky?" zavolala na Jovana.

"Dobro jutro," odpověděl chlapec.

Překvapená Dana se k němu obrátila. "Ty umíš anglicky?"

"Maybe."

"Jak se jmenuješ?"

"Kemal."

"A kolik je ti let, Kemale?"

Otočil se a odcházel pryč.

"Bojí se cizinců," vysvětloval Jovan.

Dana hleděla za chlapcem. "Nemám mu to za zlé. Jsem také cizinka."

Za čtyři hodiny, když se landrover vracel do uličky za hotelem Holiday Inn, Kemal čekal u vchodu.

Jak Dana vystupovala z vozu, řekl: "Twelve."

"Cože?" Pak se upamatovala. "Ach tak." Na dvanáct let byl příliš malý. Pohlédla na prázdný pravý rukáv košile a začala se ho vyptávat. Pak se ale zarazila. "Kde bydlíš, Kemale? Můžeme tě odvézt domů?" Viděla, jak se obrací a odchází.

"Nemá žádné způsoby," řekl Jovan.

"Možná je ztratil s rukou," odpověděla tiše Dana.

Ten večer si reportéři v hotelové jídelně sdělovali nové zprávy o možném míru. "Spojené národy se konečně vložily do věci," prohlásila Gabriella Orsi.

"Bylo načase."

"Pokud jde o mě, myslím, že je příliš pozdě."

"Nikdy není příliš pozdě," vložila se Dana tiše do hovoru.

Příštího rána se na linkách objevily dvě nové zprávy. Spojené státy spolu se Spojenými národy zprostředkovaly mírová jednání. Druhá novina se týkala Oslobodjenje. Sarajevské noviny přestaly existovat, byly zničeny.

Dana stála před demolovanou budovou, kde kdysi vydávali Oslobodjenje. Červené světlo na kameře svítilo.

"Každý den tu umírají lidé," řekla do objektivu, "a jsou ničeny další budovy. Ale tato budova nebyla zničena, byla zavražděna. Sídli v ní jediné nezávislé noviny v Sarajevu, Oslobodjenje. Ty noviny se odváží říkat pravdu. Když jim vybombardovali provozní budovy, přestěhovali stroje do sklepů, jen aby je udrželi v provozu. Pak přestaly existovat novinové stánky, kde by se noviny mohly prodávat, a reportéři vyšli do ulic. Prodávali je sami. Prodávali víc než noviny. Prodávali svobodu. Současně s Oslobodjenje zde zmizel další kousek svobody."

Matt Baker sledoval ve své kanceláři nové zpravodajství. "Sakra, ta je dobrá!" Otočil se k asistentovi. "Chci, aby dostala vlastní přenosový vůz. Postarejte se o to."

"Ano, pane."

* * *

V hotelu čekala na Danu návštěva. Když vešla do pokoje, v křesle seděl plukovník Diyjak.

Překvapená, zůstala stát ve dveřích. "Neřekli mi, že mám hosta."

"Tohle není společenská záležitost." Zaostřil na ni své černé hadí oči. "Sledoval jsem vaše zpravodajství o Oslobodjenje."

Dana si ho opatrně měřila. "Ano?"

"Byl vám povolen vstup do země, abyste komentovala a ne vynášela soudy."

"Já nevynášela žádné -"

"Nepřerušujte mě. Vaše představa o svobodě se nemusí nutně shodovat s představou naší. Rozumíte mi?"

"Ne. Bohužel, já -"

"Pak mi dovolu, abych vám to vysvětlil, slečno Evansová. Jste host v mé zemi a přitom možná provádíte špionáž pro vaši vládu."

"Nejsem -"

"Nechtě mě domluvit. Už jsem vás jednou varoval na letišti. Nehrajeme tu žádnou frašku. Jsme ve válce a každý, kdo se zaplete do špionáže, bude popraven." Jeho slova mrazila o to víc, že byla pronesena tiše.

Vstal. "Varoval jsem vás naposled."

Dana hleděla, jak odchází. Nenechám se zastrašit, pomyslela si vzdorně.

Ale strach měla.

* * *

Od Matta Bakera přišla pozornost - velká krabice plná cukroví, čokolád, konzerv a tuctu jiných trvanlivých potravin.

Dana odnesla balík do haly, a rozdělila se s ostatními reportéry. Potěšilo je to.

"Tak tohle je u mě boss," pochvaloval si Satoni Asaka.

"Nemohl bych dostat práci ve Washington Tribune!" žertoval Juan Santos.

Kemal čekal v uličce znovu. Roztřepený vetchý kabát, který měl na sobě, budil dojem, že se každou chvíli musí rozpadnout.

"Dobrý den, Kemale."

Stál a mlčky ji pozoroval přes napůl přivřená víčka.

"Jdu nakupovat. Nechceš jít se mnou?"

Žádná odpověď.

"Zkusíme to jinak," řekla Dana rozhodně. Otevřela zadní dveře vozu. "Mazej dovnitř, a hned!"

Šokovaný chlapec ještě chvíli stál, ale pak se pomalu odšoural k landroveru.

Dana s Jovanem sledovali, jak si sedá na zadní sedadlo.

"Neznáte tu nějaký otevřený obchodní dům nebo obchod s oděvy?" zeptala se Jovana.

"Vím o jednom."

"Jedeme tam."

Prvních pár minut jeli mlčky.

"Kemale, máš mámu nebo tátu?"

Zavrtěl hlavou.

"Kde bydlíš?"

Pokrčil rameny.

Dana cítila, jak se posouvá blíž k ní, jako by se chtěl přihřát teplem jejího těla.

Obchod s oděvy stál na staré sarajevské tržnici Bascarsija. Měl z části zničené průčelí, ale byl otevřený. Dana vzala Kemala za levou ruku a zavedla ho dovnitř.

"Co byste potřebovala?" oslovil ji prodáváč.

"Chtěla bych koupit svému příteli kabát." Pohlédla na Kemala. "Je zhruba stejně veliký."

"Tudy prosím."

V chlapeckém oddělení stála řada věšáků s kabáty. Dana se obrátila na Kemala. "Který se ti líbí?"

Kemal mlčel.

"Dobrá, vezmeme si ten hnědý," řekla prodavači. Pak pohlédla na Kemalovy nohy. "Myslím, že budeme potřebovat i nové kalhoty a pár nových bot."
Když po půl hodině odcházeli z obchodu, Kemal si vykračoval v novém oblečení. Beze slova vklouzl na zadní sedadlo. "Neumíš poděkovat?" obořil se na něj Jovan.
Kemalovi vyhrkly slzy. Dana ho objala. "To je v pořádku," utěšovala ho. "Všechno je v pořádku."
Co to je za svět, který tohle dělá s dětmi?

* * *

Když přijeli k hotelu, Kemal vystoupil a beze slova odešel.
"Kde bydlí takový jako on?" zeptala se Dana Jovana.
"Na ulicích, madam. Podobných sirotků jsou v Sarajevu stovky. Nemají domov ani rodinu..."
"Z čeho žijí?"
Jovan pokrčil rameny. "Nevím."

Příštího dne Kemal čekal na Danu u hotelových dveří. Byl oblečený v nových šatech a obličej měl umytý.

Při obědě se donekonečna přetřásaly zprávy o novém mírovém jednání a o tom, jestli bude mít úspěch. Dana se rozhodla, že znovu navštíví profesora Mladice Staku a zeptá se ho, co si o tom myslí.
Působil ještě křehčím dojmem, než když ho viděla poprvé.
"Hrozně rád vás zase vidím, slečno Evansová. Slyšel jsem, že děláte úžasné věci, ale -" Pokrčil omluvně rameny.
"Bohužel, nemám elektrinu pro televizor. Co pro vás můžu udělat?"
"Ráda bych slyšela váš názor na nová mírová jednání, profesore."
Opřel se v křesle a řekl zamyšleně. "Pro mě je s podivem, že se v dalekém Daytonu, v Ohio, rozhoduje o tom, co se v budoucnu stane v Sarajevu."
"Domluvili se na vládě trojky. Prezidentství ve třech osobách zastupujících muslimy, Chorvaty a Srby. Myslíte, že to bude fungovat, profesore?"
"Jen tehdy, pokud uvěříme na zázraky." Zamračil se. "Objeví se osmnáct národních zákonodárných sborů a dalších sto devět místních vlád. Tohle je věž politického Babylónu. Je to, jak v Americe říkáte, shotgun marriage - sňatek z donucení. Nikdo z nich se nebude chtít vzdát své autonomie. Budou trvat na svých vlajkách, poznávacích značkách, vlastní měně." Zavrtěl hlavou. "Je to ranní mír. Sřežte se noci."

Dana přerostla roli obyčejné reportérky a stávala se mezinárodním pojmem. V její osobě z obrazovky promlouvala inteligentní lidská bytost plná vášně. A protože měla starost Dana, ti, kdo ji sledovali, sdíleli její pocity.
Mattu Bakerovi stále častěji přicházely telefonáty od jiných zpravodajských agentur, které by rády přejaly Danino vysílání. Měl z toho radost. Odešla tam konat dobro, uvažoval, a začíná se jí dařit.

S vlastním přenosovým vozem měla Dana napilno víc než předtím. Už nebyla vydána na milost jugoslávské satelitní společnosti. Spolu s Bennem vybírali věci, které chtěli dělat, Dana je napsala a odvysílala. Něco vysílali živě, jiné věci zpracovali na záznam. Dana s Andym a Bennem vycházeli do ulic a natáčeli potřebná pozadí. Ve střížně pak Dana doplnila záběry komentářem a poslala je do Washingtonu.

Při obědě se na stolech hotelové jídelny objevily velké podnosy s obloženými chlebičky a žurnalisté si dopřávali plnými ústy. Roderick Munn z BBC vešel do místnosti s útržkem zprávy agentury AP.
"Poslouchejte všichni." Začal číst nahlas. Zpravodajství Dany Evansové, zahraniční dopisovatelky WTE, nyní přebírá tucet nových stanic. Slečna Evansová byla nominována na cenu Peabodyho..." článek pokračoval v podobném duchu.
"Máme to ale štěstí, že jsme ve společnosti někoho tak slavného," sarkasticky poznamenal jeden z reportérů.
V tu chvíli vešla Dana do jídelny. "Všechny vás zdravím. Dnes mi nezbyl čas na oběd. Vezmu si pár chlebiček s sebou." Zabalila několik kousků do papírového ubrousku. "Uvidíme se později." Mlčky sledovali, jak odchází.
Venku na ni čekal Kemal.
"Dobré odpoledne, Kemale."
Kemal neodpověděl.
"Nastup si do vozu."
Chlapec zapadl na zadní sedadlo a Dana mu podala chlebiček. Pak se posadila také a sledovala, jak ho hltá. Nabídla mu druhý; bez váhání se do něj pustil.
"Pomalu," napomínala ho.
"Kam pojedeme?" zeptal se Jovan.
"Kam to bude?" zeptala se Kemala. Nechápatě na ni pohlédla. "Odvezeme tě domů, Kemale. Kde bydlíš?"
Zavrtěl hlavou.
"Potřebujeme to vědět. Nu tak, poviš nám, kde bydlíš?"

Za dvacet minut landrover zastavil u rozlehlé skládky odpadu nedaleko břehu Miljacky. Kolem se povalovaly hromady velkých kartónových krabic a celou plochu pokrývaly odpadky všeho druhu.
Dana vystoupila z vozu a obrátila se na Kemala. "Tak tady bydlíš?"
Neochotně přikývl.
"Ostatní chlapci tu bydlí také?"

Znovu přikývl.

"Chtěla bych o tom napsat, Kemale."

Rozhodně zavrtěl hlavou. "Ne."

"Proč ne?"

"Přišla by policie a sebrala by nás. Nedělejte to." Dana si ho chvíli prohlížela. "Dobře, přísahám."

* * *

Příští den ráno Dana opustila svůj pokoj v hotelu Holiday Inn. Když se neobjevila u snídaně, zeptala se Gabriella Orsi z italského Altere Station: "Kde je Dana?"

Odpověděl jí Roderick Munn. "Odešla. Pronajala si jakousi farmu a bude bydlet tam. Řekla, že chce být sama."

Nikolaj Petrovič z Gorizont 22 to komentoval slovy: "Všichni by byli rádi sami. Takže my už jí nejsme dost dobří."

Ostatní s ním mlčky souhlasili.

Následující odpoledne došel pro Danu další objemný balík.

Nikolaj Petrovič řekl: "Když tu není, mohli bychom z něj mít radost my, ne?"

Hotelový zřízenec byl jiného názoru. "Lituji, ale musí ho vyzvednout slečna Evansová."

Po několika minutách přišel Kemal. Reportéři ho sledovali, jak odchází z balíkem pryč.

"Už se s námi ani nedělí," poznamenal Juan Santos. "Myslím, že jí ta sláva stoupla do hlavy."

Během dalšího dne Dana napsala své zprávy, ale v hotelu se neukázala. Všeobecný nesouhlas rostl.

Dana a její chování se stalo hlavní náplní rozhovorů. Po několika dnech, jakmile do hotelu dopravili další zásilku,

Nikolaj Petrovič zašel znovu za zřízencem. "Pro tento balík si slečna Evansová také někoho pošle?"

"Ano, pane."

Rus spěchal do jídelny. "Přišel další balík," oznámil. "Někdo pro něj má přijít. Co kdybychom ho sledovali a řekli slečně Evansové své mínění o reportérech, kteří si myslí, že jsou příliš dobří, aby se zahazovali s ostatními?"

Jeho návrh byl sborově schválen.

Když Kemal přišel pro balík, Nikolaj se ho zeptal: "Neseš ho slečně Evansové?"

Kemal přikývl.

"Pojedeme s tebou. Přála si, abychom ji navštívili."

Kemal na něj chvíli hleděl a pak pokrčil rameny.

"Vezmeme tě do jednoho z našich vozů," pokračoval Nikolaj Petrovič. "Ukážeš nám cestu."

Za deset minut se už kolona automobilů proplétala prázdnými bočními ulicemi. Na předměstí Kemal ukázal na zpola rozbombardované zemědělské stavení. Vozy zastavily.

"Běž napřed a dones jí balík," vybídl Kemala Nikolaj. "Chceme ji překvapit."

Pozorovali, jak chlapec vchází do stavení. Chvíli počkali a pak se nahrnuli do dveří. Zůstali stát v šoku. Místnost byla plná dětí nejrůznějšího věku, velikosti a barvy pleti. Většina byla zmrazena. Podél stěn stál tučet vojenských lehátek.

Když se dveře rozlétly, Dana právě začala rozdělovat obsah balíku dětem. Překvapeně hleděla na své kolegy hrnouce se dovnitř.

"Co - co tady děláte?"

Roderick Munn se rozpačitě rozhlížel. "Promiňte, Dano, udělali jsme - chybu. Mysleli jsme -"

"Chápu." Dana jim vyšla vstříc. "Jsou to sirotci. Nemají kam jít a nemají nikoho, kdo by se o ně postaral. Většina z nich ležela v nemocnici, když ji bombardovali. Jestliže je policie najde, zavře je do něčeho, co nazývají sirotčincem, a tam zemřou. Snažila jsem se najít způsob, jak je dostat ze země, ale až doposud mamě. Nic nevyšlo." Pohlédla prosebně na přítomné. "Nemáte nějaký nápad?"

Roderick Munn řekl pomalu: "Myslím, že bych o něčem věděl. Dnes večer odlétá do Paříže letadlo Červeného kříže. Pilot je můj kamarád."

"Promluvíte s ním?" zeptala se Dana s nadějí v hlase.

Munn přikývl. "Ano."

"Počkejte!" protestoval Nikolaj Petrovič. "Do něčeho takového se nemůžeme zaplést. Vyhostí nás ze země."

"Vy se snad nemusíte do ničeho plést," odbyl ho Munn. "Zvládneme to sami."

"Jsem proti," stál na svém Nikolaj. "Může nás to ohrozit všechny."

"A co bude s dětmi?" zeptala se Dana. "Mluvíme o jejich životech."

* * *

Pozdě odpoledne se u Dany zastavil Roderick Munn. "Hovořil jsem s přítelem. Souhlasí. Řekl, že s radostí vezme děti do Paříže, kde budou v bezpečí. Má prý také dva malé syny."

Dana se rozklepala radostí. "Nádherné. Nevím jak vám poděkovat..."

Munn na ni pohlédl. "To my bychom měli poděkovat vám."

V osm večer zastavila před stavením skříňovka se znaky Červeného kříže na bocích. Řidič zhasl světla a Dana s dětmi pod rouškou tmy nastoupila do vozu.

Za čtvrt hodiny již vůz uháněl k letišti. Dočasně uzavřeného Butmirova letiště mohla využívat pouze letadla Mezinárodního červeného kříže, která dopravovala zásoby a odvážela těžce raněné. Cesta na letiště se zdála nekonečná. Pro Danu to byla vůbec nejdelší jízda v životě. Když zahlédla letištní světla, řekla dětem: "Už jsme skoro na místě." Kemal jí stiskl ruku.

"Budeš se mít dobře," utěšovala ho Dana. "O všechny bude postaráno," dodala a myslela si: Budeš mi chybět.

Stráž na letišti propustila vůz mávnutím ruky a šofér zamířil k nákladnímu letounu s označením Červeného kříže na trupu.

Pilot, čekající u letadla, přiběhl k Daně. "Pro živého boha, kde jste tak dlouho? Rychle je naložte. Měli jsme odstartovat už před dvaceti minutami."

Dana poháněla děti po rampě do letadla. Kemal šel poslední.

Obrátil se k Daně a rty se mu chvěly. "Uvidím vás ještě?"

"Všad' se, že ano," ujistovala ho Dana. Pak ho objala a na okamžik přitiskla k sobě s tichou modlitbou na rtech. "A teď na palubu," zašeptala naléhavě.

Chvilíčku později se dveře uzavřely, motory zaburácely a letadlo začalo pojíždět k ranveji.

Dana stála s Munnem a dívala se. Na konci rozjezdové dráhy letadlo prudce vystoupalo k východní obloze a v náklonu zamířilo k severu.

"Udělal jste úžasnou věc," prohlásil šofér dodávky. "Chci vám říct, že -"

Se skřípěním pneumatik za nimi zastavil automobil. Vyskočil z něj plukovník Gordan Diyjak a pohlédl k obloze do míst, kde mizel letoun. Vedle něho se zastavil ruský žurnalista Nikolaj Petrovič.

Plukovník Diyjak se obrátil k Daně. "Jste zatčena. Upozorňoval jsem vás, že špionáž trestáme smrtí."

Dana se zhluboka nadechla. "Plukovníku, vy mě chcete postavit před soud za špionáž?"

Pohlédl jí do očí a řekl tiše: "Kdo tady mluvil o soudu?"

13

Inaugurační oslavy, přehlídky a ceremonie s přísahou skončily. Oliver se už nemohl dočkat prezidentování.

Washington D.C. byl zřejmě jediným městem na zemi, které bylo naprosto posedlé politikou. Bylo to mocenské centrum a Oliver se stal jeho osou. Asi byste marně hledali jediného obyvatele Washingtonu, který by tak či onak nebyl spojen s federální vládou. V metropolitní oblasti se pohybovalo na patnáct tisíc lobbistů a více než pět tisíc žurnalistů.

Všechny živilo mateřské mléko vlády. Oliver Russell si vzpomněl na příhodnou charakteristiku města připisovanou Johnu Kennedymu: "Washington D.C. je město jižanské zdatnosti a severanského šarmu."

* * *

První den v úřadě Oliver procházel s Jan Bílý dům. Znali už dopodrobna údaje o něm: 132 pokojů, 32 koupelen, 29 krbů, 3 výtahy, plavecký bazén, golfové hřiště, tenisový kurt, běžecká stezka, posilovna, kuželkářská dráha, kinosál a osmnáct akrů překrásně udržovaných pozemků. Ale skutečný život v něm, být skutečně součástí toho všeho, to bylo ohromující.

"Je to jako ve snu, že?" rozplývala se Jan.

Oliver ji vzal za ruku. "Jsem rád, že to můžeme sdílet spolu." A myslel to doopravdy. Z Jan se stala skvělá společnice.

Byla stále u něj, starostlivá a připravená pomoci. Zjišťoval, že ho její společnost těší stále víc.

Když se Oliver vrátil do oválné kanceláře, čekal na něho Peter Tager. Jedno z prvních Oliverových rozhodnutí z něj udělalo šéfa prezidentské administrativy.

"Stále tomu nemůžu uvěřit, Petře," uvítal ho Oliver.

Petr Tager se usmál. "Lidé tomu věří. Zvolili vás, pane prezidente."

Oliver vzhlédl. "Jsem stále Oliver."

"V pořádku, pokud jsme sami. Ale musíš si uvědomit, že cokoliv od této chvíle uděláš, ovlivní celý svět. Cokoliv řekneš, může otřást ekonomikou a mít dopad na stovku dalších zemí. Máš větší moc, než kdokoli jiný na světě."

Zabzučel domácí telefon. "Pane prezidente, je zde senátor Davis."

"Pošlete ho dál, Heather."

Tager vzdychl. "Měl bych se dát do práce. Můj stůl připomíná papírovou horu."

Dveře se otevřely a dovnitř vešel Todd Davis. "Petře..."

"Senátore..." Podali si ruce.

Tager se měl k odchodu. "Uvidíme se později, pane prezidente."

Senátor Davis přistoupil k Oliverovu stolu a uznale pokývl hlavou. "Ten stůl ti sedí docela dobře, Olivere. Nedokážu ani vypovědět, jaké je to pro mě vzrušení, když tě tu vidím sedět."

"Díky, Todde. Stále se snažím zvyknout si na to. Myslím, když tu seděli Adams... Lincoln... Roosevelt..."

Senátor Davis se zasmál. "Nenech se tím deprimovat. Než se z nich staly legendy, byli to muži jako ty. Seděli zde a snažili se dělat správné věci. Také je zpočátku děsilo, když zabořili zadky to tohohle křesla. Jdu právě od Jan. Je v sedmém nebi. Bude z ní skvělá první dáma."

"Vím, že ano."

"Abych nezapomněl, mám tu drobný seznam, který bych s tebou, pane prezidente, rád prodiskutoval." Důraz na oslovení vyzněl až příliš žoviálně.

"Samozřejmě, Todde."

Senátor Davis postrčil list papíru přes stůl.

"Co je to?"

"Jen pár návrhů pro obsazení tvého kabinetu."

"Aha. Dobrá, ale já už rozhodl o -"

"Mám za to, že bys to mohl ještě zvážít."

"Ale není žádný důvod, abych -"

"Zvaž to, Olivere." Senátorův hlas ochladl.

Oliver přivřel oči. "Todde..."

Senátor Davis ho zastavil zvednutou rukou. "Olivere, nechci, aby sis ani na okamžik myslel, že se ti snažím vnutit svou vůli nebo svá přání. To by ses kardinálně mýlil. Napsal jsem ten seznam jen proto, že si myslím, že to jsou nejlepší muži, kteří by ti mohli pomoci ve službě vlasti. Já jsem patriot, Olivere, a nestydím se za to. Tato země pro mě znamená všechno." Hlas se mu zadrhl. "Všechno. Jestli si myslíš, že jsem ti pomohl k prezidentskému úřadu jen proto, že jsi můj zeť, strašně se pleteš. Bojoval jsem za to, aby ses dostal sem, protože pevně věřím, že jsi pro tento úkol ten nejpopulárnější muž. Proto jsem se tolik snažil." Poklepal prsty na seznam. "A tihle muži ti v plnění tvého úkolu pomůžou."

Oliver mlčel.

"Žiju v tomhle městě už hezku řádku let, Olivere. Víš, co jsem se naučil? Že není smutnější osud nad osud prezidenta zvoleného jen na jedno období. A víš proč? Protože během prvních čtyř let stačí právě tak pochopit, co by mohl udělat pro lepší budoucnost této země. A když je připraven všechny své sny uskutečnit, když je schopen prosadit opravdové změny -" rozhlédl se po kanceláři. "Nastěhuje se sem někdo jiný a sny zůstanou jen sny. Není smutné na to pomyslet? Na všechny ty muže s velkými ideály, kteří sloužili jen jedno období. Víš, že od okamžiku, kdy se v roce 1897 stal prezidentem McKinley, zastávala větší polovina jeho následníků úřad prezidenta jen jednou? Ale já, Olivere, já se postarám, abys rozšířil řadu prezidentů zvolených dvakrát po sobě. Chci, abys měl možnost splnit všechny své sny. Zajistím, abys byl zvolen i podruhé."

Senátor Davis mrkl na hodinky a vstal. "Musím jít. Senát zasedá. Uvidíme se u večere." Vyšel ze dveří.

Oliver za ním ještě dlouho hleděl. Pak se natáhl přes stůl a přitáhl blíž seznam, který tam tchán nechal.

Oliverovi se zdálo, že se Miriam Friedlandová posadila na posteli. Vedle její postele stál policista. Pohlédl na ni spatra a řekl: "Nyní nám konečně můžete říct, kdo vám to udělal."

"Ano."

Vzbudil se celý zpocený.

Druhý den časně zrána zatelefonoval do nemocnice, kde Miriam ležela.

"Bohužel, pane prezidente, žádná změna," oznámil mu primář. "Jestli mám být upřímný, nevypadá to dobře."

"Nemá žádnou rodinu," pokračoval Oliver vážně. "Pokud se domníváte, že je to marné, nebylo by humánnější odpojit ji od přístrojů?"

"Myslím, že můžeme ještě nějakou chvíli vyčkat. Uvidíme, jak to dopadne," odpověděl primář. "Občas se dějí zázraky."

* * *

Šéf protokolu Jay Perkins krátce instruoval Olivera. "Pane prezidente, ve Washingtonu je sto čtyřicet sedm diplomatických misí. Modrá kniha - diplomatický seznam - uvádí jména všech reprezentantů zahraničních vlád a jejich manželek. Zelená kniha - společenský seznam - zase jména našich špičkových diplomatů, washingtonských rezidentů a členů kongresu."

Podal Oliverovi několik listů papíru. "A toto je soupis cizích diplomatů, kteří čekají na vaše přijetí."

Oliver zběžně prohlédl seznam a našel italského velvyslance a jeho ženu: Atilio a Sylva Picone. Sylva. "Přivedou s sebou manželky?" zeptal se Oliver se záměrnou lhostejností v hlase.

"Ne. Jejich ženy se představí později. Navrhoval bych, abyste diplomaty přijal co nejdřív."

"Dobře."

"Pokusím se do příští soboty zařídit akreditaci všech cizích velvyslanců," pokračoval Perkins. "Možná byste mohl uvažovat o večeri v Bílém domě na jejich počest."

"Dobrý nápad." Oliver znovu pohlédl na seznam na stole. Atilio a Sylva Picone.

V pátek večer zdobily reprezentační jídelnu vlajky národů zastoupených pozvanými velvyslanci. S Atiliem Picone Oliver mluvil již dřív při předávání pověřovacích listin.

"Jak se daří paní Picone?" zeptal se při té příležitosti.

Následovala krátká pauza. "Děkuji, pane prezidente, ženě se daří dobře."

* * *

Večere probíhala k plné spokojenosti zúčastněných. Oliver chodil od stolu ke stolu, rozprávěl z hosty a všechny okouzloval. V sále se shromáždila řada významných osobností světa.

Oliver míjel tři dámy, společenské prominentky, které se provdaly za důležité muže. Naštěstí byly plně zaměstnané přetřásáním klepů. "Leonore... Dolores... Carol..." odbyl krátce společenskou konverzaci a pokračoval napříč sálem. Vyšla mu vstříc Sylva Picone s napřaženou pravicí. "Na tento okamžik jsem se dlouho těšila." V očích jí zajiskřilo.

"Já se také těšil."

Ztišila hlas téměř do šepotu. "Věděla jsem, že budete zvolen."

"Můžeme si promluvit později?"

"Samozřejmě," řekla bez váhání.

Po večeri hrála ve velkém plesovém sále k tanci skupina Marine Band. Oliver sledoval Jan při tanci. Překrásná žena. A překrásné tělo.

Večer skončil velkým úspěchem.

Následující týden Oliver našel na čelní stránce Washington Tribune velký titulek: president nařčen z podvodu při kampani.

Nemohl uvěřit svým očím. Jak k něčemu takovému může vůbec dojít? A v nejméně vhodný čas. Pak mu náhle svítilo.

Odpověď měl před sebou v záhlaví deníku: "Vydavatel, Leslie Stewartová."

O týden později první stránka Washington Tribune uváděla: PREZIDENT BUDE VYŠETŘOVÁN V SOUVISLOSTI S FALŠOVÁNÍM PŘÍZNÁNÍ DANĚ Z PŘÍJMU STÁTU KENTUCKY.

Za čtrnáct dnů na titulní stránce stálo: "někdejší asistentka PRESIDENTA RUSSELLA ZAMÝŠLÍ PODAT ŽALOBU PRO SEXUÁLNÍ OBTĚŽOVÁNÍ.

Dveře oválné kanceláře se rozlétly a dovnitř vpadla Jan. "Četls ranní noviny?"

"Ano, já -"

"Jak jsi to mohl udělat, Olivere? Ty -"

"Zadrž chvilku! Copak nechápeš, oč jde? Za tím stojí Leslie Stewartová. Jsem si jistý, že tu ženu podplatila. Snaží se mi pomstít za to, že jsem ji kvůli tobě nechal. Dobrá, pomstila se. Tím to končí."

Ve sluchátku se ozval hlas senátora Davise: "Olivere, mohl bych tě za hodinu vidět?"

"Budu tady, Todde."

Když Todd Davis přijel, zastihl Olivera v malé knihovně. Oliver vstal a šel ho přivítat. "Dobré ráno."

"Je dobré jako samo peklo." Senátorův hlas vřel vztekem. "Ta ženská se nás chystá zničit."

"Ne, to ne. Jen se -"

"Kdekdo čte ten zatracený pomlouvačný hadr. A lidé věří tomu, co čtou."

"Todde, tohle ustane a -"

"To neustane. Neslyšels ranní komentář WTE? Spekuloval o tom, kdo bude příštím prezidentem. Jsi na samém dně seznamu. Leslie Stewartová vytáhla do boje. Musíš ji zastavit. Znáš citát Peklo nezná zuřivost...?"

"Jsou i jiná rčení, Todde, o svobodě tisku. Nedá se s tím nic dělat."

Senátor Davis si Olivera spekulativně změřil. "Ale dá."

"Co máš na mysli?"

"Sedněme si." Oba muži se posadili. "Ta žena tě zřejmě stále miluje, Olivere. Tohle je způsob, jak tě trestá za to, cos jí provedl. Nikdy se nepři s někým, kdo kupuje inkoust na tuny. Moje rada zní: mír."

"A jak to mám udělat?"

Senátor pohlédl Oliverovi do klína. "Využij své hlavy."

"Počkej, Todde! Přece nechceš říct, že mám -?"

"Chci jen říct, že bys ji měl uklidnit. Dát jí najevo, jak tě to mrzí. Tvrdím, že tě stále miluje. Kdyby tě nemilovala, tak tohle nebude dělat."

"Co přesně ode mne čekáš, že udělám?"

"Okouzli ji. Už se ti to jednou podařilo, dokážeš to i podruhé. Musíš ji dobýt. V pátek budeš na večeři u ministra zahraničí. Pozvi ji tam a domluv jí, ať s tím přestane."

"Nevím, jak to mám -"

"Mně je jedno, jak to zařídíš. Možná bys ji mohl vzít někam ven, kde si můžete v klidu popovídat. Mám ve Virginii malé venkovské sídlo, je to velice diskrétní místo. Já budu přes víkend na Floridě a zařídil jsem, aby Jan jela se mnou."

Vytáhl kousek papíru s klíči a obojí podal Oliverovi. "Tady máš popis cesty a klíče od domu."

Oliver na něj nevěřícně zíral. "Ježiši! Tohle všechno jsi naplánoval? Ale co když Leslie nebude chtít - když nebude mít zájem? Co když odmítne?"

Senátor Davis vstal. "Má zájem, půjde. Uvidíme se v pondělí, Olivere. Hodně štěstí."

Večer, když se chystali na večeři, Jan řekla: "Olivere, táta chce, abych s ním jela na víkend na Floridu. Má dostat nějakou cenu, a tak se chce pochlubit ženou prezidenta. Moc by ti vadilo, kdybych jela? Víím, že v pátek pořádá ministr zahraničí večeři, takže jestli chceš, abych zůstala..."

"Ne, ne. Jen jed'. Nějak už to bez tebe zvládnou." Určitě se bez tebe obejdu, dodal v duchu. Ale jen co vyřídím ten problém s Leslie, budu se ti věnovat víc.

* * *

Leslie právě telefonovala, když k ní do kanceláře vrazila její sekretářka. "Slečno Stewartová -"

"Nevidíte, že mám -"

"Na lince tři je prezident Russell."

Leslie na ni chvíli hleděla. Pak se usmála. "Dobře," řekla klidně. A do telefonu: "Ozvu se později."

Stiskla tlačítko linky tři. "Haló."

"Leslie?"

"Nazdar, Olivere. Neměla bych tě oslovovat, pane prezidente?"

"Můžeš mě oslovovat, jak se ti zlíbí..." Chvilí bylo ticho. "Leslie, rád bych tě viděl."

"Víš jistě, že je to dobrý nápad?"

"Naprostě."

"Prezidentovi nemůžu odmítnout, nebo snad ano?"

"Ne, pokud se cítíš Američankou a vlastenkou. V pátek bude v Bílém domě ministr zahraničí dávat večeři. Mohla bys přijít, prosím?"

"V kolik hodin?"

"V osm."

"Dobře. Budu tam."

V přiléhavém černém úpletu od St. Johna se stojatým čínským límečkem vypadala úchvatně. Vpředu šaty spínaly knoflíky s okázalou vrstvou dvaadvacetikarátového zlata a levý bok zdobil nezvykle odvážný prostřih dlouhý přes tři desítky centimetrů.

V okamžiku, kdy na ni Oliver pohlédl, zaplavila ho vlna vzpomínek. "Leslie..."

"Pane prezidente."

Vzal ji za ruku; byla vlhká. To je znamení, napadlo ho. Ale čeho? Nervozity? Hněvu? Starých vzpomínek?

"Jsem tak rád, žeš přišla, Leslie."

"Ano. Já také."

"Promluvíme si později?"

"Ano." Její úsměv ho rozpaloval.

Dva stoly od místa, kam posadili Olivera, seděla skupina arabských diplomatů. Jeden z nich, muž s tmavým, ostře řezaným obličejem a černýma očima, Olivera upřeně sledoval.

Oliver se nahnul k Petrovi Tagerovi a pokývl směrem k Arabovi. "Kdo je to?"

Tager letmo vzlhl. "Ali al-Fulani. Státní sekretář jednoho z Arabských emirátů. Proč se ptáš?"

"Jen tak." Oliver znovu pohlédl tím směrem. Mužovy oči na něm stále visely.

Oliver strávil večer pochůzkami mezi hosty. Dělal všechno pro to, aby se cítili dobře. Sylva a Leslie seděly každá u jiného stolu a Oliverovi se podařilo zastihnout Leslie o samotě teprve na závěr večera.

"Musíme si promluvit. Mám ti toho tolik říct. Mohli bychom se někde sejít?"

V Leslieně hlase zazněl drobný náznak váhání. "Oliver, možná by bylo lepší, kdybychom -"

"V Manassas ve Virginii, asi hodinu jízdy z Washingtonu, mám dům. Přijedeš tam za mnou?"

Pohlédla mu do očí a řekla, tentokrát bez váhání: "Jestli chceš."

Oliver jí popsals cestu. "Zítra večer v osm."

"Přijedu," odpověděla přiškrceným hlasem.

Na schůzi Rady pro národní bezpečnost, která se konala příští den dopoledne, přišel ředitel zpravodajské služby Frisch s informační bombou.

"Pane prezidente, dnes ráno jsme se dozvěděli, že Libye nakupuje v Íránu a v Číně jaderné zbraně. Kolují nepotvrzené zprávy, že mají být použity pro napadení Izraele. Potrvá den nebo dva, než zdroj ověříme."

Státní sekretář Lou Werner reagoval okamžitě. "Myslím, že bychom neměli čekat. Protestujme ihned, a co nejrozhodněji."

"Zjistíte ještě, jaké doplňující informace máme k dispozici," zklidnil ho Oliver.

Schůze se protáhla na celé dopoledne a Oliver se čas od času přistihl, že myslí na schůzku s Leslie. "Okouzli ji, chlapče... Musíš ji dobýt."

* * *

V sobotu večer seděl Oliver v jednom ze služebních vozů Bílého domu. Vůz jel do Manassas ve Virginii a řídil ho spolehlivý agent tajné služby. Oliver měl silné pokušení schůzku odvolat, ale bylo příliš pozdě. Bojím se zbytečně. Nejspíš se vůbec neukáže.

V osm hodin vyhlédl z okna a uviděl Lesliein vůz, jak zahýbá na příjezdovou cestu k senátorovu domu. Sledoval, jak Leslie vystupuje z vozu a míří ke vstupu. Spěchal otevřít. Stáli u dveří mlčky a hleděli na sebe. Čas jako by zmizel, jako by se ani nikdy nerozešli.

Oliver konečně našel slova. "Můj bože! Když jsem tě včera večer uviděl... Už jsem málem zapomněl, jak jsi krásná." Vzal Leslie za ruku a zavedl do obývacího pokoje.

"Co budeš pít?"

"Nepotřebuji nic, díky."

Oliver se posadil na pohovku vedle ní. "Musím se tě na něco zeptat, Leslie. Nenávidíš mě?"

Pomalů zavržela hlavou. "Ne. I když myslím, že jsem tě dřív nenáviděla." Usmála se zatrpkle. "Do jisté míry to byla příčina mého úspěchu."

"Nerozumím."

"Chtěla jsem ti to oplatit i s úroky. Skoupila jsem noviny a televizní stanice jen proto, abych tě mohla napadnout. Jsi jediný muž, kterého jsem kdy milovala, a když jsi - když jsi mě opustil, myslela jsem, že to nepřežiju." Zadržovala slzy.

Oliver ji objal. "Leslie -" Žhavý polibek umlčel jeho další slova.

"Můj ty bože," zašeptala. "Já už vůbec nečekala, že k tomu někdy dojde."

Oliver se vymanil z vášnivého objetí a odvedl ji do ložnice. Začali se navzájem svlékat.

"Pospěš, můj drahý," naléhala Leslie. "Rychle..."

Leželi v objetí a každý dotyk jejich těl přivolával vzpomínky. Milovali se něžně a divoce, stejně jako na počátku známosti. A byl to nový počátek. Leželi v posteli vyčerpaní a šťastní.

"Je to směšné," řekla Leslie.

"Co?"

"Všechny ty strašné věci, které jsem o tobě šířila. Udělala jsem to jen proto, abych přitáhla tvou pozornost." Přitulila se blíž. "A stalo, že?"

Usmál se. "Také si to myslím."

Leslie se posadila a pohlédla mu do očí. "Jsem na tebe tak pyšná, Oliver. Prezident Spojených států..."

"Snažím se být dobrým prezidentem. Je to pro mě opravdu důležité. Chci prosadit změny." Oliver pohlédl na hodinky.

"Bohužel, musím se už vrátit."

"Jistě. Nechám tě jet prvního."

"Kdy tě zase uvidím, Leslie?"

"Kdykoliv budeš chtít."

"Musíme být opatrní."

"Vím. Budeme."

Leslie ležela a zasněně pozorovala Olivera při oblékání.

Když byl na odchodu, nahnul se k ní a zašeptal: "Jsi můj malý zázrak."

"A ty můj. Vždycky jsi byl."

Políbil ji. "Zítra ti zavolám."

Oliver spěšně došel k vozu a nastoupil. Čím víc se věci mění, tím víc zůstávají stejné, napadlo ho cestou do Washingtonu. Musím dát pozor, abych jí neublížil znovu. Zvedl sluchátko palubního telefonu a zavolal číslo, které mu nadiktoval tchán.

Ozval se sám senátor.

"Tady je Oliver."

"Odkud voláš?"

"Vracím se do Washingtonu. Volám ti proto, abych se s tebou podělil o dobrou novinu. Už nemusíme mít obavy."

Všechno je pod kontrolou."

"Nemůžu ani vypovědět, jak rád to slyším." Senátorův hlas rezonoval velkým ulehčením.

"Věděl jsem, že tě potěším."

Když se Oliver ráno oblékal, letmo pohlédl na výtisk Washington Tribune. Na titulní straně byla fotografie senátorova venkovského sídla v Manassas. Titulek pod ní oznamoval: TAJNÉ MILOSTNÉ HNÍZDEČKO PREZIDENTA RUSSELLA.

14

Oliver zíral na noviny a nemohl uvěřit. Jak tohle mohla udělat? Byla v posteli tak vášnivá, a on si to vyložil naprosto chybně. Tu vášň zplodila nenávisť, ne láska. Už není čím ji zastavit, pomyslel si zoufale.

Zděšený senátor Davis hleděl na čelní stránku Washington Tribune. Znal sílu tisku a věděl dobře, kolik by ho tahle vendeta mohla stát. Musím ji zastavit sám, rozhodl se.

Ze své kanceláře v senátu zatelefonoval Leslie. "Už je to dlouho," začal senátor Davis mile, "příliš dlouho, co jsme se neviděli. Hodně jsem o vás přemýšlel, slečno Stewartová."

"Já o vás také, senátore Davis. Jistým způsobem vám vděčím za všechno, co mám."

"Vůbec ne. Velice rád jsem vám pomohl z potíží."

"Můžu pro vás něco udělat, senátore?"

"Ne, slečno Stewartová. Ale je tu něco, co bych já rád udělal pro vás. Jsem jeden z vašich věrných čtenářů a myslím, že Washington Tribune jsou skutečně dobré noviny. Uvědomil jsem si, že jsme je zatím vůbec nevyužili k inzerci, a chtěl bych to napravit. Jsem zainteresován v několika velkých společnostech a ty vydávají spoustu prostředků na reklamu. Podle mého mínění by mohla jejich značná část směřovat ke slušným novinám, jako jsou Tribune."

"To ráda slyším, senátore. Inzerci můžeme kdykoliv rozšířit. Za kým mám svého šéfa reklamy poslat?"

"Dřív než si s někým promluví, měli bychom, myslím, vyřešit drobný problém mezi námi."

"Oč jde?" zeptala se Leslie.

"Týká se to prezidenta Russella."

"Ano?"

"Je to značně delikátní záležitost, slečno Stewartová. Před chvílí jste řekla, že za všechno, co máte, vděčíte mně. Nyní žádám já vás o malou laskavost."

"Ráda udělám všechno, pokud budu moci."

"Do jisté míry jsem mu pomohl ke zvolení do prezidentského úřadu."

"Já vím."

"A on si počíná dobře. Samozřejmě je to pro něj mnohem těžší, když ho na každém kroku napadají vlivné noviny, jako Tribune."

"Co bych měla podle vašeho mínění udělat, senátore?"

"Velice bych ocenil, kdyby ty výpady skončily."

"A výměnou za to, můžu očekávat, že pár vašich společností začne inzerovat v mých novinách?"

"Hodně inzerovat, slečno Stewartová."

"Díky, senátore. Zavolejte mi, až budete schopni nabídnout něco víc."

Telefon zmlkl.

Matt Baker četl v kanceláři redakce Washington Tribune článek o hnízdečku lásky prezidenta Russella.

"Sakra, kdo tohleto pustil?" utrl se na asistenta.

"Přišlo to z Bílé věže."

"Krucifix, řídí tyhle noviny ona, nebo já?" Proč jsem se jí jen upisoval? zalitoval a nebylo to poprvé. Za tři sta padesát tisíc dolarů ročně plus akciové opce a prémie, odpověděl si v duchu trpce. Kdykoliv chtěl odejít, svedla ho vyšším platem a větší pravomocí. Kromě toho musel přiznat, že pracovat pro jednu z nejmocnějších žen světa je fascinující záležitost. Měla v sobě něco, čemu zřejmě nikdy nebude schopen porozumět.

Krátce poté, co Leslie koupila Tribune, řekla Mattovi: "Chci získat jistého astrologa. Jmenuje se Zoltaire."

"Ale on pracuje pro naši konkurenci."

"To je mi jedno. Zaříd'te to."

Později téhož dne jí Matt Baker oznámil: "Poptal jsem se na Zoltaireho. Přetáhnout ho přijde na spoustu peněz."

"Kupte ho."

Následující týden už Zoltaire, pravým jménem David Hayworth, jak Matt zjistil, pracoval pro Washington Tribune. Pomenší tmavovlasý muž po padesátce byl velmi temperamentní člověk.

Matt nechápal, proč na něm Leslie tolik lpí. Nezdálo se mu, že by právě ona měla být ten typ ženy, která si potrpí na astrologii, a pokud věděl, mezi ní a Davidem Hayworthem neexistovaly žádné kontakty.

Nemohl vědět, že Hayworth docházel do domu Leslie, kdykoliv se chystala učinit nějaké závažné rozhodnutí.

Když chtěl Matt prvního dne uvést v záhlaví deníku: "Vydává Leslie Chambersová", chvíli hleděla na své jméno a pak řekla: "Změňte to na Leslie Stewartová."

Dáma si potrpí na své ego, vysvětlil si její reakci Matt, ale mýlil se. Leslie se rozhodla vrátit k dívčímu jménu jen proto, aby Oliver Russell věděl přesně, kdo je zodpovědný za to, co se mu stane.

* * *

Den poté, co Leslie převzala noviny, prohlásila: "Koupíme zdravotnický časopis."

Matt na ni tázavě pohlédl. "Proč?"

"Protože zdraví půjde na odbyt."

Ukázalo se, že měla pravdu. Časopis byl od začátku úspěšný.

"Budeme se rozšiřovat," řekla Bakerovi jindy. "Ať pár lidí začne hledat vhodné publikace za mořem."

"Jistě."

"A příliš jsme ztloustli. Zbavte se reportérů, kteří nestačí unést svou váhu."

"Leslie -"

"Chci mladé lidi, kteří mají hlad."

Jakmile se uvolnilo nějaké vedoucí místo, Leslie trvala na své přítomnosti při pohovorech se zájemci. Vyslechla žadatele a pak mu položila jedinou otázku: "Jak si stojíte v golfu?" přijetí často záviselo na odpovědi.

"Co je tohle, sakra, za otázku?" ptal se Matt Baker, když ji slyšel poprvé. "Co s tím má co společného golf?"

"Nestojím o lidi, kteří propadli golfu. Když tu chtějí pracovat, musí propadnout Washington Tribune."

* * *

O Leslieině soukromém životě se v Tribune vedly nekonečné diskuze. Byla to krásná mladá žena, a jak všichni věděli, neudržovala poměr s žádným mužem a nevedla žádný osobní život. Měla sice pověst jedné z nejlepších hostitelek v hlavním městě a významné osoby toužily být pozvány na její večírky, lidé však spekulovali, co asi dělá potom, až hosté odejdou a ona zůstane sama. Proslýchalo se, že trpí nespavostí a tráví noci prací a plánováním nových projektů, které by rozšířily říši Leslie Stewartové.

Kolovaly i jiné hypotézy, mnohem choulostivější, ale neexistoval způsob, jak je ověřit.

Leslie se zajímala o všechno: úvodníky, zprávy, reklamu. Jednoho dne se zeptala vedoucího oddělení inzerce: "Proč nedostáváme žádné zakázky od Gleasona?" Měla na mysli špičkový obchodní dům v Georgetownu.

"Zkoušel jsem to, ale -"

"Znám majitele. Zavolám mu."

Udělal to hned. "Alane, nezadávaš Tribune žádné inzeráty. Proč?"

Zasmál se a řekl. "Leslie, vaši čtenáři nám kradou v obchodě."

Než se Leslie odebrala na nějaké jednání, zjistila si o účastnících všechno dostupné. Věděla o slabých i silných stránkách každého z nich a při jednání neznala slitování.

"Leslie, občas jste příliš tvrdá," domlouval jí Matt Baker. "Musíte jim něco nechat."

"Zapomeňte na to. Věřím v politiku spálené země."

Během příštího roku získal Washington Tribune Enterprises noviny a rozhlasovou stanici v Austrálii, televizní stanici v Denveru a deník v Hammondě v Indianě. Při každé nové akvizici se zaměstnanci hrozili, co přijde. Pověst Leslie coby nelítostné majitelky rostla.

Leslie Stewartová úporně žárlila na Katharinu Grahamovou.

"Má prostě kliku," tvrdila, "a také pověst děvky."

Matt Baker měl nutkání zeptat se Leslie, co si myslí o vlastní pověsti, ale rozmyslel si to.

Jednou ráno Leslie našla na svém stole dřevěný špalík se dvěma mosaznými kuličkami.

Matt Baker se rozhořčil. "Promiňte," procedil mezi zuby. "Odnesu to -"

"Ne. Nechtě to tady."

"Ale -"

"Nechte to tak."

Při poradě v Bakerově kanceláři se z domácího telefonu ozval Lesliein hlas: "Matte, přijďte ke mně."

Žádné "prosím," žádné "dobré ráno." To bude zase den blbec, pomyslel si Matt Baker. Ledová královna má jednu ze svých nálad.

"Hned jsem u vás," odpověděl.

Vyšel z kanceláře a kráčel chodbami plnými spěchajících zaměstnanců. Když vyjel zdviží do Bílé věže a vešel do přepychové kanceláře, sedělo tam už půl tuctu redaktorů.

Leslie Stewartová vzhledla od pompézního stolu. "Začneme."

Svolala radu redaktorů. Mattu Bakerovi vytanula na mysli její slova: "Vy budete řídit noviny, já se budu držet stranou." Měl se mít víc na pozoru. Svolávat takovou radu byla výhradně jeho záležitost. Na druhé straně ona byla vydavatelkou a majitelkou Washington Tribune a mohla bez pardonu udělat, co se jí zlíbí.

"Chtěl bych si s vámi promluvit o článku popisujícím milostné hnízdo prezidenta Russella ve Virginii," spustil Matt.

"Není o čem mluvit," odbyla ho Leslie. Zvedla výtisk konkurenčního deníku Washington Post. "Viděl jste to?"

Matt přisvědčil. "Ano, je to jen -"

"Za starých dnů se tomu říkalo sólokapr, Matte. Kde jste byl se svými reportéry, když tu zprávu získal Post!"

Palcový titulek Washington Post hlásal: DRUHÝ lobbista OBŽALOVÁN Z NELEGÁLNÍCH DARŮ MINISTRU OBRANY.

"Proč jsme nemohli ten článek otisknout my?"

"Protože ještě není nic oficiálně potvrzeno. Ověřil jsem si to. Je to pouhá -"

"Nemám ráda, když mi někdo něco vyfoukne pod nosem."

Matt Baker klesl do křesla a vzdychl. Porada bude zřejmě bouřlivá.

"Buď jsme jedničky, nebo jsme nuly," pokračovala Leslie. "A když budeme nuly, nebude tu pro nikoho práce, jasné?"

Leslie se obrátila na Arnieho Cohna, redaktora nedělní přílohy. "Jestli chceme po lidech, aby četli nedělní přílohu, když se v neděli ráno probudí, nesmíme připustit, aby znova usnuli. Články v posledním nedělním vydání byly nudné."

Cohn se zamyslel. Kdybyste byla muž, tak - "Promiňte," zamumlal. "Budu se snažit, aby to příště bylo lepší."

Leslie se otočila k Jeffu Connorsovi, redaktorovi sportovní rubriky. Connors byl pohledný třicátník sportovního typu. Vysoký blondák s atletickou postavou a šedýma inteligentními očima měl nenucené způsoby člověka, který ví, co dělá, a je si vědom, že to dělá dobře. Matt slyšel, že se Leslie pokoušela to na něj hrát, ale neuspěla.

"Napsal jste, že Fielding byl prodán Pirátům."

"Byl jsem informován -"

"Byl jste informován špatně! Tribune nese vinu na tom, že otiskl něco, co se nikdy nestalo."

"Dověděl jsem se to od jejich manažera," hájil se Jeff Connors klidně. "Řekl mi, že -"

"Příště si ověřte, co píšete. A ověřte si to raději dvakrát."

Leslie se otočila a ukázala na zažloutlý novinový papír v rámu na zdi. Byl to výstřížek z titulní stránky novin Chicago Tribune vytisklých 3. listopadu 1948. Výrazný titulek oznamoval: DEWEY PORÁŽÍ TRUMANA.

"Nejhorší věcí, jaká se může novinám přihodit, je špatné pojetí faktů. Jsme v byznysu, kde musíte vždy dobře chápat, co se děje."

Podívala se na hodinky. "Pro dnešek stačí. Očekávám, že podstatně zlepšíte svou práci." Jak vstávali, Leslie zastavila Matta Bakera. "Vy zůstaňte."

"Ano." Zapadl zpět do křesla a hleděl za ostatními.

"Byla jsem na ně příliš tvrdá?" zeptala se.

"Máte, co jste chtěla. Všichni jsou zralí na sebevraždu."

"Nejsme tu proto, abychom se přátelili, ale proto, abychom pozvedli noviny." Znovu pohlédla na výstřížek za sklem.

"Dovedete si představit, co musel zakusit vydavatel těchto novin, když zpráva proběhla ulicemi a Truman se stal prezidentem? Nechtěla bych to nikdy zažít, Matte. Nikdy."

"Když už mluvíme o špatném pojetí," odpověděl Matt. "Ten článek o prezidentu Russellovi by se spíš hodil pro laciný bulvární plátek. Proč se po něm stále vozíte? Dejte mu šanci."

"Dala jsem mu šanci," řekla Leslie příkře. Vstala a začala přecházet po místnosti. "Dostala jsem tip, že se Russell chystá vetovat nový zákon o komunikačních médiích. To znamená, že musíme zrušit jednání o koupi stanice v San Diegu a Omaze."

"S tím nic neuděláme."

"Ale ano, uděláme. Dostanu ho z místa, Matte. Pomůžeme do Bílého domu někomu jinému. Někomu, kdo ví, co dělá."

Matt nemínil dál Leslie oponovat. Když šlo o prezidenta, chovala se přímo fanaticky.

"Není hoden svého úřadu a já udělám všechno, co je v mých silách, aby byl v příštích volbách poražen."

Philip Cole, šéf dopisovatelů WTE, vpadl do kanceláře Matta Bakera ve chvíli, kdy se Matt chystal k odchodu. Ve tváři měl ustaraný výraz. "Máme problém, Matte."

"Nepočká to do zítřka?"

"Jedná se o Danu Evansovou?"

"Co je s ní?" odsekl Matt stroze.

"Byla zatčena."

"Zatčena?" divil se Matt. "Za co?"

"Za špionáž. Chceš abych -?"

"Ne. Zařídím to sám."

Matt se vrátil ke stolu a zavolal na ministerstvo zahraničí.

15

Vytáhli ji nahou z cely na temný studený dvůr. Zoufale se bránila, ale dvěma mužům, kteří ji vlekli, nebyla rovnocenným soupeřem. Venku stálo šest vojáků s puškami. Čekali, až ji dotáhnou k dřevěnému kůlu zatlučenému do země. Plukovník Gordan Divjak sledoval, jak ji jeho muži přivazují.

"To nemůžete udělat!" křičela. "Nejsem žádná špionka!" Ale v hluku nedaleké minometné palby neslyšela ani sama sebe.

Plukovník Divjak odstoupil a pokynul popravčí četě. "K líci zbraň! Zamířit -"

"Přestaňte ječet!"

Hrubé paže s ní zatřáslý. Dana otevřela oči. Ležela na kavalci v těsné cele a srdce jí bláznivě tlouklo. Nad ní se skláněl plukovník Divjak.

Vystrašená Dana se posadila a mrkáním zaháněla děsivý sen. "Co - co se mnou uděláte?"

Plukovník Divjak řekl chladně: "Kdyby existovala spravedlnost, nechal bych vás zastřelit. Bohužel, dostal jsem rozkaz vás propustit."

Daně se málem zastavilo srdce.

"Posadíme vás do prvního letadla, které odtud poletí." Plukovník Divjak pohlédl Daně do očí. "Nepokoušejte se někdy vrátit zpátky."

Ministerstvo zahraničí i prezident museli sáhnout k nejtvrděšímu nátlaku, aby Danu propustili. Když se Petr Tager dozvěděl o jejím uvěznění, spěchal k prezidentovi.

"Právě mi volali z ministerstva zahraničí. Dana Evansová byla zatčena a obviněna z vyzvědačství. Vyhrožují, že ji zastřelí."

"Ježíši! To je hrozné. To nesmíme připustit."

"Správně. Mohl bych mluvit tvým jménem?"

"Jistě. Udělej všechno, co se udělat dá."

"Budu spolupracovat s ministerstvem zahraničí. Když se nám to podaří zvládnout, možná bude Washington Tribune shovívavější."

Oliver zavrtěl hlavou. "S tím bych nepočítal. Ale i tak musíme udělat všechno, abychom ji z toho dostali."

* * *

Po tuctu dramatických telefonátů a pod tlakem Bílého domu a generálního tajemníka Spojených národů, vězňatelé neochotně souhlasili s Daniným propuštěním.

Jakmile se tu zprávu dozvěděl Petr Tager, bez otálení informoval Olivera.

"Je volná a vrací se domů."

"Ohromné."

Ráno po cestě na zasedání si vzpomněl na Danu. Jsem rád, že se nám ji podařilo zachránit.

Neměl ani zdání, že ho tato záchranná akce jednou bude stát život.

Jakmile letadlo s Danou přistálo na Dullesově mezinárodním letišti, čekaly na ni dvě desítky reportérů z novin, rozhlasu a televize v čele s Mattem Bakerem.

Dana hleděla na ten zástup a nemohla uvěřit. "Co to -?"

"Tady, Dano. Úsměv!"

"Zacházeli s vámi brutálně?"

"Jak se cítíte zase doma?"

"Uděláme snímek."

"Chcete se tam vrátit?"

Všichni mluvili najednou a Dana stála neschopná slova.

Matt ji vepal do čekající limuzíny a vyrazili.

"Co se to děje?" ptala se Matta.

"Jsi významná osoba."

Zavrtěla hlavou. "Tohle nepotřebuji, Matte." Na chvíli zavřela oči. "Díky, že jste mě z toho dostali."

"Můžeš poděkovat prezidentovi a Petru Tagerovi; stlačili všechny knoflíky. Také bys měla být vděčná Leslie Stewartové."

Když Matt informoval Leslie o tom, co se stalo, řekla: "Ti parchanti. Tohle Tribune nemůžou dělat. Chci, abyste se postaral o její propuštění. Zatahejte za všechny možné nitky a dostaňte ji ven."

Dana hleděla z okna vozu. Nikde žádná střelba ani výbuchy min. Po ulicích chodili lidé, hovořili spolu a smáli se. Připadala si jako ve snu.

"Redaktor rubriky nemovitostí vám našel byt. Právě vás tam vezu. Chci, abyste nějaký čas odpočívala. Jak dlouho se vám zlíbí. Až budete zase v pořádku, zapojíme vás do práce." Pohlédl ji zblízka do obličeje. "Cítíte se dobře? Pokud byste chtěla navštívit lékaře, zařídím -"

"Jsem v pořádku. Už v Paříži mě naše agentura poslala na lékařskou prohlídku."

Apartmá, sestávající z obývacího pokoje, kuchyně, ložnice, malé pracovny a koupelny, se nalézalo v domě na Calvert

Street. Bylo zařízeno až přepychově.

"Bude to stačit?" zeptal se Matt.

"Je to perfektní. Děkuji, Matte."

"Nechám vám tu ještě dovézt ledničku. A možná budete potřebovat koupit něco na sebe. Nechtě všechno napsat na účet novin."

"Díky, Matte. Díky za všechno."

"Zítra budete muset podat zprávu. Zařídím to."

Stála na mostě, poslouchala střelbu a viděla ve vodě plavat zkrvavená těla. Všechno bylo tak realistické. Byl to sen, a přitom se to stalo. Ty nevinné oběti - muži, ženy, děti - byly tehdy skutečně nesmyslně a brutálně povražděny. Uvažovala o slovech profesora Staky. "Válku v Bosně a Hercegovině nelze pochopit." Nemohla se smířit s tím, že zbytek světa zůstává zdánlivě lhostejný. Bála se znovu usnout, bála se děsivých snů, kterých měla plnou hlavu. Vstala, došla k oknu a hleděla na město. Bylo tiché. Žádné zbraně, žádní prchající a křičící lidé. Zdálo se jí to až nepřírozené. Vzpomněla na Kemala, jak se mu asi daří. Jestli ho ještě někdy uvidím? Nejspíš už na mě zapomněl.

Větší část dopoledne Dana nakupovala. Kam se hnula, lidé zůstávali stát a hleděli na ni. Slyšela, jak si šeptají: "To je Dana Evansová!" Prodaři ji poznali do jednoho. Byla slavná, ale vůbec ji to netěšilo. Nenáviděla slávu.

* * *

Dana měla hlad. Nesnidala ani neobědvala, ale jíst nemohla. Zažívala stavy úzkosti, jako by měla každým okamžikem přijít nějaká pohroma. Na ulici se vyhýbala pohledům lidí; každý člověk byl podezřelý. Neustále poslouchala, jestli se neozvou odněkud výstřely. Takhle to přece nemůže jít dál, pomyslela si.

V poledne zašla do kanceláře Marta Bakera.

"Co tu děláte? Máte přece dovolenou."

"Potřebuji se vrátit do práce, Matte."

Pohlédl na ni a viděl mladou dívku, která za ním přišla před pár lety. Hledám zaměstnání. Už tu vlastně zaměstnaná jsem. Je to spíš přesun, ne?... Můžu začít hned... A udělala víc, než slíbila. Kdybych měl jednu dceru...

"Chce vás vidět šéfka," řekl Matt.

Zamířili ke kanceláři Leslie Stewartové.

Obě ženy chvíli stály a měřily se navzájem. "Vítejte zpátky, Dano."

"Děkuji."

"Posaďte se." Dana s Mattem usedli za stůl naproti Leslie.

"Chtěla bych vám poděkovat za to, že jste mě odtamtud pomohla," řekla Dana.

"Je mi vás líto. Muselo tam být peklo." Leslie se obrátila na Matta. "Co s ní zamýšlíte dál, Matte?"

Matt pohlédl na Danu. "Právě hledáme televizního komentátora do Bílého domu. Líbila by se vám ta práce?" Šlo o jedno z nejprestižnějších míst u televize v celých Státech vůbec.

Daně se rozzářila tvář. "Ano, jistě."

Leslie přikývla. "Máte ji mít."

Dana vstala. "Ještě jednou vám děkuji."

"Hodně štěstí."

Dana s Mattem vyšli z kanceláře. "Zavedu vás tam hned," nabídl se Matt. Zamířili k budově televize. Tam už čekalo celé osazenstvo, aby Danu přivítalo. Trvalo patnáct minut, než se prodrala špalírem gratulantů.

Matt přistoupil k Philipu Golemu. "Představuji ti novou komentátorku pro Bílý dům."

"To je ohromné. Pojďte, ukážu vám vaši kancelář."

"Už jste obědvala?" zeptal se Matt Dany.

"Ne, já-"

"Tak co kdybychom napřed něco zakousli?"

V jídelně vedení, prostorné vzdušné místnosti v pátém poschodí, stál tucet stolů. Mat zavedl Danu k jednomu v rohu a posadil ji.

"Slečna Stewartová vypadá velmi hezky," řekla Dana.

Mat něco zamumlal a pak dodal: "Jo. Vybereme si něco?"

"Já nemám hlad."

"Ale neobědvala jste?"

"Ne."

"Měla jste aspoň snídani?"

"Ne."

"Kdy jste naposled jedla, Dano?"

Pokrčila rameny. "Už ani nevím. Na tom nezáleží."

"Chyba. Nemůžu připustit, aby moje nová komentátorka pro Bílý dům zemřela hladu."

Ke stolu došel číšník. "Máte vybráno, pane Bakere?"

"Ano." Přelétl očima jídelní lístek. "Začneme něčím lehčím. Slečna Evansová si dá slaninu, salát a rajčatový sendvič."

Pohlédl tázvavě na Danu. "Něco sladkého, nebo zmrzlinu?"

"Nic-"

"Závin a la mode. A já si vezmu sendvič s hovězím."

"Ano, pane."

Dana se rozhlédla. "Všechno mi tu připadá tak nereálné. To, co se děje tam, to je život, Matte. Děsí mě, že se nikdo nestará."

"To neříkejte. Staráme se, ale nemůžeme řídit svět. Děláme to nejlepší, co je v našich silách."

"To nestačí," reagovala Dana podrážděně.

"Dano..." Zmlkl. Viděl, že je kdesi daleko, že poslouchá vzdálené zvuky, které on nemůže slyšet, a vidí ukrutnosti, které on nemůže vidět. Seděli mlčky, dokud se číšník nevrátil s jídlem.

"Tady to nesu, prosím."

"Matte, já opravdu nemám hlad -"

"Budete jíst," přikázal Matt a ohlédl se.

"Jeffe."

Jeff Connors pohlédl na Danu "Hello."

"Dano, to je Jeff Connors, sportovní redaktor Tribune," představil ho Matt.

Dana přikývla.

"Jsem váš velký fanda, slečno Evansová, a jsem hrozně rád, že jste zase v bezpečí."

Dana opět přikývla.

"Neprisedneš si, Jeffe?" pozval ho ke stolu.

"S radostí." Jeff se posadil a pokračoval: "Nevynechal jsem jediné vaše vysílání. Myslím, že jste byla úžasná."

"Děkuji," zamumlala Dana.

"Tady Jeff je náš velký atlet. Je v basebalové aréně slávy."

Další úsměvné přikývnutí.

"Kdybyste náhodou měla čas," řekl Jeff, "v pátek hrají v Baltimore Orioles proti Yankeeům. Bude to -"

Dana se otočila a poprvé na Jeffa pohlédla. "To zní velmi zajímavě. V té hře jde o to, jak odpálit míček a pak oběhnout hřiště, zatímco druhá strana se vám v tom snaží zabránit?"

Opatrně na ni pohlédl. "Ano -"

Dana vstala a hlas se jí chvěl. "Viděla jsem běhat lidi po hřišti, ale oni běželi o život, protože druzí na ně stříleli a zabíjeli je!" Dostala málem hysterický záchvat. "To nebyla hra - nešlo o žádný pitomý basebal..."

Lidé u stolů se k nim začali otáčet.

"Jděte k čertu!" Rozplakala se a utekla z místnosti.

"Je mi to hrozně líto," začal se omlouvat Jeff. "Nechtěl jsem -"

"To není tvá chyba, ještě se nevrátila domů. A bůh ví, že má právo mít pocuchané nervy."

Dana zabouchla za sebou dveře své nové kanceláře. Usedla za stůl a snažila se přemoci hysterii. "Ach, bože. Udělala jsem ze sebe úplného pitomce. Vyhodí mě, a po zásluze. Proč jsem napadla toho muže? Jak jsem mohla udělat něco tak ošklivého. Já sem nepatřím. Už nikdy nebudu nikam patřit." Seděla s hlavou na stole a vzlykala.

Za pár minut se otevřely dveře a dovnitř vešel Jeff Connors s podnosem.

"Zapomněla jste na svůj oběd," řekl smířlivě.

Dana zahanbeně setřela slzy. "Já - chtěla bych se omluvit. Je mi to líto. Neměla jsem žádné právo -"

"Ale ano, měla," odpověděl tiše. "Ať tak či tak, kdo potřebuje sledovat pitomý basebalový zápas, ne?" Jeff položil jídlo na stůl. "Můžu s vámi poobědvat?" Posadil se.

"Nemám hlad, díky."

Povzdychl. "Stavíte mě do velice těžké pozice, slečno Evansová. Matt tvrdil, že musíte jíst. Nechcete přece, aby mě kvůli vám vyhodil, nebo ano?"

Daně se podařil úsměv. "Ne." Vzala půlku sendviče a ždibec ukousla.

"Víc."

Uždíbla znovu.

"Víc!"

Vzhlédla. "Vy mě to opravdu donutíte sníst?"

"Na to vezměte jed." Sledoval, jak se zakousla pořádně. "Lepší. Mimochodem, nejsem si jistý, jestli jsem vám říkal, že v pátek večer hrají Orioles a Yankeeové. Nechtěla byste jít?"

Pátravě na něj pohlédla. "Ano."

Odpoledne ve tři hodiny, když Dana procházela branou Bílého domu, zastavil ji strážný. "Pan Tager by vás rád viděl, slečno Evansová. Seženu někoho, kdo vás k němu zavede."

O několik minut později vedl jeden z průvodců Danu dlouhou chodbou do pracovny Petra Tagera. Už na ni čekal.

"PaneTagere..."

"Nečekal jsem, že vás tak brzy uvidím, slečno Evansová. Vaše stanice vám nedopřála žádný odpočinek?"

"Nechtěla jsem odpočívat," řekla Dana. "Já - já musím pracovat."

"Posadte se prosím." Usedla naproti. "Můžu vám něco nabídnout?"

"Ne, děkuji, právě jsem obědvala." Usmála se maličko, když si vzpomněla na Jeffa Connorse. "Ráda bych vám a panu prezidentovi poděkovala za záchranu." Zaváhala. "Vím, že se Tribune nechová k prezidentovi zrovna laskavě. Já -"

Petr Tager zvedl ruku. "S politikou to nemělo co dělat. Bylo nepředstavitelné, že by se prezident držel stranou a nechal to jen na WTE. Znáte příběh Heleny z Tróje?"

"Ano."

Zasmál se. "Vidíte, mohla kvůli vám vypuknout další válka. Jste velmi důležitá osoba."

"Necítím se být tak důležitou."

"Chtěl bych vám říct, jak nás oba, prezidenta i mě, potěšilo, když jste byla pověřena zpravodajstvím z Bílého domu."

"Děkuji."

Na moment se odmlčel. "Je nešťastné, že Tribune nemá v lásce prezidenta Russella, ale s tím nic neuděláte. Navzdory tomu, pokud je něco, s čím bychom vám mohli pomoci na čistě osobní úrovni... Prezident i já si vás velmi vážíme."

"Děkuji. Moc mě to těší."

Otevřely se dveře a dovnitř vstoupil Oliver. Dana i Petr vstali.

"Zůstaňte sedět," řekl Oliver a přistoupil k Daně. "Vítejte doma."

"Děkuji, pane prezidente," odpověděla. "Za všechno."

Oliver se usmál. "Když můžete někomu zachránit život, co na tom mění prezidentský úřad? Abych byl upřímný, slečno Evansová, nikdo z nás tady není fanda vašich novin, ale všichni fandíme vám."

"Děkuji."

"Petr vás provede po Bílém domě. Pokud byste měla jakýkoliv problém, jsme zde, abychom vám pomohli."

"Jste velmi laskavý."

"Pokud nic nenamítnete, rád bych vás představil státnímu sekretáři, panu Wernerovi. Chtěl bych, aby dostal informace o Hercegovině z první ruky."

"Ráda to udělám," odpověděla Dana.

V privátní zasedačce státního sekretáře seděl asi tucet mužů. Všichni pozorně sledovali Danino vyprávění.

"Většina domů v Sarajevu je zničena nebo poškozena... Nejde elektrický proud a lidé, kteří ještě mají auta, z nich na noc vytahují baterie, aby si mohli zapnout televizory...

Ulice jsou zataraseny vraky rozbitých automobilů, vozů a bicyklů. Chůze se stala hlavním způsobem dopravy...

Když začne pršet, lidé chytají do kbelíků dešťovou vodu z okapů...

Neberou se ohledy na Červený kříž ani žurnalisty. Už bylo zabito na čtyři desítky dopisovatelů komentujících válku v Bosně... Bez ohledu na to, jestli současná revolta proti Slobodanu Miloševićovi skončí úspěšně nebo ne, panuje názor, že lidové povstání zasadilo jeho režimu těžké rány."

Schůzka trvala dvě hodiny. Pro Danu to bylo zároveň trauma i katarze. Jak popisovala válečné scény, prožívala všechny ty děsivé okamžiky znovu, ale tentokrát cítila i úlevu, že o tom může mluvit. Když skončila, byla úplně vyčerpaná.

Státní sekretář vstal. "Chtěl bych vám poděkovat, slečno Evansová. Bylo to velmi informativní podání." Usmál se.

"Jsem rád, že jste se vrátila v pořádku."

"Já také, pane tajemníku."

V pátek večer seděla Dana v Candem Yards v novinářské kabině vedle Jeffa Connorse a sledovala basebalový zápas. Poprvé od návratu dokázala myslet na něco jiného než na válku. Pozorovala hráče na hřišti a poslouchala slova komentátora.

"...vrcholí šestá směna a Nelson nahazuje. Alomar odpaluje míček daleko po levé lajně hřiště. Palmeiro se blíží k druhé metě. Stav je dva ku jedné. Nelson hází rychlý nižší míč a Palmeiro ho zasahuje. Úžasný odpal. Zdá se, že skončí za zdi na pravé straně hřiště. A je za ní! Palmeiro obíhá mety podruhé a dostává Orioles do vedení..."

Po dvou obězích v sedmé smně Jeff vstal a pohlédl na Danu. "Bavíte se?"

Dana mu pohled vrátila a přikývla. "Ano."

Po zápase se vrátili do Washingtonu a zašli na večeři do Twenty Fifteen.

"Chci se vám ještě jednou omluvit za své včerejší chování," řekla Dana. "Víte, žila jsem ve světě, kde -" Zmlkla a hledala správná slova. "Kde je všechno otázkou života a smrti. Všechno. Je to děsivé, protože dokud někdo válku nezastaví, ti lidé tam nemají šanci."

"Dano, vy ale nemůžete přestat žít kvůli tomu, co se tam děje," řekl Jeff konejšivě. "Musíte začít znovu a tady."

"Já vím. Jen to není... není tak snadné."

"Jistě že není. Rád bych vám pomohl. Dovolíte mi to?"

Dana se na něj dlouze podívala. "Prosím."

Příští den si domluvili schůzku u oběda.

"Můžete se pro mě zastavit?" zeptal se Jeff a dal jí adresu.

"Dobrá." Dana byla zvědavá, co tam Jeff dělá. Jednalo se o vnitřní část města s nevalnou pověstí. Odpověď našla, jakmile přijela na místo.

Jeff byl obklopen dvěma týmy basebalových hráčů ve věku od desíti do třinácti let oblečených do pestré sbírky basebalových dresů. Dana zaparkovala u obrubníku a pozorovala, co se děje.

"A pamatujte si, nesmíte spěchat. Když nahazovač hodí míček, představte si, že na vás letí velmi pomalu, že máte spoustu času ho odpálit. Musíte cítit, jak ho páłka přitahuje. Nechte své vědomí, ať vám pomůže vést ruce, a pak se -"

Jeff se ohlédl a uviděl Danu. Zamávala mu. "Dobrá, hoši, prozatím dost."

Jeden z malých adeptů se zeptal: "To je tvoje holka "Jeffe?"

"Snad, pokud budu mít štěstí," odpověděl Jeff se smíchem. "Uvidíme se později." Zamířil k Daninu autu.

"Úplný basebalový klub," přivítala ho Dana.
"Jsou to bezvadní hoši. Chodím je trénovat jednou týdně."
Usmála se. "To se mi líbí." Vzpomněla si na Kemala. Kde asi je a co dělá?

Jak dny ubíhaly, Dana zjistila, že se jí Jeff Connors líbí stále víc. Byl citlivý, inteligentní a byla s ním zábava. Ráda pobývala v jeho společnosti. Děsivé vzpomínky na Sarajevo pomalu začaly blednout. Přišlo ráno, kdy se probudila bez nočních můr.

Když se o tom zmínila Jeffovi, vzal ji za ruku a řekl: "To je dobře, moje milá."
A Dana přemítala, jestli má v tom prohlášení hledat hlubší význam.

V kanceláři na ni čekal rukou psaný dopis, "slečno evansová. nemějte o mě strach, jsem šťastný, nejsem sám. nikdo mi nechybí. a pošlu vám šaty, co jste mi koupila, protože už je nepotřebuju. mám svoje vlastní šaty. sbohem." Končil podpisem "kemal."

Obálka měla pařížské poštovní razítko a hlavičku "Xavierův chlapecký domov." Dana dopis přečetla dvakrát a pak zvedla sluchátko. Trvalo čtyři hodiny, než Kemal dostala k telefonu.

Slyšela jeho nejistý hlas. "Haló."

"Kemale, tady je Dana Evansová." Bylo ticho. "Dostala jsem tvůj dopis." Další ticho. "Chtěla jsem ti jen říct, že jsem ráda, když jsi šťastný a daří se ti dobře." Chvilí čekala a pak pokračovala: "Přála bych si být tak šťastná jako ty. A víš, proč nejsem? Protože mi chybíš. Moc na tebe myslím."

„Ne, nemyslíte," konečně odpověděl Kemal. "Nestojíte o mě."

"Mýlíš se. Jak by se ti líbilo, kdybys za mnou přijel do Washingtonu a bydlel se mnou?"

Následovalo dlouhé ticho. "To - to myslíte vážně?"

"Vsaď se. Líbilo by se ti to?"

"Já -" Začal vzlykat.

"Líbilo, Kemale?"

"Ano - ano, madam."

"Zařídím to."

"Slečno Evansová?"

"Ano?"

"Mám vás moc rád."

Dana se procházela s Jeffem Connorem po parku West Potomac. "Myslím, že budu mít nájemníka," řekla. "Měl by tu být za pár týdnů."

Jeff na ni překvapeně pohlédl. "Měl?"

Danu jeho reakce potěšila. "Ano, jmenuje se Kemal a je mu dvanáct." Vypověděla mu celý příběh.

"Docela velké děcko."

"Také že ano. Prošel peklem Jeffe. Chci mu pomoci zapomenout."

Jeff se podíval na Danu. "Rád bych pomohl také."

Ten večer se milovali poprvé.

16

Washington D.C. je město dvou tváří. Jedna mimořádně krásná s impozantní architekturou, muzei světové úrovně, sochami a pomníky velikanů minulosti: Lincolna, Jeffersona, Washingtona... město zelených parků, rozkvetlých třešní a sametového vzduchu.

Druhou tvář představuje bašta bezdomovců, město s nejvyšší zločinností v zemi, labyrint zlodějů, násilníků a vrahů.

Monroe Arms je elegantní hotel nenápadně posazený nedaleko rohu ulic K a Dvacáté sedmé. Své služby nenabízí prostřednictvím inzerátů, protože hostí v převážné většině stále zákazníky.

Postavila ho před lety mladá ambiciózní podnikatelka s nemovitostmi jménem Lara Cameronová.

Provozní ředitel hotelu, Jeremy Robinson, právě začínal noční směnu. S ustaranou tváří listoval v knize hostů. Aby vyloučil omyl, znovu přečetl jména všech, kteří obsadili elitní apartmá Terrace Suites.

V apartmá 325 si uvádající herecká hvězda zkoušela roli pro premiéru v Národním divadle. Podle Washington Post prý znovu doufá v úspěšný návrat na scénu.

Číslo 425 nad ní okupoval dobře známý obchodník se zbraněmi, který navštěvoval Washington pravidelně. V knize byl zapsán pod jménem J. L. Smith, i když jeho vzhled spíše napovídal, že pochází z nějaké země Středního východu. Pokud šlo o zproptné, byl pan Smith byl mimořádně štedrý.

Apartmá 525 měl zamluveno William Quint, kongresman, který vedl komisi dohlížející na tvrdé drogy.

O patro výš, v čísle 625, pobýval obchodník s počítačovým softwarem. Do Washingtonu zajížděl každý měsíc.

Pat Murphy, host z čísla 725, byl mezinárodní lobbista.

Až potud všechno v pořádku, uvažoval Jeremy Robinson. Všechny tyto hosty dobře znal. Záhadou bylo poslední, královské apartmá 825. Největší a nejelegantnější pokoje obvykle zůstávaly v rezervě pro velmi vážené hosty. Zabíraly celé patro a byly exkluzivně vyzdobeny drahými obrazy a starožitnostmi. Apartmá mělo i svůj privátní výtah z podzemní garáže, aby hosté, kteří si přáli zůstat v anonymitě, mohli přijíždět a odjíždět nepozorováni.

Jeremymu Robinsonovi vrtalo hlavou jméno přihlášeného hosta: Eugen Cant. Šlo skutečně o člověka toho jména, nebo

si ho zvolil někdo jako Thomas Wolfe za svůj pseudonym?

Carl Gorman, recepční z denní směny, který záhadného pana Ganta zaregistroval, odjel před několika hodinami na dovolenou a nebyl k zastizení. Robinson nenáviděl záhady. Kdo byl Eugene Cant a proč mu bylo přiděleno královské apartmá?

Ve třetím poschodí, v čísle 325, nacvičovala svůj part Gisella Barrettová. Dámě nápadného vzhledu nechybělo mnoho do sedmdesátky. Ve tváři herečky, která kdysi učarovala publiku i kritice od londýnského West Endu až po manhattanskou Broadway, ještě zůstaly nepatrné stopy bývalé krásy. Nyní je však překrýval výraz hořkosti.

Přečetla si totiž článek ve Washington Post, který jí podsouval přání vrátit se na scénu. Jaký návrat? pomyslela si paní Barrettová znechuceně. Jak se vůbec odvažují! Nikdy jsem z ní neodešla.

Po pravdě uplynulo již víc než dvacet let od doby, kdy se na scéně objevila naposled. Důvodem byla skutečnost, že velká herečka potřebovala velké role, brilantní režiséry a chápající producenty. Současní režiséři byli příliš mladí, aby dokázali zvládnout velikost opravdového divadla, a slavné anglické producenty typu H. M. Tenantta, Binkie Beaumonta či C. B. Cochranu dávno odvál čas. Zmizeli dokonce i přiměřeně kompetentní američtí producenti, jako Helburn, Belasco a Golden. Nebylo pochyb: současná divadla ovládali povýšenci bez patřičných znalostí a kulturního zájemů. A přitom ty krásné dny, kdy madam Barrettová excelovala v roli Ellie Dunnové z Domu u zlomených srdcí od Shawa, byly tak báječné. Tehdy psali autoři opravdové hry.

Jak se tehdy kritikové rozplývali. Ubohý George. Mohl se zbláznit, kdy mu říkali George. Líbil se mu Bernard. Lidé ho měli za člověka žlučovitě zatrpklého, ale pod tou maskou se skrýval docela romantický Ir. Posílal mi rudé růže. Myslím, že byl příliš plachý, aby zašel dál. Možná se bál, že ho odmítnu.

Nyní se připravovala na jeviště v jedné z největších rolí, jaké kdy byly napsány - v roli Lady Macbethové. Nemohla volit líp. Madam Barrettová si postavila židli před prázdnou stěnu, aby ji nerozptyloval pohled ven, usedla, zhluboka se nadechla a začala se vžívat do Shakespearovy postavy.

"Přijďte, ó duchové,
poslové vražedných myšlenek! Zbavte mě na místě ženskosti a od hlavy k patě vrchovatě naplňte bezmeznou krutostí. Zahustěte mou krev, ať lítost se mi vyhne zdaleka a žádné výčitky, jež budoucnost by mohla zplodit, neotřesou mým krutým záměrem a nenastolí mír mezi ním a následky."

"...Pro živého boha, jak můžou být tak stupidní? Po všech těch letech, která člověk strávil v tomhleto hotelu, by si myslel, že..."

Z otevřeného okna výš hřímal rozhořčený hlas.

V apartmá 425 J. L. Smith hlasitě spílal číšníkovi pokojové služby. "...už by mohli vědět, že objednávám jen kaviár Beluga. Beluga!" Ukázal na talíř kaviáru na servírovacím stolku. "Tohle je pokrm hodný venkovanů!"

"Velice se omlouvám, pane Smithe. Hned zajdu do kuchyně a -"

"Ani nápad." J. L. Smith pohlédl na hodinky Rollex posázené diamanty. "Nemám čas. Musím na důležitou schůzku."

Vstal a zamířil ke dveřím. Spěchal do kanceláře svého právního zástupce. Předcházejícího dne ho velká federální porota obvinila z patnácti případů nelegálních darů lidem na ministerstvu obrany. Kdyby ho usvědčili, hrozily mu tři roky vězení a pokuta milion dolarů.

Kongresman William Quint, příslušník prominentní rodiny žijící ve Washingtonu už třetí generaci, se v apartmá 525 radil se třemi členy své vyšetřovací komise.

"Záležitost drog ve městě se nám úplně vymkla z rukou," zlobil se Quint. "Musíme ji dostat zpátky pod kontrolu."

Obrátil se na Issaka Daltona. "Co jste zjistil?"

"Jde o pouliční gangy. Brentwoodská parta podlézá ceny part ze Čtrnácté ulice a Simple City. Za poslední měsíc to skončilo čtyřmi zabitými."

"To nesmí pokračovat," řekl Quint rozhodně. "Působí to špatně na byznys. Už mi několikrát volali z DEA a šéf policie se ptá, co s tím chceme dělat."

"Co jste jim řekl?"

"Jako obvykle. Že to prošetřujeme." Obrátil se na svého asistenta. "Zařídte schůzku s Brentwoodskou partou a řekněte jim, že pokud chtějí naši ochranu, musí své ceny zvednout na úroveň ostatních." Pohlédl na svého druhého asistenta. "Kolik jsme dostali za minulý měsíc?"

"Deset milionů zde a deset zvenčí."

"Vyženem to nahoru. Tohle město začíná být sakramentsky drahé."

O patro výš, v apartmá 625, ležel v posteli nahý Norman Haff a na televizním kanálu uzavřeného hotelového okruhu sledoval porno film. Norman Haff, bledý muž s enormním pivním břichem a ochablými svaly, natáhl ruku a poplácal prsa své společnice.

"Podívej, Irmo, co dělají," prohodil chraptivě. "Nechtěla bys, abych ti to také dělal?" Na obrazovce se nějaký pár vášnivě miloval. "Vzrušuje tě to, kotě? Já jsem přímo žhavý." S očima přilepenými k obrazovce začal prsty kroužit po jejím břiše.

Dva prsty mu sklouzly mezi Irimina stehna. "Jsem připraven," zachroptěl. Přitáhl si nafukovací pannu a převalil se na ni.

Vagina figuríny s bateriovým pohonem se otevírala a zavírala stále těsněji.

"Ach, můj bože!" vykřikl a sténal rozkoší. "Ano! Ano!"

Pak vypnul baterii a ležel bez hnutí lapaje po dechu. Cítil se nádherně. Použije Imru ještě jednou ráno, než ji vypustí a složí do kufru.

Norman byl obchodník a většinu času trávil na cestách po cizích městech, kde neměl žádné známosti. Imru objevil už před lety a představovala přesně ten typ ženské společnosti, který potřeboval. Jeho stupidní kolegové cestující po Státech platili děvkám a profesionálním kurvám, ale on, Norman, se bude smát naposled.

Imra ho nikdy nenakazí.

Do čísla 725 se právě vrátila z večere rodina Pata Murphyho. Dvanáctiletý Tim Murphy stál na balkoně s výhledem na park. "Vylezeme zítra na vrch památníku, tati?" škemral. "Prosím."

Jeho mladší bratr protestoval: "Ne. Já chci do Smithsonianova institutu."

"Smithsonianovy instituce," opravil ho otec.

"To je jedno. Chci tam."

Synové byli v hlavním městě poprvé, třebaže jejich otec zde pobýval každoročně víc než šest měsíců. Úspěšný lobbista, Pat Murphy, měl ve Washingtonu přístup k řadě velmi významných lidí.

Jeho otec býval starostou jednoho malého města v Ohiu a Pat vyrůstal v zajetí politiky, která ho fascinovala. Jeho nejbližším kamarádem se stal hoch jménem Joey. Chodili spolu do školy, trávili prázdniny ve stejných letních táborech a dělili se o všechno. Byli zkrátka nejlepší přátelé v pravém slova smyslu. Všechno se změnilo, když Joeyho rodiče jednou odjeli na dovolenou a nechali Joeyho u Murphyových. Uprostřed noci přišel Joey do Patova pokoje a vlezl si za ním do postele. "Pate," zašeptal, "probud' se."

Pat otevřel oči. "Co je? Co se děje?"

"Je mi smutno," šeptal Joey. "Potřebuju tě."

"K čemu?" divil se ospalý Pat Murphy.

"Ty nechápeš? Miluji tě. Chci tě." Políbil Pata na rty.

Patovi došla děsivá skutečnost; Joey byl homosexuál. Od té chvíle se mu Joey hnusil a dokonce s ním přestal i mluvit. Pat Murphy nenáviděl homosexuály. Byly to pro něj zrůdy, teplouši a bohem zavržená monstra, která se snaží svádět nevinné děti. Svou nenávist a znechucení zúročil v celoživotní kampani. Volil antihomosexuální kandidáty a přednášel o zlu a nebezpečích homosexuality.

V minulosti jezdil do Washingtonu zásadně sám, ale tentokrát jeho žena tvrdošíjně vyžadovala, aby ji vzal i s dětmi s sebou.

"Chceme se podívat, jak tam žiješ," opakovala vytrvale, až podlehl.

Nyní mlčky hleděl na ženu a syny. Vidím je asi naposled, přemítal. Jak jsem mohl vůbec někdy udělat takovou chybu? Nu což, brzy to skončí.

Rodina si dělala na zítřek velké plány, ale žádný zítřek nebude. Ráno, než se probudí, bude na cestě do Brazílie.

Alan už na něho čekal.

V královském apartmá 825 vládlo dusné ticho. Dýchej! prosil muž v duchu. Musíš dýchat... musíš... Na pokraji paniky zíral na štíhlé nahé tělo mladé dívky a horečnatě uvažoval: Nebyla to moje vina. Upadla sama.

Z prasklé lebky v místě, kde narazila hlavou na ostrou hranu ocelového stolu jí po čele stékala krev. Uchopil její zápěstí, ale necítil žádný pulz. Bylo to neuvěřitelné. Ještě před chvílí byla tak živá, a teď.

Musím pryč. A hned! Odvrátil se a začal se chvatně oblékat. To už nebyl jen další obyčejný skandál. Tohle by mohlo otřást světem. Nesmí mě vystopovat. Nikdo se nesmí dozvědět, že jsem tu byl. Když byl hotov s oblékáním, zašel do koupelny, navlhčil ručník a začal stírat všechna místa, kterých se mohl dotknout.

Jakmile byl jistý, že ho nemůžou prozradit otisky prstů, naposled se rozhlédl po pokoji. Kabelka! Sebral ji z pohovky a zamířil k privátním výtahu v zadní části apartmá.

Nastoupil, sotva ovládaje dech, a stlačil knoflík G. O několik vteřin později se dveře zdviže otevřely v garáži. Neviděl nikoho, a tak rychle zamířil ke svému vozu. Pod vlivem náhlého vnuknutí se však zastavil a vrátil do výtahu.

Kapesníkem pečlivě otřel tlačítka. Zůstal stát ve stínu a znovu se ujistil, že je v garáži sám. Konečně spokojený vykročil k vozu, otevřel dveře a nasoukal se za volant. Bez otálení nastartoval a vyjel ven.

Mrtvou dívku na podlaze objevila filipínská pokojská.

"O Dios ko, kawawa naman iyong babae!" Pokřičovala se, vyběhla z pokoje a přivolala pomoc.

Za tři minuty stáli Jeremy Robinson a Thom Peters, šéf hotelové ochranky, v pokoji nad tělem nahé dívky.

"Ježíši!" vyhrkl Thom. "Nebude jí víc než šestnáct." Obrátil se na provozního. "Raději bychom měli zavolat policii."

"Počkej!" Policie. Noviny. Publicita. Na kratičký moment uvažoval o možnosti dostat dívčino tělo z hotelu. "Myslím, že ano," řekl váhavě.

Thom Peters vytáhl kapesník a zvedl sluchátko telefonu.

"Co to děláš?" divil se Robinson. "Tady přece nejde o zločin. Byla to nehoda."

"To ještě nemůžeme vědět," odpověděl Peters.

Navolil číslo a čekal. "Oddělení vražd."

Detektiv Nick Reese vypadal jako sešitková verze městského poldy. Šlachovitý dloubán s přeraženým nosem, památkou na někdejší boxerskou kariéru, začal sloužit v oddělení washingtonské metropolitní policie jako strážník.

Pomalů stoupal nahoru žebříkem hodností, od velitele hlídky přes seržanta a poručíka. Před deseti léty byl povýšen z detektiva D2 na detektiva D1 a za tu dobu vyřešil víc případů než kdokoliv jiný v oddělení.

Reese stál mlčky a rozhlížel se po pokoji. Spolu s ním bylo v apartmá asi tucet mužů. "Dotkl se jí někdo?"

Robinson zavrtěl hlavou. "Ne."

"Kdo je to?"

"Nevím."

Reese pohlédl na provozního. "Ve vašem nejlepším apartmá se najde mrtvá dívka a vy nevíte, kdo to je? Copak tento hotel nevede knihu hostů?"

"Samozřejmě že vede, detektive, ale v tomto případě -" Odmlčel se.

"V tomto případě co?"

"Apartmá je registrováno na jméno Eugen Gant."

"Kdo je ten Eugen Gant?"

"Nemám tušení."

Detektiv Reese ztrácel trpělivost. "Podívejte. Když si někdo zamluvil tohle apartmá, musel za něj zaplatit... penězi - kreditní kartou - ovčí - čímkoliv. Ten, kdo toho Ganta zapisoval, ho musel vidět. Kdo ho přijímal?"

"Náš denní recepční Gorman."

"Chci s ním mluvit."

"Obávám se, že to nebude možné."

"Ale? A proč?"

"Dneska odjel na dovolenou."

"Zavolejte mu."

Robinson si povzdychl. "Nikomů neřekl, kam jede."

"Kdy se vrátí?"

"Za čtrnáct dní."

"Prozradím vám malé tajemství. Nemíním čekat dva týdny. Potřebuji tu informaci hned. Někdo přece musel vidět někoho vstupovat nebo vycházet z těchto pokojů."

"Nemusel nutně," řekl Robinson omluvným tónem. "Kromě běžného vstupu má toto apartmá samostatný výtah přímo z podzemní garáže... Nechápu, proč kolem toho děláte takový povyk. Jde zjevně o nehodu. Určitě drogovala. Přebrala dávku, klopýtla, upadla a -"

K Reesemu přistoupil jiný detektiv. "Prohlédl jsem její skříň. Šaty má od Gapa a boty od Wild Pair. To nám nic nepomůže."

"Nenašel jste vůbec nic, podle čeho bychom ji mohli identifikovat?"

"Ne. Pokud měla kabelku, je pryč."

Detektiv Reese znovu pohlédl na tělo a obrátil se na policistu stojícího poblíž. "Doneste mi mýdlo. A namočte ho."

Muž na něj hleděl nechápavě. "Co prosím?"

"Mokrě mýdlo."

"Ano, pane." Spěšně odešel.

Detektiv Reese přiklekl k tělu dívky a prohlížel si kroužek na její ruce. "Vypadá to na školní prstýnek."

Za minutu se policista vrátil a podával Reesemu kostku vlhkého mýdla.

Reese s ním opatrně namydil dívčin prsteník a stáhl z něj kroužek. Obracel ho ze strany na stranu. "Je to prsten ze střední školy v Denveru. Jsou na něm iniciály P.Y." Otočil se ke svému partnerovi. "Proveďte to. Obvolejte školy a zjistěte, o koho jde. Musíme ji identifikovat co nejdřív."

Detektiv Ed Nelson, který měl na starosti otisky prstů, zamířil k Reesemu. "Nicku, dělo se tu něco ztraceně divného. Nacházíme otisky všude kolem, a přesto si někdo dal práci, aby je setřel ze všech klik u dveří."

"Takže tu s ní, když zemřela, někdo byl. Proč nezavolał doktora? A proč se namáhal stírat otisky svých prstů? A co, ksakru, vůbec pohledávalo takové vyžle v tak drahém hotelu?"

Obrátil se na Robinsona. "Jak bylo apartmá placeno?"

"Záznamy říkají, že v hotovosti. Poslíček donesl obálku a rezervace byla objednána telefonem."

"Nicku, můžeme už odnést tělo?" ozval se koroner.

"Ještě minutku. Našels nějaké známky násilí?"

"Jen tu ránu na čele. Samozřejmě provedeme pitvu."

"Nějaké modřiny?"

"Ne. Nohy i ruce jsou čisté."

"Vypadá to na znásilnění?"

"To musíme ještě ověřit."

Detektiv Reese povzdychl. "Takže tu máme školačku z Denveru, která přijede do Washingtonu a zabije se v jednom z nejdražších hotelů ve městě. Pak někdo setře otisky svých prstů a zmizí. Celá věc smrdí. Chci vědět, kdo si pronajal tohle apartmá."

"Odneste ji," zavolał na koronera a pohlédl na detektiva Nelsona. "Vzal jste otisky z privátního výtahu?"

"Ano. Výtah vede přímo do garáže. Jsou tam jen dvě tlačítka. Obě jsou čisté."

"Prohlédl jste garáž?"

"Ano. Nic neobvyklého."

"Ten, kdo to udělal, si dal ztraceně záležet, aby zahladil všechny stopy. Buď nemá čistý rejstřík, nebo tu některá prominentní osoba vzpomínala na školní léta." Pohlédl na Robinsona. "Kdo si obvykle najímá toto apartmá?"

"Bývá rezervováno pro nejvýznamnější hosty," odpovídal Robinson neochotně. "Krále, premiéry, ministry..." Zaváhal, "...prezidenty."

"Volal někdo z tohoto telefonu za posledních čtyřia dvacet hodin?"

"Nevím."

Detektiv Reese už začínal soptit. "Ale musíte mít přece záznamy hovorů, ne?"

"Jistě."

Reese zvedl sluchátko. "Tady je detektiv Reese. Chtěl bych vědět, jestli z královského apartmá někdo telefonoval během posledních dvaceti čtyř hodin. ...já počkám."

Sledoval, jak koronerovi muži v bílých pláštích přikrývají tělo dívky prostěradlem a nakládají je na vozík. Kristepane! pomyslel si. Vždyť to děvče ještě ani nezačalo žít.

"Detektiv Reese?" slyšel ve sluchátku hlas spojovatelky.

"Z apartmá byl včera registrován jediný telefonát. Šlo o místní hovor."

Reese vytáhl blok a tužku. "Jaké to bylo číslo? ... Čtyřicet pět, šedesát sedm, nula, čtyři, jedna..." Reese začal zapisovat čísla a náhle strnul. Cívil do notesu. "Ach, do prdele!"

"Co se stalo?" zeptal se detektiv Nelson.

Reese vzlhl. "To je číslo Bílého domu."

17

Příštího rána se Jan u snídáně zeptala: "Kde jsi byl včera večer, Oliver?"

Oliverovi se na okamžik zastavilo srdce. Nemohla přece vědět, co se stalo. Nikdo nemohl. Nikdo. "Měl jsem schůzi s -"

"Schůze byla odvolána," přerušila ho Jan, "ale tys přišel domů až ve tři ráno. Snažila jsem se tě sehnat. Kde jsi byl?"

"Nu dobrá, objevil se jistý problém. Proč? Potřebovalas něco? Stalo -?"

"Na tom teď nesejde," řekla Jan zklamaně. "Oliver, neubližuješ mně, ubližuješ sobě. Došels už tak daleko a já nechci být svědkem, jak o všechno přijdeš, protože - protože nemůžeš -" Do očí jí vběhly slzy.

Oliver vstal, došel k ní a objal ji. "To je v pořádku. Všechno je v pořádku. Mám tě moc rád."

Opravdu rád, uvažoval, svým vlastním způsobem. Co se přihodilo včera v noci, byla má chyba. Zavolala mi sice ona, ale já neměl za ní chodit. Udělal přece všechno, aby ho nikdo neviděl. Jsem mimo podezření, zakončil úvahy.

Petr Tager začal mít obavy. Došel k názoru, že Oliver není schopen ovládat své sexuální choutky. Nakonec společně vypracovali jisté aranžmá. Na určité noci připravil pro prezidenta fiktivní setkání mimo Bílý dům a zařídil, aby na pár hodin unikl pozornosti bezpečnostní služby.

Když pak Tager zajel za senátorem Davisem, aby si postěžoval, senátor odpověděl klidně: "Ano, Oliver je v podstatě velice horkokrevný muž, Petře. Někdy se podobné vášně nedají ovládat. Hluboce si vážím tvých morálních zásad a vím, co pro tebe znamená rodina a jak nechutné se ti musí jevit Oliverovo chování. Ale nesudme ho přísně. Jen dohlédni, aby se všechno odehrávalo tak diskrétně, jak je to jen možné."

Reese navštěvoval pitevnu s krajní nechutí. Měla bílé stěny a páchla po formaldehydu a smrti.

Když vešel do dveří, koronerka Helena Chuanová, drobná pohledná žena, už na něj čekala.

"Dobrý den," pozdravil. "Dokončila jste pitvu?"

"Mám pro vás předběžnou zprávu, Nicku. Dívka nezemřela na zranění hlavy. Její srdce se zastavilo dřív, než narazila na stůl. Zemřela na předávkování látkou zvanou methylen-dioxy-metamfetamin."

Reese vzdychl. "To mi nedělejte, Heleno."

"Je mi líto. Na ulici je známa pod názvem extáze." Podala mu pitevní nález.

PITEVNÍ PROTOKOL

Jméno zesnulého: neznámé

Pořadové číslo: C-L961

Anatomický souhrn:

- I. Rozšířená hypertrofická kardiomyopatie
 - A. Zvětšené srdce (750 g)
 - B. Hypertrofie levé srdeční komory (2,3 cm)
 - C. Městnatá zvětšená játra (2750 g)
 - D. Městnatá zvětšená slezina (350 g)
- II. Akutní otrava opiáty
 - A. Akutní pasivní překrvení - všechny vnitřnosti
- III. Toxikologie (viz zvláštní zprávu)
- IV. Krvácení do mozku (viz zvláštní zprávu)

Závěr: (příčina smrti)

Rozšířená hypertrofická kardiomyopatie

Akutní otrava opiáty

Nick Reese vzlhl od papíru. "Takže když to přeložíme do normálního jazyka, zemřela na předávkování extází?"

"Ano."
"Byla sexuálně zneužita?"
Helena Chuanová zaváhala. "Panenskou blánu měla protrženou a našla jsem stopy semene s trochou krve na stehnech."
"Takže byla znásilněna?"
"Nemyslím."
"Co míníte tím nemyslím?"
"Nenašla jsem žádné stopy násilí."
Detektiv Reese na ni hleděl zmateně. "Co to říkáte?"
"Myslím, že byla panna. Tohle byla její první sexuální zkušenost."
Detektiv Reese stál a stravoval tu informaci. Někdo byl schopen přemluvit pannu, aby s ním šla do královského apartmá a měla s ním pohlavní styk. Musel to být někdo, koho dobře znala, nebo někdo slavný a mocný.
Z úvah ho vyrušil telefon. Helena Chuanová zvedla sluchátko. "Kancelář koronera." Chvilí mlčela a pak podala sluchátko detektivovi. "To je pro vás."
Vzal sluchátko. "Reese." Tvář se mu rozjasnila. "Ano, jistě, paní Holbrooková. Díky, že jste se ozvala na můj telefonát. Jde o prstýnek vaší školy s iniciálami P. Y. Máte nějakou studentku, jejíž jméno začíná těmito písmeny?... Velmi bych vám byl vděčný... Děkuji, počkám."
Pohlédl na koronerku. "Jste si jistá, že nemohla být znásilněna?"
"Nenašla jsem žádné stopy násilí. Žádné."
"Mohla být perforována po smrti?"
"Řekla bych, že ne."
Ve sluchátku se ozval hlas paní Holbrookové. "Detektive Reesi?"
"Ano."
"Podle našeho počítače máme vskutku na škole jednu studentku s iniciálami P.Y. Jmenuje se Paulina Youngová."
"Mohla byste mi ji popsat, paní Holbrooková?"
"Proč ne. Paulině je osmnáct, je menší postavy, podsaditá a má tmavé vlasy..."
"Ano." To není ona. "Víc dívek s těmito iniciálami nemáte?"
"Ne. Je jediná z dívek."
Bleskl mu hlavou nápad. "Chcete říct, že máte žáka s těmito iniciálami?"
"Ano. Paul Yerby. Je starší. Po pravdě Paul je právě ve Washingtonu."
Reesovi poskočilo srdce. "On je tady?"
"Ano. Chlapecká třída z Denver High je ve Washingtonu na výletě. Navštíví Bílý dům a kongres a -"
"Oni jsou všichni v hlavním městě?"
"Jistě."
"Nevíte náhodou, kde jsou ubytováni?"
"V hotelu Lombardy. Poskytli nám tam skupinovou slevu. Obtelefonovala jsem i další hotely, ale -"
"Velice vám děkuji, paní Holbrooková. Moc jste mi pomohla."
Nick Reese odložil sluchátko a obrátil se na koronerku. "Heleno, dejte mi vědět, až s pitvou skončíte definitivně."
"Samozřejmě. Hodně štěstí, Nicku."
Přikývl. "Mám dojem, že jsem na něj právě narazil."

Hotel Lombardy stál na Pennsylvania Avenue dva bloky od Washington Circle. Dalo se z něj pohodlně dojít pěšky k Bílému domu, několika památníkům a stanici podzemní dráhy. Detektiv Reese vstoupil do staromódní vstupní haly a zamířil k recepci.

"Je u vás přihlášen k pobytu Paul Yerby?"
"Lituji, ale nedáváme -"
Reese ukázal odznak. "Spěchám, příteli."
"Ano, pane." Recepční nahlédl do knihy. "Tady je pan Yerby. Pokoj číslo 315. Mám mu -?"
"Netřeba. Překvapím ho. Nesnažte se ho upozornit telefonem."
Reese vyjel zdviží do třetího poschodí a zastavil se u dveří pokoje 315. Zevnitř slyšel hlasy. Rozepnul si knoflík saka a zaklepal. Otevřel hoch ve věku kolem desíti let.
"Paul Yerby?"
"Ne," Chlapec se obrátil do pokoje. "Paule, někdo za tebou přišel."
Nick Reese se protlačil do místnosti. Z koupelny vyšel štíhlý chlapec s rozcuchanými vlasy. Měl na sobě jen džinsy.
"Paul Yerby?"
"Ano. Kdo jste?"
Reese vytáhl odznak. "Detektiv Nick Reese, oddělení vražd."
Chlapec zbledl. "Já - co po mně chcete?"
Detektiv Reese vycítil, že má strach. Vytáhl z kapsy prsten mrtvé dívky. "Paule, viděls někdy tenhle prstýnek?"
"Ne," odpověděl Yerby rychle. "Já -"
"Jsou na něm iniciály tvého jména."
"Ano?" Zarazil se. "Možná by mohl být můj. Asi jsem ho někde ztratil."
"Nebo někomu dal?"
Chlapec si olízl rty. "Ach, ano. Možná."

"Půjdeme, Paule."

Chlapec na něj nervózně pohlédl. "Jsem zatčen?"

"Proč?" zeptal se detektiv Reese. "Spáchals nějaký zločin?"

"Ne, samozřejmě. Já..." Slova mu uvázla v hrdle.

"Tak proč bych tě měl zatýkat?"

"Já -já nevím. Nevím, proč mám jít s vámi do města."

Paul zašilhal po nedověřených dveřích, ale Reese mu pevně stiskl rameno. "Jen klid a pěkně tiše."

Jeho spolubydlící se zeptal: "Paule, nemám zavolat tvé matce, nebo někomu jinému?"

Paul Yerby rezignovaně zavrtěl hlavou. "Ne. Nevolej nikomu," řekl téměř šeptem.

Budova H. I. Dalyho s číslem 300 se nacházela na Indiána Avenue v centru Washingtonu. V nevzhledné šedivé stavbě z cihel měla své ústředí policie. Oddělení vražd sídlilo ve třetím poschodí. Zatímco Paula Yerbyho fotografovali a snímali mu otisky prstů, detektiv Reese zašel za kapitánem Otto Millerem.

"Myslím, že nastal obrat v případu z Monroe Arms."

Miller se zaklonil v křesle. "Pokračujte."

"Sebrali jsme přítele té dívky. Hošík je celý vylekaný. Právě se ho chystáme vyslechnout. Chcete být při tom?"

Kapitán Miller ukázal na kupu papírů na stole před sebou. "Příštích pár měsíců nebudu mít čas. Dáte mi zprávu."

"Ano." Detektiv Reese zamířil ke dveřím.

"Nicku, nezapomeňte mu přečíst jeho práva."

* * *

Paula Yerbyho odvedli do vyšetřovny. Vybavení malé místnosti s půdorysem tři krát čtyři metry se skládalo z otřískaného psacího stolu, čtyř židlí a televizní kamery. Jedna stěna byla opatřena jednosměrným zrcadlem, aby další policisté mohli sledovat výsledek z přílehlé místnosti.

Proti Yerbymu usedl Nick Reese a dva další detektivové, Dough Hogan a Edgar Bernstein.

"Uvědomuješ si, že je celý rozhovor zaznamenáván videokamerou?" začal Detektiv Reese.

"Ano, pane."

"Máš právo na obhájce. Pokud si ho nemůžeš dovolit, bude někdo určen, aby tě hájil."

"Trváš na přítomnosti právníka?" zeptal se detektiv Bernstein.

"Nepotřebuji právníka."

"Dobře. Máš právo nevypovídat. Pokud se však tohoto práva vzdáš, cokoliv zde řekneš, může být použito u soudu proti tobě. Je ti to jasné?"

"Ano, pane."

"Jak se jmenuješ?"

"Paul Yerby,"

"Tvoje adresa?"

"Marion Street tři - dvacet, Denver, Colorado. Nic špatného jsem neprovedl. Já -"

"Nikdo z nás netvrdí, že ano. Jen se snažíme získat nějaké informace, Paule. Chceš nám snad pomoci, nebo ne?"

"Jistě, ale já - já nevím, k čemu to všechno."

"Nemáš ani tušení?"

"Ne, pane."

"Znáš nějaká děvčata, Paule?"

"Dobrá, vy víte..."

"Ne, nevíme. Proč nám to nerekneš?"

"Ano, jistě. Vídávám se s děvčaty..."

"Chceš říct, že s nimi chodíš na rande?"

"Jo."

"Scházíš se s nějakou dívkou pravidelně?"

Následovalo ticho.

"Máš přítelkyni, Paule?"

"Ano."

"Jak se jmenuje?" pokračoval detektiv Bernstein.

"Chloe."

"Chloe čí?" převzal slovo detektiv Reese.

"Chloe Houstonová."

Reese si udělal poznámku. "Kde bydlí, Paule?"

"V Denveru, Oak Street, šest nula dva."

"Jak se jmenují její rodiče?"

"Žije u své matky."

"Jak se jmenuje?"

"Jackie Houstonová. Je guvernérkou státu Colorado."

Detektivové na sebe pohlédli. Zatraceně! Tohle nám ještě scházelo.

Reese pozvedl prstýnek. "Je to tvůj prsten, Paule?"

Paul si ho chvíli prohlížel a pak zdráhavě přikývl. "Jo."

"Dals tento prsten Chloe?"
Nervózně polkl. "Já - myslím, že ano."
"Nevíš to jistě?"
"Už si vzpomínám. Ano, dal jsem jí ho."
"Do Washingtonu jsi přijel se svými spolužáky, ano? Něco jako školní výlet?"
"Je to tak."
"Přijela Chloe s vámi?"
"Ano, pane."
"Kde je Chloe teď?" - detektiv Bernstein.
"Já - já nevím."
"Kdys ji viděl naposled?" - detektiv Hogan.
"Myslím, že před několika dny."
"Před dvěma dny?" - detektiv Reese.
"Ano."
"A kde to bylo?" - detektiv Bernstein.
"V Bílém domě."
Detektivové na sebe znovu překvapeně pohlédli. "Ona byla v Bílém domě?" zeptal se Reese.
"Ano, pane. Byli jsme tam všichni - na prohlídce. Matka Chloe to zařídila."
"A Chloe šla s vámi?" - detektiv Hogan.
"Ano."
"Stalo se během prohlídky něco neobvyklého?" - detektiv Bernstein.
"Co jako?"
"Setkali jste se během prohlídky s někým nebo jste s někým mluvili?" - detektiv Bernstein.
"Ano, jistě. S průvodcem."
"S nikým jiným?" - detektiv Reese.
"Ne."
"Byla Chloe stále se skupinou?" - detektiv Hogan.
"Ano -" Yerby se zamyslel. "Ne. Odskočila si na toaletu. Byla pryč asi patnáct minut. Když se vrátila, tak -" Zmlkl.
"Tak co?" zeptal se Reese.
"Nic. Prostě se vrátila."
Chlapec očividně lhal.
"Synku, víš, že Chloe Houstonová zemřela?" zeptal se detektiv Reese.
Hleděli na něj zblízka. "Bože, ne! Jak?" Překvapení, které mu číselo z tváře, mohlo být předstírané.
"Ty nevíš?" - detektiv Bernstein.
"Ne! Já - já vám nevěřím."
"Ty nemáš nic společného s její smrtí?" - detektiv Hogan.
"Samozřejmě že ne! Já ji - já Chloe miloval."
"Spal jsi s ní někdy?" - detektiv Bernstein.
"Ne. My - my jsme čekali. Chtěli jsme se vzít."
"Ale občas jste zkusili drogy?" - detektiv Reese.
"Ne! Nikdy jsme nedrogovali."
Dveře se otevřely a vešel rozložitý detektiv Hany Carter. Došel k Reesemu a něco mu pošeptal do ucha. Reese přikývl a pohlédl na Paula Yerbyho.
"Kdy jsi viděl Chloe Houstonovou naposled?"
"Už jsem vám řekl, v Bílém domě." Zavrtěl se nervózně na židli.
Detektiv Reese se nahnul kupředu. "Jsi v pěkné bryndě, Paule. Tvé otisky prstů jsou po celém královském apartmá hotelu Monroe Arms. Jak se tam dostaly?"
Paul Yerby seděl bez hnutí a krev mu zmizela z obličeje.
"Už bys měl přestat lhát. Máme tě v rohu."
"Ale já - já nic neprovedl."
"Zamluvils apartmá v Monroe Arms?" - detektiv Bernstein.
"Ne, já ne." Důraz na "já ne" vzbudil pozornost detektiva Reeseho. "Ale víš kdo," udeřil.
"Ne." Odpověď přišla příliš rychle.
"Připouštíš, žeš byl v apartmá?" zeptal se detektiv Hogan.
"Ano, ale když jsem odcházel, byla Chloe živá."
"Proč jsi odešel?" - detektiv Hogan.
"Požádala mě. Ona - ona někoho čekala."
"Poslyš, Paule, víme, žeš Chloe zabil ty." - detektiv Bernstein.
"Ne!" Začal se třást. "Přisahám, já s tím nemám nic společného. Jen jsem s ní šel nahoru do pokoje. Zdržel jsem se chvíli."
"Protože někoho čekala?" - detektiv Reese.
"Ano. Ona byla - byla vzrušená."
"Pověděla ti, s kým se má setkat?" - detektiv Hogan.
Paul si olízl rty. "Ne."

"Lžeš. Řekla ti to."

"Tvrdils, že byla vzrušená. Proč?" - detektiv Reese.

Znovu si olízl rty. "Kvůli muži, se kterým se měla setkat při večeři."

"Kdo to měl být, Paule?" - detektiv Bernstein.

"To vám nemůžu říct."

"Proč?"

"Slíbil jsem Chloe, že to nikomu nepovím."

"Chloe je mrtvá."

V Paulových očích se zaleskly slzy. "Nemůžu tomu uvěřit."

"Řekni nám jméno toho muže." - detektiv Reese.

"To nemůžu udělat. Slíbil jsem."

"Tak si poslechni, co tě čeká. Dnešní noc strávíš ve vězení, a když nám ráno řekneš, s kým se měla Chloe sejít, budeš volný. Jinak tě obžalujeme z vraždy." - detektiv Reese.

Čekali, až promluví.

Ticho se protahovalo.

Nick Reese pokynul Bernsteinovi. "Odved' ho."

* * *

Detektiv Reese znovu zašel do kanceláře kapitána Millera.

"Mám zprávy špatné a ještě horší."

"Na to nemám čas, Nicku."

"Špatná zpráva je, že si nejsem jistý, jestli ji drogu dal ten hoch, a ta horší, že její matka je guvernérou státu Colorado."

"Ach, bože! Tohle bude lahůdka pro noviny." Kapitán Miller se zhluboka nadechl. "Proč si myslíte, že ten hoch není vinen?"

"Přiznal, že byl s dívkou v apartmá, ale tvrdí, že ho požádala, aby odešel, protože někoho čekala. Myslím, že je příliš chytrý na to, aby přišel s tak stupidní výmluvou. Ale věřím, že ví, na koho Chloe Houstonová čekala. Nechce však říct, kdo to byl."

"Máte nějakou představu?"

"Byla ve Washingtonu poprvé a zúčastnila se prohlídky Bílého domu. Nikoho tam neznala. Tvrdila, že jde na dámskou toaletu, ale v Bílém domě žádné veřejné toalety nejsou. Musela by ven do návštěvnického pavilónu Ellipse na ulici Patnácté a E, nebo do návštěvnického centra Bílého domu. Přitom byla pryč asi patnáct minut. Já si myslím, že když zkoušela najít toaletu, narazila na někoho z Bílého domu. Na někoho, koho znala. Možná jen z televize. Buď jak buď, musela to být důležitá osoba. Zavedl ji na privátní toaletu a udělal na ni takový dojem, že souhlasila se schůzkou v Monroe Arms."

Kapitán Miller se zamyslel. "Měl bych zavolat Bílý dům. Žádali, abychom je v té věci průběžně informovali. Přitlačte na toho chlapce. Chci znát to jméno."

"Ano."

Jakmile detektiv Reese vyšel ze dveří, kapitán Miller sáhl po telefonu. O pár minut později řekl: "Ano, pane. Máme svědka. Je v cele předběžného zadržení zde na policejní stanici... Nedostali, pane. Myslím, že nám to jméno řekne zítra... Ano, pane, rozumím." Linka zmlkla.

Kapitán Miller si povzdechl a vrátil se k hromadě papíru na svém stole.

Příštího rána v osm hodin, když do Paulovy cely vstoupil detektiv Nick Reese, našel Yerbyho viset na jedné z horních mříží.

18

**mrtvá šestnáctiletá dívka identifikována jako dcera GUVERNÉRKY STÁTU COLORADO
JEJÍ CHLAPEC SE OBĚSIL V POLICEJNÍ CELE. POLICIE PÁTRÁ PO ZÁHADNÉM SVĚDKOVI**

Hleděl na titulky a náhle mu zabylo nevolno. Šestnáct let. Vypadala starší. Čeho se vlastně dopustil? Vraždy? Možná zabití. Plus znásilnění, alespoň před zákonem.

Viděl ji vycházet z koupelny oděnou pouze do plachého úsměvu. "Nikdy jsem to ještě nedělala."

A on ji objal a pohlídl. "A já jsem rád, že to bude poprvé se mnou, miláčku." Před chvílí se s ní podělil o skleničku tekuté extáze. "Vypij to. Budeš se cítit výborně." Milovali se, ale pak si začala stěžovat, že jí není dobře. Vstala z postele, zapotácela se, upadla a narazila hlavou na stůl. Nehoda. Policie se na to bude samozřejmě dívat jinak. Ale není nic, co by mě s ní spojovalo. Nic.

Celá epizoda měla zdání nereálna. Něco jako zlý sen, něco, co se přihodilo komusi jinému. Ale titulky v novinách z ní jistým způsobem dělaly realitu.

Zdmi kanceláře pronikal hluk dopravy na Pennsylvania Avenue. Znovu začal vnímat své okolí. Za pět minut měla začít schůze. Zhluboka se nadechl. Vzpamatuj se.

V oválné kanceláři na něj čekal viceprezident Melvin Wicks s Petrem Taeerem a Sime Lombardem.

Oliver vešel a posadil se za stůl. "Dobré ráno, pánové."

Odpověděli mu na pozdrav.

Začal Petr Tager. "Už jste viděl Tribune, pane prezidente?"

"Ne."

"Identifikovali dívku, která zemřela v hotelu Monroe Arms. Bohužel, je to zlá zpráva."

Oliver strnul v křesle. "Ano?"

"Jmenuje se Chloe Houstonová. Dcera Jackie Houstonové."

"Můj ty bože!" téměř neslyšně zašeptal prezident.

Hleděli na něj překvapení jeho reakcí. Rychle se vzpamatoval. "Já - já znal Jackie Houstonovou... Už je to dávno. To je - to je strašná věc. Strašná."

"Přestože kriminalita ve Washingtonu není v naší kompetenci," řekl Sime Lombardo, "Tribune nám ji hází na krk."

Ozval se Melvin Wicks. "Není nějaká cesta, jak Leslie Stewartovou umlčet?"

Oliver si vzpomněl na vášnivý večer, který s ní strávil. „Ne.“ řekl. "Máme svobodu tisku, pánové."

Petr Tager se obrátil na prezidenta. "Pokud jde o guvernérku..."

"To zařídím." Stiskl tlačítko domácího telefonu. "Zavolejte mi guvernérku Houstonovou z Denveru."

"Měli bychom začít trochu napravovat škody," navrhl Petr Tager. "Dám dohromady nějakou statistiku o tom, jak se snížila kriminalita v zemi, vy byste mohl požádat kongres o zvýšení dotace pro naši policii a tak podobně." Ta slova však zněla prázdně i jeho vlastním ušima.

"Je maximálně nevhodný čas," poznamenal Melvin Wicks.

Ozval se domácí telefon. "Ano?" Oliver chvíli poslouchal a pak odložil sluchátko. "Guvernérka je na cestě do

Washingtonu." Pohlédl na Petra Tagera. "Zjisti, kterým letadlem přiletí. Zajedeš pro ni na letiště a přivezeš ji sem."

"Ano. Tady je úvodník Tribune. Je pěkně ostrý." Petr Tager podal Oliverovi noviny. prezident není schopen zvládnout kriminalitu v hlavním městě. "A tak to pokračuje dál."

"Leslie Stewartová je děvka," řekl Sime Lombardo tiše. "Někdo by si s ní měl promluvit."

Mart Baker seděl právě ve své kanceláři a uvažoval o úvodníku, který napadal prezidenta za to, že je měkký ke zločinu, když dovnitř vešel Frank Lonergan. Lonergan nedávno oslavil čtyřicetiny. Bystrý, ulicí zakalený novinář sloužil nějaký čas u policie a nyní měl pověst jednoho z nejlepších investigativních žurnalistů.

"Franku, tys napsal tenhle úvodník?"

"Ano."

"Ten odstavec, ve kterém tvrdíš, že kriminalita ve státě Minnesota klesla o dvacet pět procent, mi dělá starosti. Proč ses právě zmínil o Minnesotě?"

Lonergan pokrčil rameny. "Ledová královna s tím přišla."

"To je absurdní," vybuchl Matt Baker. "Promluvíme s ní."

Když Matt Baker vstoupil do kanceláře Leslie Stewartové, právě telefonovala.

"Podrobnosti nechám na vás, ale chci, aby dostal tolik prostředků, kolik si jen můžeme dovolit. Po pravdě se tu dnes senátor Embry zastaví na oběd a předá mi seznamjmen. Díky." Zavěsila. "Matte?"

Matt Baker došel ke stolu. "Chtěl bych si s vámi pohovořit o dnešním úvodníku."

"Je dobrý, ne?"

"Smrdí, Leslie. Je to propaganda. Prezident nezodpovídá za kontrolu zločinnosti ve Washingtonu D.C. Máme starostu, který by to měl dělat, a policii. A co ten kec o snížení kriminality v Minnesotě. Pětadvacet procent. Kde jste přišla k tomu číslu?"

Leslie se opřela v křesle a řekla klidně: "Matte, jsou to moje noviny a já v nich napíšu, co se mi zachce. Oliver Russell je mizerný prezident a z Gregory Embryho bude jeden z velkých prezidentů. Pomůžeme mu do Bílého domu."

Všimla si výrazu v Mattově tváři a polevila. "Poslyšte, Matte. Tribune bude stát na straně vítěze. Embry je pro nás dobrá investice. Právě je na cestě sem. Nechtěl byste s námi poobědvat?"

"Ne. Nelíbí se mi lidé, kteří musí jít s rukama nahore."

Obrátil se a vyšel z kanceláře.

Na chodbě narazil na Embryho. Senátor Embry mohl mít padesát a působil dojmem nafoukance.

"Ach, senátore! Blahopřeji vám."

Embry na něj nechápavě pohlédl. "Děkuji. Ée - k čemu?"

"Že jste ve svém státě snížil kriminalitu o dvacet pět procent." Matt Baker šel dál a senátor za ním hleděl s tupým výrazem ve tváři.

Oběd se podával v Leslině jídelně, zařízené starobylym nábytkem. Když Leslie a senátor Embry vešli, kuchař je spěchal uvítat.

"Oběd je hotový. Můžete jíst, kdy se vám zlíbí, slečno Stewartová. Budete si přát něco k pití?"

"Já ne," odpověděla Leslie. "Senátore?"

"Nu, obvykle přes den nepiji, ale dal bych si martini."

Leslie Stewartová věděla, že senátor přes den zlikviduje spoustu drinků. Věděla o něm téměř všechno. Měl ženu a pět dětí a vydržoval si japonskou milenku. Jeho speciální zálibou bylo tajné financování polovojských skupin v domovském státě. Ale Leslie nic z toho nepovažovala za podstatné. Pro ni bylo důležité, že Embry je muž, který vyznává zásadu nevměšování do velkého byznysu - a Washington Tribune Enterprises byl velký byznys. Leslie plánovala další zvětšení a prezident Embry by jí v tom pomohl.

Seděli v jídelně. Embry uskl z druhé sklenky. "Chtěl bych vám poděkovat za poskytnuté fondy, Leslie. Bylo to hezké gesto."

Leslie se mile usmála. "Potěšení je na mé straně. Udělám cokoliv, co přispěje k porážce Olivera Russella."
"Ano. Myslím, že nyní mám docela slušnou šanci."
"Jsem téhož názoru. Lidi začíná unavovat on i jeho aféry. Troufám si tvrdit, že stačí ještě jeden skandál do voleb a vypadne z kola."
Senátor chvíli studoval její tvář. "Opravdu si myslíte, že k tomu dojde?"
Leslie přikývla a tiše dodala: "Vůbec by mě to nepřekvapilo."
Oběd se vydařil.

Telefonoval Antonio Valdez, asistent koronera. "Slečno Stewartová, přála jste si, abych vás informoval o případu Chloe Houstonové?"

"Ano..."

"Policie nás sice žádala, abychom to drželi pod pokličkou, ale protože jste dobrá známá, myslel jsem -"

"Nemějte obavy, bude o vás postaráno. Povězte mi, co zjistila pitva?"

"Ano, madam. Příčinou smrti byla droga zvaná extáze."

"Cože?"

"Extáze. Vzala ji v tekutém stavu."

"Mám pro tebe malé překvapení. Chtěl bych, abys to vyzkoušela. Je to tekutá extáze... Dal mi ji jeden známý..."

Ta žena, kterou našli v řece Kentucky, zemřela na předávkování tekutou extází.

Leslie seděla bez hnutí a srdce jí tlouklo.

Bůh přece jen existuje.

* * *

Leslie poslala pro Franka Lonergana. "Chci, abyste se zabýval případem smrti Chloe Houstonové. Myslím, že je v tom namočený sám prezident."

Frank Lonergan zvedl překvapeně oči. "Prezident?"

"Něco se snaží utajit, jsem o tom přesvědčena. Ten zatčený chlapec, který údajně spáchal sebevraždu... Pusťte se do toho. A nezapomeňte prověřit prezidentův pohyb od poledne a večer, kdy zemřela. Ale musí to zůstat tajné. Přísně tajné. Budete o tom informovat pouze mě."

Frank Lonergan se nadechl. "Víte, co tohle může způsobit?"

"Začněte. A Franku?"

"Ano?"

"Prověřte, co o extázi uvádí internet. A také zkuste najít možné spojení s Oliverem Russellem."

Na stránce internetu pojednávající o nebezpečí drog našel Lonergan příběh Miriam Friedlandové, bývalé sekretářky Olivera Russella. Byla hospitalizována ve Frankfortu v Kentucky. Když se na ni Lonergan telefonicky informoval, doktor mu řekl: "Slečna Friedlandová zemřela před dvěma dny. Z komatu se neprobrala."

* * *

Frank Lonergan zavolal do úřadu guvernérky Houstonové.

"Lituji," odpověděla její sekretářka, "guvernérka je na cestě do Washingtonu."

Za deset minut už Frank Lonergan ujížděl k letišti. Přijel pozdě.

Pasažéři právě vystupovali z letadla. Petr Tager přistoupil k atraktivní světlolase čtyřicátnici a pozdravil ji. Chvilí spolu hovořili a pak ji odvedl k čekající limuzíně.

Lonergan je z dálky pozoroval a myslel si: S tou dámou si budu muset promluvit. Zamířil zpátky do města a zkoušel obvolávat hotely. Při třetím pokusu zjistil, že guvernérku Houstonovou čekají v hotelu Four Seasons.

Jackie Houstonovou zavedli do soukromé studovny sousedící s oválnou kanceláří, kde už na ni čekal Oliver Russell. Vzal ji za ruce a řekl: "Strašně mě to mrzí, Jackie. Nemám slov..."

Od doby, kdy ji viděl naposled, uplynulo víc než sedmáct let. Setkali se tehdy na sjezdu právníků v Chicagu. Čerstvá absolventka právnické fakulty byla mladá, atraktivní a plná života. Prožili spolu kratičký žhavý příběh.

Před sedmnácti lety.

A Chloe bylo šestnáct.

Neodvážil se položit Jackie otázku, která mu rozvířila mysl. Nechci to vědět. Mlčky na sebe hleděli a Olivera na okamžik napadlo, jestli nezačne mluvit o minulosti. Odvrátil zrak.

"Policie si myslí," začala Jackie Houstonová, "že Paul Yerby měl něco společného se smrtí Chloe."

"Je to tak."

"Není."

"Ne?"

"Paul byl do ní zamilovaný. Nikdy by jí neublížil." Hlas se jí zlomil. "Oni - oni se chtěli jednoho dne vzít."

"Jackie, podle mých informací našli chlapcovy otisky v hotelovém pokoji, kde byla zabita."

Jackie zavrtěla hlavou. "Noviny tvrdí, že... že se to stalo v královském apartmá Monroe Arms."

"Ano."

"Oliver, Chloe dostávala jen malé kapesné a Paulův otec je penzionovaný úředník. Kde by vzali peníze na královské apartmá?"

"To já nevím."

"Někdo to musí zjistit. Neodjedu, dokud se nedovím, kdo je odpovědný za smrt mé dcery." Zamračila se. "Chloe se měla to odpoledne setkat s tebou, viděls ji?"
Oliver krátce zaváhal. "Ne, ale kéž by se tak stalo! Bohužel, přišla do toho neodkladná záležitost a já musel setkání odložit."

* * *

Leželi v posteli v bytě na opačném konci města. Jak se tiskl k jejímu tělu, vycítil napětí.

"Jsi v pořádku, JoAnn?"

"Je mi dobře, Alexi."

"Zdá se mi, jako bys byla někde daleko, broučku. Nač myslíš?"

"Na nic," odpověděla JoAnn McGrathová.

"Na nic?"

"Abych řekla pravdu, myslela jsem na to nebohé děvče, které zavraždili v hotelu."

"Jo, četl jsem o tom. Byla to prý dcera nějaké guvernérky."

"Ano."

"Ví policie, s kým tam byla?"

"Ne. Bylo jich v hotelu plno a vyslyšali kdekoho."

"Tebe také, kotě?"

"Jo. Ale já jim mohla říct akorát o tom telefonním hovoru."

"Jakém telefonním hovoru?"

"Někdo z apartmá volal do Bílého domu."

Alex náhle ztichl. "To nic neznamená," řekl po chvíli. "Kdekdo se snaží z žertu zavolat Bílý dům. Udělej mi to znovu, kotě. Máš ještě nějaký javorový sirup?"

* * *

Frank Loneran se právě vrátil z letiště do kanceláře, když zazvonil telefon. "Loneran."

"Zdravím, pane Lonerane. Tady je Mělké hrdlo." Alex Cooper byl bezvýznamný parazit, který se považoval za tipaře afér třídy Watergate. Tohle byl jeho způsob vtípkování. "Ještě stále platíte za horké tipy?"

"Podle toho, jak horké jsou."

"Tenhle vám popálí prdel. Stačí mi za něj pět tisíc."

"Sbohem."

"Počkejte chvíli. Nezavěšujte. Jedná se o tu dívku zavražděnou v Monroe Arms."

Frank Loneran rychle otočil. "Co o ní víš?"

"Můžeme se někde sejít?"

"Za půl hodiny u Ricca."

Ve dvě hodiny seděl Frank Loneran s Alexem Cooperem v boxu kavárny Ricco. Alex Cooper připomínal postavou lasičku a Loneranovi se spolupráce s ním hnusila. Vůbec si nebyl jistý, jestli Cooper opravdu něco ví, ale v minulosti se ukázal velmi užitečný.

"Doufám, že s tebou nemařím čas," začal Loneran.

"Já si nemyslím, že je to ztráta času. Jak se budete cítit, když vám povím, že existuje souvislost mezi tou vraždou a Bílým domem?" Na rtech mu zahrál bohorovný úsměv.

Franku Loneranovi se podařilo skrýt překvapení. "Pokračuj."

"Pět tisíc dolarů?"

"Tisíc."

"Dva."

"Máš je mít. Mluv."

"Má přítelkyně dělá telefonní spojovatelku v Monroe Arms."

"Jak se jmenuje?"

"JoAnn McGrathová."

Loneran si jméno poznačil. "A dál?"

"Někdo z královského apartmá volal do Bílého domu v době, kdy tam ta dívka byla."

"Myslím, že je v tom namočený prezident," slyšel slova Leslie Stewartové. "Víš to jistě?"

"Na to vezmě jed."

"Ověřím si to. Jestli máš pravdu, dostaneš své prachy. Zmínil ses o tom někomu?"

"Nikomu."

"Fajn, nedělej to." Loneran vstal. "Budeme ve spojení."

"Je tu ještě jedna věc," zastavil ho Cooper.

"Ano?"

"Musíte mě z toho vynechat. Nechci, aby JoAnn zjistila, že jsem o tom s někým mluvil."

"Bez obav."

Alex Cooper osaměl. Přemýšlel, jak utratí dva tisíce dolarů, aniž by o tom JoAnn věděla.

Telefonní ústředna hotelu Monroe Arms byla umístěna v malém kumbálu za recepcí. Když Loneran vešel s útržkem papíru v ruce "JoAnn McGrathová telefonovala. "Spojím vás," štěbetala právě do mikrotelefonu. Přepojila hovor a obrátila se na Lonerana. "Co byste rád?"

"Telefonní společnost." Lonerger zamával jakýmsi průkazem. "Máme tu jistý problém."
Joann McGrathová na něj překvapeně zírala. "Jaký problém?"
"Někdo si stěžoval, že mu byly započítány hovory, které neuskutečnil." Předstíral, že hledá něco na papírku, který si přinesl. "Ano, patnáctého října. Naučtovali jste jim hovor do Německa, ale oni v Německu nikoho neznají. Pěkně je to namíchlo."
"Dobře, ale já o ničem takovém nevím," řekla JoAnn znechuceně. "Dokonce si ani nevzpomínám, že bych minulý měsíc nějaký hovor do Německa vůbec spojovala."
"Máte záznam hovorů z patnáctého?"
"Jistě."
"Rád bych ho viděl."
"Klidně." Zpod hromady papírů vydolovala šanon a podala mu ho. Ozvalo se zvonění. Zatímco obsluhovala spínací panel, Lonerger rychle listoval v pořadači. Říjen 12... 13... 14... 16...
Stránka z patnáctého chyběla.
* * *

Když se Jackie Houstonová vracela z Bílého domu, Frank Lonerger na ni čekal v hale hotelu Four Seasons.
"Guvernérka Houstonová?"
Otočila se. "Ano?"
"Frank Lonerger z Washington Tribune. Chtěl bych vám říct, jak je nám to všem líto."
"Děkuji."
"Mohl bych s vámi minutku promluvit?"
"Já opravdu nemám -"
"Možná bych vám mohl pomoci." Pokynul k dennímu baru na konci vstupní haly. "Nemohli bychom tam na moment zajít?"
Rezignovaně se nadechla. "Dobrá."
Vešli do salonku a posadili se.
"Slyšel jsem, že vaše dcera byla na prohlídce Bílého domu, v ten den, kdy ..." Nedokázal dokončit větu.
"Ano. Ona - ona byla na výletě s přáteli ze školy. Velice se těšila na setkání s prezidentem."
Lonerger se snažil udržet klidný tón hlasu. "Ona se chystala navštívit prezidenta Russella?"
"Ano. Sama jsem to zařizovala. Jsme staří známí."
"A setkala se s ním, paní Houstonová?"
"Ne. Nemohl." Hlas se jí zadrhl. "O jedné věci jsem však přesvědčená."
"Ano, madam."
„Paul Yerby ji nezabil. Měli se rádi."
"Ale policie tvrdí -"
"Nezajímá mě, co říkají. Zatkli nevinného chlapce a on - on byl tak rozrušený, že se oběsil. To je strašné."
Frank Lonerger ji chvíli pozoroval. "Když vaši dceru nezabil Paul Yerby, nemáte tušení, kdo to mohl udělat? Myslím, jestli se nezmínila, že se má ve Washingtonu s někým setkat?"
"Ne, neznala tu živou duši. Tolik se těšila na... na..." Měla slzy na krajíčku. "Promiňte. Musíte mě omluvit."
"Samozřejmě. Děkuji, že jste si na mě udělala čas, paní Houstonová."

Lonergerovou příští zastávkou byla márnice. Helena Chuanová právě vycházela z pitevny.
"Podívejme, kdo to přišel?"
"Zdravím, doktorko."
"Co vás sem přivádí, Franku?"
"Chtěl bych si s vámi promluvit o Paulovi Yerbym."
Helena Chuanová si povzdychla. "Hrozná věc. Obě to byly ještě děti."
"Proč by chlapec jako on spáchal sebevraždu?"
Helena Chuanová pokrčila rameny. "Kdo ví?"
"Chci říct - jste si jistá, že si sáhl na život?"
"Pokud to chtěl předstírat, povedlo se mu to dokonale. Opasek měl utažený kolem krku tak pevně, že ho museli přerezat, aby ho sundali dolů."
"Měl na těle nějaké jiné stopy, které by ukazovaly na hrubé zacházení?"
Udiveně na něj pohlédla. "Ne."
Lonerger přikývl. "Díky, nebudu vás zdržovat. Nesmíte nechat své pacienty čekat."
"Ohromně vtipné."

Na konci chodby stála telefonní budka. U informační služby v Denveru zjistil číslo rodičů Paula Yerbyho. Ozvala se paní Yerbyová. "Haló," řekla unaveným hlasem.
"Paní Yerbyová?"
"Ano."
"Promiňte, že vás obtěžuji. Jsem Frank Lonerger z Washington Tribune. Chtěl bych -"
"Já nemůžu..."
O chvíli později se ozval pan Yerby. "Omluvte mou ženu, je... Noviny nás otravují od samého rána. Nepřejeme si -"
"Bude to trvat jen minutku, pane Yerby. Ve Washingtonu jsou lidé, kteří nevěří, že Chloe Houstonovou zabil váš syn."

"Jistě." Hlas náhle zesílil. "Neudělal to! Paul by nikdy, nikdy něco takového neudělal."

"Pane Yerby, měl Paul ve Washingtonu nějaké přátele?"

"Ne. Nikoho tam neznal."

"Dobrá, kdybych vám mohl nějak pomoci..."

"Něco byste pro nás mohl udělat, pane Lonergane. Zařídili jsme převoz Paulova těla, ale nevím, jak dostat zpět jeho věci. Chtěli bychom mít doma všechno, co... Kdybyste mi mohl poradit, na koho se obrátit..."

"To můžu zařídit."

"Děkuji. Byli bychom vám moc vděční."

Seržant, který měl službu v oddělení vražd, otevřel krabici s osobními věcmi Paula Yerbyho. "Moc tu toho není," řekl. "Jen jeho šaty a fotoaparát."

Lonergan sáhl do krabice a vytáhl černý kožený opasek.

Byl neporušený.

Když Frank Lonergan vešel do kanceláře sekretářky prezidenta Russella, která měla na starosti prezidentův program, Deborah Kannerová se chystala k obědu.

"Co byste rád, Franku?"

"Mám problém, Deborah."

"Nic nového."

Frank Lonergan předstíral, že hledá v notesu. "Dostala se ke mně informace, že patnáctého října měl prezident tajnou schůzku s čínským vyslancem. Jednali prý o Tibetu."

"O žádné takové schůzce nevím."

"Nemohla byste mi to ověřit?"

"Kdy to mělo být?"

"Patnáctého října." Lonergan sledoval, jak Deborah vytahuje ze zásuvky stolu knihu a listuje v ní.

"Říjen, patnáctého? V kolik hodin se ta schůzka měla konat?"

"V deset večer. Tady v oválné kanceláři."

Zavrtěla hlavou. "Nic takového tu není. Ten večer v deset hodin se prezident setkal s generálem Whitmanem."

Lonergan se zamračil. "Já slyšel něco jiného. Mohl bych se podívat?"

"Lituji, Franku. Je to důvěrné."

"Asi jsem naletěl. Zřejmě špatný vtip. Díky, Deborah." Odešel.

Za půl hodiny mluvil Frank Lonergan s generálem Steve Whitmanem.

"Pane generále, Washington Tribune by rád informoval čtenáře o vašem setkání s prezidentem dne patnáctého října. Jak jsem vyrozuměl, diskutovali jste o důležitých záležitostech."

Generál zavrtěl hlavou. "Nevím, kde jste k té informaci přišel, pane Lonergane. Schůzku totiž odvolali. Prezident byl zaneprázdněn."

"Jste si tím jistý?"

"Ano. Snažíme se domluvit náhradní termín."

"Děkuji vám, pane generále."

Frank Lonergan se vrátil do Bílého domu a znovu navštívil Deborah Kannerovou.

"Co to bude tentokrát, Franku?"

"Stejná věc." Lonergan nasadil smutný obličej. "Můj informátor přísahá, že patnáctého rýna v deset večer se prezident setkal s čínským emisarem."

Zoufale na něj pohlédla. "Kolikrát vám mám opakovat, že se žádná taková schůzka nekonala?"

Lonergan vzdychl. "Opravdu nevím, co si počít. Můj šéf trvá na tom, abych to napsal. Je to velká věc. Myslím, že se budu muset obejít bez vaší pomoci." Zamířil ke dveřím.

"Počkejte chvíli! Nemůžete ten článek uveřejnit. Není to pravda. Prezident bude zuřit."

"Já o tom nerozhoduju."

Deborah zaváhala. "Když vám dokážu, že měl schůzku s generálem Whitmanem, zapomenete na to?"

"Jistě. Nechci dělat potíže."

Deborah znovu vytáhla knihu a nalistovala příslušnou stránku. "Tady je přehled všech prezidentových schůzek na ten den. Podívejte. Patnáctého října." Seznam zabíral dvě strany a Deborah ukázala na zápis v kolonce 10:00 P.M. "Tady to vidíte černé na bílém."

"Máte pravdu," řekl Lonergan a očima chvatně přelétl stránku. Na třetí hodinu odpolední zápis uváděl: Chloe Houstonová.

19

Narychlo svolané zasedání v oválné pracovně probíhalo v ovzduší nabitém nervozitou.

Ministr obrany prohlásil: "Jestli budeme čekat, situace se nám úplně vymkne z rukou. Bude příliš pozdě zastavit vývoj."

"Nemůžeme se do toho navést jen tak." Generál Stephen Gossard se obrátil na šéfa CIA. "Jak spolehlivé jsou vaše informace?"

"Těžko říct. Jsme si však naprosto jistí, že Libye nakupuje z Íránu a Číny spoustu zbraní."

Oliver se obrátil na státního sekretáře. "Libye to popírá?"

"Samozřejmě. Stejně tak Čína a Írán."

"A co ostatní arabské státy?" ptal se dál Oliver.

"Pane prezidente, z informací, které máme, vyplývá, že všechny další arabské státy budou považovat napadení Izraele za signál. Připojí se, aby vymazaly Izrael z mapy," odpověděl šéf CIA.

Všichni tázavě pohlédli na prezidenta. "Máte v Libyi spolehlivé zdroje?" zeptal se.

"Ano, pane."

"Chci znát aktuální stav. Informujte mě. Pokud se ale objeví náznaky útoku, nemáme jinou volbu než do toho jít."

Zasedání bylo přerušeno.

Z domácího telefonu se ozval hlas sekretářky. "Pane prezidente, pan Tager by vás rád viděl."

"Ať jde dál."

"Jak proběhlo zasedání?" zeptal se Petr Tager.

"Jako každé jiné," odpověděl Oliver trpce. "Jde o to, jestli mám zahájit válku hned, nebo později."

"Tak už to tady chodí," řekl Tager chlácholivě.

"Jistě."

"Objevilo se něco zajímavého."

"Posad' se."

Petr Tager usedl do křesla. "Co víš o Arabských emirátech?"

"Nic moc," připustil Oliver. "Někdy před dvaceti léty se dalo dohromady pět šest arabských států."

"Bylo jich sedm a spojily se v roce 1971. Abú Dhabí, Fujaira, Ajmán, Dubai, Ras al-Khaiman, Umm al-Quain a Sharjah. Zpočátku nebyly emiráty nijak silné, ale pod neuvěřitelně dobrým vedením dohání dnes životní úrovní nejvyspělejší země světa. Jejich hrubý domácí produkt přesáhl za minulý rok třicet devět miliard dolarů."

"A to je všechno, cos mi chtěl říct?" zeptal se Oliver netrpělivě.

"Ne. Předseda rady Spojených arabských emirátů by se s tebou rád sešel."

"Dobře. Uvědomím ministra obrany -"

"Zítra a soukromě."

"To myslíš vážně? Nemůžu přece -"

"Olivere, majlis - jejich rada - má velký vliv v celém světě. Uznávají ji všechny ostatní arabské státy. Mohl by to být důležitý zlom. Vím, že nejde o běžnou věc, ale měl by ses s tím člověkem setkat."

"Všichni se zblázní, až -"

"Zařídím to."

Následovalo dlouhé ticho. "Kde se chtějí setkat?"

"Jejich jachta kotví v Chesapeake Bay poblíž Annapolis. Můžu tě tam v tichosti dopravit."

Oliver seděl a studoval strop. Konečně se sklonil nad stůl a stiskl tlačítko interkomu. "Zrušte můj odpolední program."

Šedesát pět metrů dlouhá jachta Feadship s výhradně arabskou posádkou kotvila v doku.

"Buďte vítán, pane prezidente," pozdravil ho Ali al-Fulani, sekretář Spojených arabských emirátů. "Prosím, račte na loď."

Jakmile Oliver vstoupil na palubu, Ali al-Fulani pokynul jednomu z mužů a jachta vyplula.

"Nepůjdeme dolů?"

Ano. Tam mě můžou bez problémů zabít nebo unést. Tohle je největší hloupost, jakou jsem kdy v životě udělal, pomyslel si Oliver. Možná mě sem pozvali proto, aby mohli zahájit útok na Izrael a znemožnili mi vydat rozkaz k protiútok. Proč jsem se jen, ksakru, nechal přemluvit?

Oliver následoval Aliho al-Fulana po schodech dolů do přepychového salonu vybaveného ve stylu typickém pro Střední východ. Vstup hlídali čtyři svalnatí Arabové. Když Oliver vešel, z pohovky vstal impozantně vyhlížející muž. Ali al-Fulani řekl: "Pane prezidente, Jeho Veličenstvo král Ajmanu Hamad."

Muži si potřásli rukama. "Vaše Veličenstvo."

"Pane prezidente, děkuji, že jste přišel. Vezmete si trochu čaje?"

"Ne, díky."

"Věřím, že tato návštěva bude hodná vašeho ztraceného času." Král Hamad začal přecházet po místnosti. "Pane prezidente, po staletí bylo obtížné, ne-li nemožné překonat problémy, které nás dělí, ať už jde o rozdíly filozofické, jazykové, náboženské nebo kulturní. Ty byly příčinou mnohých válek v této části světa. Když Židé zabrali Palestinu, nikomu v Omaze či Kansasu to nevadilo. Jejich život běžel dál beze změny. Jestli je bombardována synagoga v Jeruzalémě, Řím ani Benátky to nezajímá."

Oliver uvažoval, kam ten úvod míří. Má to být varování před nastávající válkou?

"Jen jedna část světa trpí všemi těmi válkami a krveprolitím na Středním východě. Sám Střední východ."

Posadil se naproti Oliverovi. "Přišel čas, abychom to šílenství zastavili."

Tak je to tedy, pomyslel si Oliver.

"Představitelé arabských států a majlis mě pověřili, abych vám učinil nabídku."

"Jakou nabídku?"

"Nabídku míru."

Oliver zamrkal. "Míru?"

"Chceme s vaším spojencem, Izraelem, uzavřít mír. Vaše embargo uvalené na Irán a ostatní arabské země nás stálo nesčetné miliardy dolarů. Chceme to ukončit. Pokud by Spojené státy byly ochotny hrát roli garanta, arabské země - včetně Íránu, Libye a Sýrie - si sednou za jednací stůl a budou s Izraelem vyjednávat trvalý mír."

Oliver se zarazil, a když zase našel hlas, řekl: "To děláte proto -"

"Ujist'uji vás, že to nedělám z lásky k Izraelcům či Američanům," přerušil ho Hamad. "Je to v našem vlastním zájmu. Příliš mnoho našich synů zabila nenávist. Už bylo dost krve. Chceme tomu udělat přítrž. Chceme zase volně prodávat světu svou naftu. Jsme připraveni na válku, pokud nebude vyhnutí, ale dáváme přednost míru."

Oliver se nadechl. "Myslím, že bych si trochu čaje vzal."

"Přál bych ti, abys byl při tom," svěřoval se Oliver Petru Tagerovi. "Neuvěřitelné. Jsou připraveni jít do války, ale nechťejí. Jsou pragmatičtí. Protože chtějí světu prodávat naftu, preferují mír."

"To je fantastické," reagoval Tager nadšeně. "Jestli to vyjde, staneš se hrdinou."

"A můžu to zařídít sám," dodal Oliver. "Nemusí to ani projít kongresem. Promluví si s izraelským premiérem. Při jednání s Araby bude potřebovat pomoc." Pohlédl vyčítavě na Tagera. "Pár minut jsem měl dojem, že mě chtějí unést." "Neměli šanci," uklidnil ho Petr Tager. "Zajistil jsem bojový člun a helikoptéru. Sledovali tě."

"Je tu senátor Davis a chce s vámi mluvit, pane prezidente. Není ohlášen, ale tvrdí, že věc spěchá."

"Pozdrzte to plánované setkání a pošlete ho ke mně."

Todd Davis vešel do oválné pracovny.

"To je příjemné překvapení, Todde. Děje se něco?"

Senátor se posadil. "Chci si s tebou jen chvilku pohovořit, Olivere."

"Dneska mám pěkně nabitý den, ale pro tebe -"

"Stačí pár minut. Potkal jsem Petra Tagera. Řekl mi o Arabech."

Oliver se usmál. "Není to báječné? Vypadá to konečně na mír na Středním východě." Bouchl pěstí do stolu. "Po tolika létech! Tohle si bude má administrativa ještě dlouho připomínat."

"Rozmyslel sis to dobře, Olivere?" zeptal se senátor tiše.

Oliver se zamračil. "Proč? Co mi chceš naznačit?"

"Mír je prosté slovo, ale má spoustu důsledků. Mír nepřináší žádné finanční výhody. Za války kupují země za miliardy zbraně vyráběné zde, ve Spojených státech. V míru nepotřebují žádné. Protože Irán nemůže prodávat svou naftu, její ceny stoupou a Spojené státy z toho profitují."

Oliver poslouchal a nevěřil svým uším. "Todde, tohle je životní příležitost!"

"Nebud' naivní, Olivere. Kdybychom opravdu o mír mezi Araby a Izraelci stáli, už dávno bychom ho nastolili. Izrael je drobná zemička. Kterýkoliv z minulých prezidentů by ji mohl donutit k jednání s Araby, ale dávali přednost zachování věcí ve stavu, jak jsou. Nevykládej si to zle. Židé jsou perfektní lidé. Sám s několika pracuji v senátě."

"Nemůžu uvěřit, že bys -"

"Věř, čemu chceš, Olivere, ale mírová jednání momentálně nejsou v zájmu naší země. Nechci, abys v tom pokračoval."

"Musím v tom pokračovat."

"Neříkej mi, co musíš udělat, Olivere." Senátor Davis se naklonil kupředu. "Nezapomeň, kdo tě posadil do tohoto křesla."

"Todde," řekl Oliver tiše, "nemusíš respektovat mě, ale musíš respektovat tento úřad. Bez ohledu na to, kdo mě sem dosadil, prezident jsem já."

Senátor vstal. "Prezident? Ty jsi jen bezvýznamná figurka vyhozená vzhůru. Jsi moje loutka, Olivere. Ty nedáváš rozkazy, ty je přijímáš."

Oliver na něj dlouze pohlédl. "Kolik naftových polí vlastníš ty a tvoji přátelé, Todde?"

„Do toho ti vůbec nic není. Jestli budeš takto pokračovat, jsi vyřízený. Poslyš! Dávám ti čtyřicet hodin na to, abys přišel k rozumu."

Při večeři Jan řekla: "Otec mě požádal, abych ti domluvila, Olivere. Byl velice rozčilený."

Oliver na ni pohlédl přes stůl a pomyslel si: Takže budu muset bojovat i s tebou.

"Řekl mi, co se stalo."

"Opravdu?"

"Ano." Nahnula se přes stůl. "A já si myslím, že to, co se chystáš udělat, je fantastická věc."

Trvalo nějakou chvíli, než Oliver pochopil. "Ale tvůj otec je proti."

"Vím. Nemá pravdu. Jestli jsou vstřícní míru, musíš jim pomoci."

Oliver seděl a poslouchal, co Jan říká. Přemýšlel o tom, jak dokonale se vžila do role první dámy země. Podílela se na významných charitativních akcích a zaštitila i několik jiných důležitých počínů. Oliverovi připadala, jako by ji viděl poprvé: milující, inteligentní a starostlivá. Proč jsem vlastně od ní odbíhal? Všechno, co jsem potřeboval, jsem měl doma, přímo pod nosem.

"Bude ta dnešní schůze trvat dlouho?"

"Ne," řekl Oliver váhavě. "Zruším ji a zůstanu doma."

Ten večer se zase po několika týdnech milovali a bylo to nádherné milování. Ráno se rozhodl, že řekne Petrovi, ať zruší apartmá.

Příštího rána našel na stole dopis.

Chci vás ujistit, že jsem váš velký příznivec, a neudělal bych nic, co by vám mohlo uškodit. Velice mě však překvapilo, když jsem vás patnáctého videi v garážích hotelu Monroe Arms. Druhý den jsem si přečetl o vraždě té mladé dívky a pochopil jsem, proč jste stíral otisky prstů z tlačítek výtahu. Jsem si jistý, že kterékoliv noviny by mi za tuto informaci zaplatily spoustu peněz. Ale jak už jsem řekl, jsem váš fanda, a určitě vám nechci nijak ublížit. Potřeboval bych však jistou finanční výpomoc, a pokud budete mít zájem, zůstane to mezi námi. Za několik dnů, až si to rozmyslíte, se zase ozvu.

s pozdravem
Váš přítel.

"Ježíši," řekl Sime Lombardo tiše. "To je k nevíře. Jak se to sem dostalo?"

"Přišlo to poštou," vysvětloval Petr Tager. "Adresováno prezidentovi. Osobně."

Sime Lombardo pokračoval: "To může být nějaké pako, které jen zkouší -"

"Nesmíme nic ponechat náhodě, Sime. Ani na okamžik nevěřím, že by to mohla být pravda, ale kdyby se jen slůvko dostalo na veřejnost, je prezident vyřízený. Musíme ho ochránit."

"A jak to uděláme?"

"Nejdříve zjistíme, kdo to poslal."

Petr Tager navštívil ústředí Federálního úřadu pro vyšetřování na rohu 10. ulice a Pennsylvania Avenue. Zašel za agentem pro speciální účely Clay Jacobsem.

"Říkal jste něco v tom smyslu, že to spěchá, Petře?"

"Ano." Petr Tager otevřel kufřík, vytáhl list papíru a posunul ho po desce stolu. Clay Jacobs papír vzal a začal číst nahlas. "Chci vás ujistit, že jsem váš velký příznivec... Za několik dnů, až si to rozmyslíte, se zase ozvu."

Zbytek textu mezi oběma větami chyběl.

Jacobs vzhlédl. "Co to má být?"

"Je to záležitost nejvyššího stupně utajení. Prezident mě požádal, abych zjistil, kdo to poslal. Chtěl by vědět, jestli na papíru nezůstaly otisky prstů."

Clay Jacobs znovu prohlédl papír. "To je velice nezvyklé, Petře."

"Proč?"

"Prostě to smrdí."

"Prezident chce znát pouze jméno člověka, který to psal. To je všechno."

"Za předpokladu, že dotyčný zanechal na papíře otisky prstů?"

Petr Tager přikývl. "Za předpokladu, že dotyčný zanechal na papíře otisky prstů."

"Počkáte chvíli?" Jacobs vstal a vyšel z místnosti.

Petr Tager seděl a přemýšlel o dopisu a jeho možných následcích.

Přesně za sedm minut se Clay Jacobs vrátil.

"Máte štěstí," řekl.

Petrovi se rozbušilo srdce. "Našel jste něco?"

"Ano." Jacobs mu podával útržek papíru. "Muž, kterého hledáte, se před rokem stal účastníkem dopravní nehody.

Jmenuje se Carl Gorman a pracuje v hotelu Monroe Arms." Chvilí stál a pozoroval Tagera. "Nechcete mi o tom říct něco víc?"

"Ne." Řekl Petr Tager stručně. "Není co."

"Slečno Stewartová, na lince tři máte Franka Lonergana. Tvrdí, že to spěchá."

"Vezmu si to." Leslie zvedla sluchátko a převzala hovor. "Franku?"

"Jste sama?"

"Ano."

Slyšela, jak se nadechuje. "Tak do toho."

Frank Lonergan mluvil deset minut bez přerušení.

Leslie si pospíšila do kanceláře Matta Bakera. "Musíme si promluvit, Matte." Posadila se za stůl proti němu. "Co si pomyslíte, když vám povím, že Oliver Russell je zapleten do vraždy Chloe Houstonové?"

"Pro začátek jen to, že trpíte stihomamem a že jste zašla příliš daleko."

"Právě mi volal Frank Lonergan. Mluvil s guvernérkou Houstonovou, a ta nevěří, že její dceru zabil Paul Yerby. Mluvil také s rodiči Paula Yerbyho. Také tomu nevěří."

"To se dalo čekat," řekl Matt Baker. "Jestli jsou to jediné -"

"To je jen začátek. Frank zašel do márnice a mluvil s koronerkou. Opasek toho kluka byl prý tak utažený, že mu ho museli z krku odřezat."

Matt zpozorněl. "A co má být?"

"Frank zašel pro chlapcovy věci. Byl mezi nimi i jeho opasek. Neporušený."

Matt se nadechl. "Myslíte, že byl ve vězení zavražděn a že sebevražda byla fingována?"

"Nemyslím nic. Jen tlumočím fakta. Oliver Russell mě kdysi přemlouval, abych zkusila tekutou extázi. Když kandidoval na úřad guvernéra, žena, která tehdy pracovala jako jeho sekretářka, zemřela na následky požití extáze. Jakmile se stal guvernérem, jeho novou sekretářku našli v parku v komatu. Příčina: extáze. Lonergan zjistil, že Oliver volal do nemocnice a navrhoval, aby ji odpojili od přístrojů." Leslie se nahnula přes stůl. "Ten večer, kdy Chloe Houstonová

zemřela, někdo z královského apartmá telefonoval do Bílého domu. Frank prohlédl záznamy hovorů. Stránka z patnáctého října chybí. Sekretářka, která se stará o prezidentův program, řekla Frankovi, že inkriminovaný večer měl prezident schůzku s generálem Whitmanem. Ale žádná schůzka se nekonala. Když Frank mluvil s guvernérkou Houstonovou, tvrdila mu, že Chloe byla na prohlídce Bílého domu a že jí sama dojednala setkání s prezidentem." Následovalo dlouhé ticho. "Kde je Frank Loneran?" zeptal se konečně Matt Baker.

"Hledá Carla Gorman, recepčního, který královské apartmá zadával."

* * *

Odpověď Jeremého Robinsona byla stručná: "Lituji, ale informace osobního charakteru o našich zaměstnancích neposkytujeme."

Frank Loneran se nenechal odbýt. "Ptám se jen na jeho adresu, to je všechno. Takže -"

"Ta vám nic nepomůže, pan Gorman odjel na dovolenou."

Loneran si povzdychl. "Tak to je moc zlé. Doufal jsem, že by mi mohl pomoci zaplnit pár bílých míst."

"Jakých bílých míst?"

"Připravujeme velký článek o smrti dcery guvernérky Houstonové ve vašem hotelu. Nu co, budu to muset dát dohromady i bez Gorman. Jak dlouho už stojí váš hotel? Chtěl bych vědět všechno o jeho zázemí, klientech a -"

Jeremy Robinson se zamračil. "Počkejte chvíli. Tohle určitě nebude nutné. Mohla zemřít kdekoliv jinde."

Frank Loneran se zatvářil soucitně. "Vím, ale stalo se to u vás. Váš hotel bude stejně slavný jako Watergate."

"Pane-?"

"Loneran."

"Pane Lonerane, ocenil bych, kdybyste mohl - chci říct, že tenhle druh publicity nepůsobí dobře. Nebyla by nějaká cesta, jak-?"

Loneran se zamyslel. "Dobrá. Kdybych si mohl promluvit s panem Gormanem, myslím, že bych dokázal najít jiný úhel pohledu."

"To bych vsutku ocenil. Dojdu pro jeho adresu."

* * *

Frank Loneran znervózněl. Jak obrysy příběhu dostávaly tvar, bylo jasné, že jde o vražedné spiknutí utajované na nejvyšší úrovni. Než zašel do hotelu, zastavil se ve svém bytě. Jeho žena Rita právě chystala oběd. Rita byla drobná zrzka s jiskřivými zelenými očima a světlou pletí. Když Frank vešel do kuchyně, překvapeně se obrátila.

"Franku, co děláš doma uprostřed dne?"

"Jen jsem se zastavil, abych ti řekl ahoj."

Pohlédla mu do očí. "Ne, to není jen tak. Něco se děje. Oč jde?"

Zaváhal. "Jak už je to dlouho, cos neviděla svou matku?"

"Byla jsem u ní minulý týden. Proč?"

"Nemohla by ses za ní zase podívat, puso?"

"Stalo se něco zlého?"

Zasmál se. "Zlého?" Došel ke krbu. "Měla bys raději začít utírat prach. Semhle dáme Pulitzerovu cenu a Peabodyho zase sem."

"O čem to mluvíš?"

"Dělám na něčem, co vyhodí každého ze sedla - myslím lidi na vysokých postech. Je to nejsenzáčnější příběh, jaký jsem kdy měl."

"Ale proč chceš, abych jela k matce?"

Pokrčil rameny. "Existuje tu možnost jistého nebezpečí. Někteří lidé si nepřejí, aby článek vyšel. Budu se cítit líp, když na pár dní, než to praskne, zmizíš."

"Ale když ty jsi v nebezpečí -"

"Mně žádné nebezpečí nehrozí."

"Máš jistotu, že se ti nemůže nic stát?"

"Naprostě. Sbal si pár věcí. Večer ti zavolám."

"Dobrá," souhlasila Rita neochotně.

Loneran pohlédl na hodinky. "Dovezu tě k vlaku."

O hodinu později Loneran zastavil před skrovným cihlovým domkem ve čtvrti Wheaton. Vystoupil z vozu, došel ke vstupním dveřím a zazvonil. Nic se nedělo. Zazvonil znovu a čekal. Dveře se náhle zprudka otevřely a na prahu se objevila robustní žena středního věku. Podezřívavě si ho měřila.

"Ano?"

"Jsem z berního úřadu," řekl Loneran a zamával jí služebním průkazem před očima. "Chtěl bych mluvit s panem Gormanem."

"Bratr není doma."

"Nevíte, kde bych ho našel?"

"Ne," odsekla nečekaně rychle.

Loneran přikývl. "To je ovšem smůla. Nu, i tak můžete začít balit věci. Musím uvědomit oddělení, aby poslali stěhováky." Loneran odcházel po příjezdové cestě k vozu.

"Počkejte chvíli! O čem to mluvíte? Jaké stěhováky?"

Loneran se zastavil. "Váš bratr vám nic neřekl?"

"Co mi měl říct?"

Loneran se otočil a pár kroků vrátil. "Má potíže."

Pohlédla na něho úzkostlivě. "Jaké potíže?"

"Bohužel, nejsem oprávněn o tom mluvit." Zavrtěl hlavou. "Zdalo se mi, že je to docela slušný člověk."

"Také že je," přisvědčila zaníceně. "Carl je perfektní člověk."

Lonergan přikývl. "Když jsme ho vyslyšeli, taky jsem měl ten dojem."

Málem zpanikařila. "Vyslyšeli? Kvůli čemu?"

"Krácení daně z příjmu. Je to s ním dost špatné. Chtěl jsem mu poradit jistý způsob. Skulinu, která by mu mohla pomoci, ale -" pokrčil rameny, "když tu není..." znovu se obrátil a měl se k odchodu.

"Počkejte. On je - je na rybách. Nemám to nikomu říkat."

Znovu pokrčil rameny. "Nic proti tomu."

"Ne... Tohle je něco jiného. Je v rybářské osadě Sunshine na jezeře Richmond ve Virginii."

"Prima. Budu ho tam kontaktovat."

"To by bylo fajn. Myslíte, že to s ním skončí dobře?"

"Určitě," odpověděl Lonergan. "Postarám se o to."

* * *

Lonergan ujížděl po I-95 k jihu. Richmond byl vzdálený od Washingtonu něco přes sto padesát kilometrů a Lonergan ho dobře znal. Sám tam minulý rok na jezeře rybařil a dovolená se mu velice vydařila.

Doufal, že se mu tentokrát bude také dařit.

Poprchávalo, ale Carl Gorman nedbal. Byl to přesně ten čas, kdy ryby začínaly brát. Chytil okouny na střeve. Vasec se splávkem nechal splývat za pramici a vlnky pleskaly o bok malého člunu. Nic se nedělo. Ryby si návnady nevšímaly. Nespěchaly, stejně jako ani Carl nespěchal. Nikdy se necítil líp. Brzy se stane bohatcem za hranicí i těch nejfantastičtějších snů. Potkalo ho čiré štěstí. Člověk musí být ve správný čas na správném místě. Vrátil se do Monroe Arms pro zapomenutý kabát a už odjížděl z garáže, když se dveře privátního výtahu otevřely. Jakmile uviděl, kdo z nich vychází, zůstal sedět ve voze a jako ve snu sledoval, jak muž po sobě stírá otisky prstů.

Teprve druhý den, když četl o vraždě, dal si dohromady souvislosti. Jistým způsobem mu bylo toho muže líto. Jsem přece jeho fanda, přemítal. Potíž je v tom, že tak slavný člověk se nikam neschová. Kam se vrtne, tam ho svět najde a hned. Bude musejí platit, abych byl zticha. Nemá na vybranou. Začnu se sto tisíce dolarů, a jakmile jednou zaplatí, už nebude mít možnost přestat. Možná si pořídím statek ve Francii nebo horskou chatu ve Švýcarsku.

Tah vlasce ho vyrušil z úvah. Zasekl a cítil, jak se ryba snaží uniknout. Nikam se nedostaneš, má milá. Mám tě na háčku.

V dálce zaslechl hluk motoru. Velký rychlý člun se blížil. Motorové čluny by na jezero pouštět neměli, zaplaší všechno živé. Člun byl ještě daleko.

Zdalo se mu, že zamířil k němu.

"Nejezděte tak blízko," křičel.

"Hej, opatrně! Pro živého boha, hleď, kam jedeš a -"

Člun přepůlil veslici. Vodní vír stáhl Gormana pod hladinu.

Zatracený blázen opilý! Podařilo se mu dostat hlavu nad vodu a zoufale lapal po dechu. Člun opsal půlkruh a vracel se k němu.

Carl Gorman ještě ucítil tah chycené ryby, než mu kýl roztránil lebku.

Když se k jezeru dostal Frank Lonergan, všude bylo plno policejních a hasičských vozů. Ambulance právě odjížděla.

Frank vystoupil z auta a zeptal se jednoho z přihlížejících: "K čemu všechen ten povyk?"

"Nějaký chlápek měl na jezeře nehodu. Chudák, mnoho z něj nezbylo."

Další podrobnosti nepotřeboval zjišťovat.

* * *

O půlnoci seděl Frank Lonergan v bytě sám u počítače a psal článek, který měl zničit prezidenta Spojených států. Ten příběh mu vynese Pulitzerovu cenu; alespoň o tom neměl pochyb. Bude slavnější než Woodward či Bernstein.

Vyrušil ho zvonek. Vstal a šel ke dveřím.

"Kdo je?"

"Nesu balíček od Leslie Stewartové."

Zjistila zřejmě nějaké nové informace. Otevřel dveře. Zahlédl ještě záblesk kovu a nesnesitelná bolest mu roztrhla hrudník.

Pak už nebylo nic.

20

Obývací pokoj Franka Lonergana vypadal, jako by jím prošel miniaturní uragán. Veškeré zásuvky a skříně byly otevřeny a jejich obsah rozházený na podlaze.

Nick Reese sledoval, jak vynášejí Lonerganovo tělo. Obrátil se na detektiva Steva Browna. "Žádná stopa po vražedné zbrani?"

"Ne."

"Promluvil jste se sousedy?"

"Jo. V tomhle činžáku jste jako v ZOO. Samé opice. Nikdo nic neviděl, nic neslyšel, nic neřikal. Nic. Paní Lonerganová se vrací domů; doslechla se o všem z rádia. Za posledních šest měsíců zde došlo ke dvěma loupežím a -"

"Nejsem si zrovna jistý, jestli tohle byla loupež," uvažoval Reese nahlas.

"Lonergan byl nedávno na ústředí a kontroloval věci Paula Yerbyho. Rád bych věděl, na čem pracoval. V zásuvkách nezůstaly žádné papíry?"

"Nic."

"Poznámky?"

"Ne."

"Takže byl buď moc pořídný, nebo si někdo dal práci, aby všechno zmizelo." Reese došel k psacímu stolu. Ze zásuvky visel přívod, který nikam nevedl. Reese ho zvedl. "Toto je co?"

Detektiv Brown přišel blíž. "Napájecí šňůra k počítači. Nějaký tu musel být. To znamená, že by tu někde mohla zůstat záloha."

"Záloha?"

"Možná sebrali počítač, ale nenašli záložní diskety. Poohlédneme se po nich."

Disketu našli v kufříku, který zůstal v Lonerganově voze. Reese ji podal Brownovi.

"Vezmi to s sebou na stanici. Data zřejmě budou jištěny heslem, tak popros Chrise Colbyho, on se v tom vyzná."

V otevřených dveřích bytu se objevila Rita Lonerganová. Byla bledá a rozrušená. Zastavila se, když spatřila oba muže.

"Paní Lonerganová?"

"Kdo jste?"

"Detektiv Nick Reese, oddělení vražd, a toto je detektiv Brown."

Rita Lonerganová se rozhlédla. "Kde je -?"

"Tělo vašeho manžela jsme nechali odvézt. Paní Lonerganová, je mi to líto a chápu, že pro vás je to naprosto nevhodný čas, ale potřeboval bych vám položit pár otázek."

Pohlédla na něj a v očích měla strach. To byla ta poslední reakce, kterou by Reese očekával. Čeho se bojí?

"Váš manžel pracoval na nějakém článku, že ano?"

Frankův hlas jí zněl v uších. "Dělám na něčem, co vyhodí každého ze sedla - myslím lidi na vysokých postech. Je to nejfantastičtější příběh, jaký jsem kdy měl."

"Paní Lonerganová?"

"Já - já o ničem nevím."

"Vy nevíte, na čem váš manžel pracoval?"

"Ne. Frank se mnou o své práci nikdy nemluvil."

Očividně lhala.

"Nemáte ani zdání, kdo by ho mohl zabít?"

Rozhlédla po otevřených skříních a zásuvkách. "Musel to být zloděj."

Detektivové na sebe pohlédli.

"Kdyby vám to nevadilo, raději bych zůstala sama. Zažila jsem hrozný šok."

"Zajistě. Kdybychom pro vás mohli něco udělat?"

"Jistě... Odejďte."

"Ještě se vrátíme," nedokázal neřít Reese.

* * *

Jakmile se detektiv Reese vrátil na policejní stanici, zatelefonoval Mattu Bakerovi. "Vyšetřuji vraždu Franka Lonergana," řekl bez úvodu. "Můžete mi říct, na čem právě pracoval?"

"Pátral po okolnostech smrti Chloe Houstonové."

"Ano? Napsal už článek?"

"Ne. Právě jsme na něj čekali, když -" zmlkl.

"Dobrá. Díky, pane Bakere."

"Až něco zjistíte, dáte mi vědět?"

"Budete první," ujistil ho Reese.

Příští den ráno vešla Dana Evansová do kanceláře Toma Hawkinse. "Chtěla bych pracovat na případu Franka Lonergana. Ráda bych zašla za jeho vdovou."

"Dobrý nápad. Zajistím lidi ke kameře."

Pozdě odpoledne přijela Dana se svým štábem před Lonerganův dům. Došla ke dveřím a zazvonila. V podstatě se děsila podobného druhu interview. Bylo už dost hrozné ukazovat na obrazkách oběti hrůzných činů, ale přiživovat se na žalu postižených rodin se jí protivilo ještě víc.

V otevřených dveřích se objevila Rita Lonerganová. "Co tady -?"

"Promiňte, že vás obtěžuji, paní Lonerganová. Jsem Dana Evansová z WTE, rádi bychom slyšeli váš názor na -"

Rita Lonerganová strnula a vykřikla: "Vý vrahové!" Obrátila se a běžela dovnitř.

Šokovaná Dana pohlédla na kameramana. "Počkejte tady."

Šla za Ritou Lonerganovou do ložnice.

"Paní Lorenganová -"

"Běžte pryč. Zabili jste mi manžela!"

Dana stála na místě celá zmatená. "O čem to mluvíte?"

"Vaši lidé mu dali úkol tak nebezpečný, že mě donutil opustit město, protože se... protože se bál o můj život."

Dana na ni hleděla zděšená. "Na čem to... Na jakém článku pracoval?"

"Frank mi to neřekl." Přemáhala hysterii. "Zmínil se jen, že je to příliš - příliš nebezpečné. Šlo o něco velkého. Mluvil o

Pulitzerově ceně a -" Rozplakala se.

Dana k ní došla a objala ji. "Je mi to moc líto. Neřekl nic jiného?"

"Ne. Chtěl jen, abych odjela, a odvezl mě na nádraží. Chystal se navštívit nějakého hotelového zřízence."

"Kde?"

"Do hotelu Monroe Arms."

* * *

"Nevím, proč jste tady, slečno Evansová," protestoval Jeremy Robinson. "Pan Lonergan mi slíbil, že když budu spolupracovat, žádná publicita o hotelu nebude."

"Pane Robinsone, Lonergan zemřel. A já chci jen pár informací."

Jeremy zavrtěl hlavou. "Já nic nevím."

"Co jste řekl panu Lonerganovi?"

"Robinson si povzdechl. "Ptal se mě na adresu Carla Gorman, recepčního z našeho hotelu. Dal jsem mu ji."

"Pan Lonergan ho navštívil?"

"Nemám zdání."

"Tu adresu bych ráda znala."

Jeremy na ni chvíli úkosem hleděl a pak znovu povzdechl. "Dobrá. Žije se svou sestrou."

Za několik minut Dana opouštěla hotel s adresou v ruce. Robinson ji chvíli pozoroval. Pak zvedl sluchátko a zavolal Bílý dům.

Pořád nechápal, proč se o ten případ tolik zajímají.

Chris Colby, počítačový expert, vešel do kanceláře detektiva Reeseho s disketou v ruce. Doslova se třásl vzrušením. "Cos našel?" zeptal se Reese.

Chris Colby se nadechl. "Z tohoto se ti pořádně zatočí hlava. Tady máš výtisk všeho, co je na disketě."

Detektiv Reese začal číst, na tváři výraz ohromení. "Matko boží," vydechl. "Tohle musí vidět kapitán Miller."

Když kapitán Miller dočetl, pohlédl na detektiva Reeseho. "Nic takového jsem ještě nečetl."

"Nic takového taky ještě nebylo napsáno," odpověděl detektiv Reese. "Co s tím, kčertu, budeme dělat?"

"Myslím, že to musíme předat ministerstvu spravedlnosti." Hlas kapitána Millera nezněl ani trochu nadšeně.

Sešli se v kanceláři ministryně spravedlnosti Barbary Gatlinové. Byl tam Scott Brandon, ředitel FBI; Dean Bergstrom, šéf washingtonské policie; James Frisch, ředitel Ústřední zpravodajské služby a Edgar Graves, předseda Nejvyššího soudu.

Barbara Gatlinová je oslovila: "Pánové, pozvala jsem vás sem proto, že potřebuji vaši radu. Po pravdě nevím, jak dál postupovat. Dostali jsme se do unikátní situace. Frank Lonergan, reportér Washington Tribune, byl v půli cesty při vyhledávání faktů kolem vraždy Chloe Houstonové, když ho zabili. Nyní vám přečtu přepis toho, co policie našla na disketě v Lonerganově voze." Pohlédla na papír a začala číst nahlas.

"Mám důvod věřit, že prezident Spojených států spáchal přinejmenším jednu vraždu a je zapleten do čtyř dalších -"

"Cože?" vykřikl Scott Brandon.

"Necháte mě pokračovat?" Znovu začala číst.

"Následující informace jsem získal z různých zdrojů. Leslie Stewartová, majitelka a vydavatelka Washington Tribune, je ochotna odpřisáhnout, že se ji Oliver Russell jednou snažil přemluvit, aby užila ilegální drogu, zvanou extáze.

Když Oliver Russell kandidoval na funkci guvernéra státu Kentucky, Lisa Bumettová, sekretářka právního oddělení, která pracovala v budově sněmovny kongresu, hrozila, že ho bude žalovat pro sexuální obtěžování. Russell se svěřil kolegovi, že si s ní bude muset promluvit. Příští den bylo tělo Lisy Burnettové nalezeno v řece Kentucky. Zemřela na předávkování tekutou extází.

Sekretářka guvernéra Olivera Russella Miriam Friedlandová byla nalezena pozdě v noci v bezvědomí na lavičce v parku. Byla v komatu. Důvod: tekutá extáze. Policie čekala, že se probere k vědomí a sdělí, kdo ji drogu dal. Oliver Russell však telefonoval do nemocnice a doporučoval, aby ji odpojili od podpůrných přístrojů. Miriam Friedlandová zemřela, aniž by nabyla vědomí.

Chloe Houstonovou zabila nadměrná dávka tekuté extáze. Zjistil jsem, že ten večer, kdy zemřela, někdo z hotelového pokoje telefonicky hovořil s Bílým domem. Když jsem nahlédl do hotelového záznamu telefonických hovorů, abych si to ověřil, stránka z toho dne chyběla.

Bylo mi řečeno, že prezident měl v inkriminovaný večer plánovanou schůzku, ale dozvěděl jsem se, že schůzka byla odvolána a nikdo neví, kde prezident ten večer byl.

Paula Yerbyho zatkla policie jako podezřelého z vraždy Chloe Houstonové. Kapitán Otto Miller, Šéf oddělení pro vraždy, informoval Bílý dům, kde se Yerby nachází. Následujícího rána byl Yerby nalezen ve své cele oběšený. Závěr zněl v tom smyslu, že se Yerby pověsil sám na svém opasku, ale když jsem později prohlížel na policejní stanici jeho pozůstalost, našel jsem mezi věcmi opasek neporušený.

Od přítele z FBI jsem se dozvěděl, že do Bílého domu přišel vyděračský dopis. President Russell požádal FBI, aby prověřili otisky prstů. Většina textu dopisu byla sice vybělena, ale s pomocí infraskopu se ho podařilo dešifrovat. Otisky prstů na dopise patřily Carlu Gormanovi, recepčnímu hotelu Monroe Arms. Byl to zřejmě jediný člověk, kdo znal totožnost muže, který si objednal královské apartmá, kde byla dívka zabita. Gorman odjel rybařit, ale místo jeho pobytu se dozvěděl Bílý dům. Když jsem pak přijel do rybářského tábora, zjistil jsem, že Gorman byl zabit způsobem, který připomínal nehodu.

Existence společných znaků pro všechny tyto případy je příliš evidentní, než aby to byla pouhá náhoda. Pokračuji v pátrání, ale po pravdě začínám mít strach. Pro případ, že by se mi cokoliv stalo, zaznamenávám alespoň zkrácenou verzi toto, k čemu jsem dospěl. Více později."

"Můj bože!" vykřikl James Frisch. "To je... příšerné. Nemůžu tomu uvěřit."

"Lonerган tomu věřil," pokračovala ministryně spravedlnosti, "a byl pravděpodobně zabit jen proto, aby se tyto informace nedostaly ven."

"Co teď budeme dělat?" zeptal se předseda Nejvyššího soudu Graves. "Jak se máme zeptat prezidenta Spojených států, jestli nezabil půl tuctu lidí?"

"To je příhodná otázka. Obvinít ho? Zatknout? Vsadit do vězení?"

"Než vůbec něco uděláme," ozvala se ministryně spravedlnosti, "měli bychom tento materiál předložit samotnému prezidentovi, aby se mohl vyjádřit."

Odpověď byl souhlasný šepot.

"Nechám na něj vystavit zatykač. Jen pro případ nezbytnosti."

Musím informovat Petra Tagera, rozhodl se potají jeden z přítomných.

Petr Tager odložil telefon. Dlouho seděl a přemýšlel o tom, co právě slyšel. Pak vstal a zamířil dlouhým koridorem ke kanceláři Deborah Kannerové.

"Musím vidět prezidenta."

"Má zasedání. Kdybyste mohl -"

"Musím ho vidět ihned, Deborah. Je to nutné."

Pohlédla mu do tváře. "Chvilíčku."

Zvedla sluchátko a zmáčkla knoflík. "Omlouvám se, že vás vyrušuji, pane prezidente. Je tu pan Tager a tvrdí, že s vámi musí mluvit." Chvilí poslouchala. "Děkuji." Odložila sluchátko a obrátila se k Tagerovi. "Pět minut."

* * *

Za pět minut už Petr Tager seděl s Oliverem v oválné kanceláři.

"Co máš tak důležitého, Petře?"

Tager se nadechl. "Ministryně spravedlnosti a FBI si myslí, že máš na svědomí šest vražd."

Oliver se rozpačitě usmál. "Dobrý vtip."

"Opravdu? Ale oni už jdou sem. Věří, že jsi zabil Chloe Houstonovou a -"

Oliver zbledl. "Cože?"

"Vím, je to šílené. Z toho, co znám, jsou všechny důkazy pouze nepřímé. Věřím, že dokážeš uspokojivě vysvětlit, kdes byl tu noc, kdy dívka zemřela."

Oliver mlčel.

Petr Tager čekal. "Olivere, to snad můžeš vysvětlit, nebo ne?"

Oliver polkl. "Ne, nemůžu."

"Musíš!"

"Petře, potřebuji být sám," řekl Oliver ztěžka.

Petr Tager zašel do sněmovny za senátorem Davisem.

"Co se stalo, že máš tak napilno, Petře?"

"Jde - jde o prezidenta."

"Ano?"

"Ministryně spravedlnosti a FBI si myslí, že Oliver je vrah."

Senátor Davis seděl a zíral na Tagera. "Co mi to, ksakru, povídáš?"

"Jsou přesvědčení, že Oliver spáchal několik vražd. Dostal jsem hlášku od přítele z FBI."

Tager informoval senátora o důkazech.

Jakmile Petr skončil, senátor Davis řekl pomalu: "Ten zkurvysyn idiotský! Chápeš, co to znamená?"

"Ano, pane. To znamená, že Oliver -"

"Zatraceně! Potřeboval jsem celá léta, abych ho dostal tam, kde jsem ho chtěl mít. Nezáleží mi na tom, co se s ním stane. Dneska vládnou já, Petře. Já mám moc a nedopustím, abych o ni přišel kvůli Oliverově hlouposti. Nedovolím nikomu, aby mi ji vzal!"

"Nevidím, co byste mohl -"

"Tvrdils, že mají jen nepřímé důkazy?"

"To je pravda. Bylo mi řečeno, že neexistuje jediný přímý důkaz. Ale Oliver nemá alibi."

"Kde je prezident teď?"

"V oválné pracovně."

"Mám pro něj dobrou novinu," zakončil slyšení senátor.

Senátor Davis stál naproti Oliverovi v oválné pracovně "Olivere, slyšel jsem velice nepříjemné věci. Je to samozřejmě všechno nesmysl. Nechápu, jak si vůbec někdo může myslet, že s -"

"Nemají pravdu, Todde. Nic špatného jsem neudělal."

"Jsem si jistý, že ne. Ale jestli se objeví jen slovíčko, že tě podezírali z těch hrozných činů - dokážeš si představit, jak to poškodí tvůj úřad?"

"Samozřejmě, ale -"

"Jsi příliš důležitý, abys něco takového mohl připustit. Tento úřad řídí svět, Olivere. A ty se přece nechceš toho všeho vzdát."

"Todde, já nejsem ničím vinen."

"Ale oni si myslí, že ano. Slyšel jsem, že na ten večer, kdy byla zavražděna Chloe Houstonová, nemáš žádné alibi?"

Chvilkové ticho skončilo rozhodným "Ne."

Senátor Davis se usmál. "Co se to stalo s tvou pamětí, synu? Přece jsme celý večer strávili spolu."

Oliver na něj nechápavě pohlédl. "Cože?"

"Tak je to. Já jsem tvé alibi. Nikdo nebude pochybovat o mých slovech. Nikdo. Zachráním tě, Olivere."

Ticho se protahovalo. Konečně Oliver řekl: "Co za to budeš chtít, Todde?"

Senátor Davis pokývl hlavou. "Začneme s mírovou konferencí na Středním východě. Odvoláš ji. Pak si promluvíme dál. Mám pro nás velké plány. Nedopustím, aby nám je cokoli pokazilo."

"Ale já budu pokračovat v jednání o míru," odpověděl Oliver.

Senátor Davis přimhouřil oči. "Cos to řekl?"

"Rozhodl jsem se, že v tom budu pokračovat. Viš, Todde, není důležité, jak dlouho nějaký prezident zůstane v úřadě, ale co udělá, dokud ho zastává."

Senátoru Davisovi zrudla tvář. "Viš, co děláš?"

"Ano."

Senátor se naklonil nad desku stolu. "Myslím, že nevíš, Olivere. Jdou sem, aby tě obvinili z vraždy. Odkud se chystáš řídit to své zatracené jednání o míru - z věznice? Právě jsi zahodil celý svůj život, ty stupidní -"

Přerušil ho hlas z vnitřního telefonu. "Pane prezidente, přišlo pár lidí a chtějí vás vidět. Je tu ministryně spravedlnosti Gatlinová, pan Brandon z FBI, předseda nejvyššího soudu Graves a -"

"Pošlete je dál."

"Jak vidím, měl jsem se raději věnovat koním," zakončil senátor vztekle. "Zmýlil jsem se v tobě, Olivere. Právě jsi udělal největší chybu života. Zničím tě."

Dveře se otevřely a dovnitř vešla ministryně spravedlnosti Gatlinová v závěsu s Brandonem, soudcem Gravesem a Berg-stromem.

"Senátore Davis...," řekl soudce Graves.

Todd Davis stroze přikývl a vyšel z místnosti. Barbara Gatlinová za ním zavřela dveře a došla ke stolu.

"Pane prezidente, je to velmi nepříjemné, ale doufám, že pochopíte. Musíme se vás na něco zeptat."

Oliver se k nim obrátil. "Řekli mi, proč jste tady. Samozřejmě, že nemám se všemi těmi případy nic společného."

"To všichni rádi slyšíme, pane prezidente," řekl Scott Brandon, "a já vás ujišťuji, že nikdo z nás skutečně nevěří, že byste se na tom měl podílet. Ale obvinění bylo vzneseno, a nám nezbyvá než se jím zabývat."

"Rozumím."

"Pane prezidente, užil jste někdy drogu zvanou extáze?"

"Ne."

Přítomní se na sebe pohlédli.

"Pane prezidente, mohl byste nám říct, kde jste byl patnáctého října večer, když zemřela Chloe Houstonová?"

Rozhostilo se ticho.

"Pane prezidente?"

"Lituji, ale nemůžu."

"Určitě si vzpomenete, kde jste byl nebo co jste ten večer dělal." Ticho.

"Pane prezidente?"

"Já - já se nemůžu soustředit. Mohli byste přijít později?"

"Kdy později?" zeptal se Bergstrom.

"V osm."

Oliver sledoval, jak opouští kancelář. Pomalu vstal a odešel do malého pokoje za Jan. Něco právě psala a vzhledla, když vešel.

Zhluboka se nadechl. "Jan, já - já se ti musím s něčím svěřit."

Senátor Davis dostal záchvat ledového vzteku. Jak jsem mohl být tak hloupý? Vybral jsem si špatného muže. Pokouší se rozbít všechno, pro co jsem tak tvrdě pracoval. Ale já mu dám lekci. Uvidí, co se stane lidem, kteří se mě pokusí zradit. Senátor seděl za stolem a dlouho uvažoval, co udělat. Pak zvedl telefon.

"Slečno Stewartová, před časem jste mi řekla, abych se ozval, až budu mít co nabídnout."

"Ano, senátore?"

"Dovolte, abych vám vysvětlil, co chci. Od této chvíle očekávám od Tribune plnou podporu - příspěvky ke kampani, zářivé úvodníky a ostatní."

"A co můžu očekávat za to všechno já?" zeptala se Leslie.

"Prezidenta Spojených států. Ministryně spravedlnosti na něj právě vystavila zatykač pro podezření ze série vražd."

Následovalo krátké nadechnutí. "Pokračujte."

Leslie Stewartová mluvila tak rychle, že Matt Baker nerozuměl ani slova. "Pro živého boha, uklidněte se," mínil ji. "Co se mi to pokoušíte namluvit?"

"Prezident! Dostali jsme ho, Matte! Právě jsem mluvila se senátorem Davisem. Předseda Nejvyššího soudu, šéf policie, ředitel FBI a ministryně spravedlnosti Spojených států jsou právě v prezidentské kanceláři se zatykačem - pro

podezření z vraždy. Mají proti němu řadu důkazů. Matte, a on nemá žádné alibi. Zatraceně, tohle bude článek století!"
"To nemůžete otisknout."
"Překvapeně na něj pohlédla. "Proč?"
"Leslie, tahle věc je příliš vážná, než aby - minimálně to, že je ji nutné prověřit a znovu prověřit -"
"A prověřovat tak dlouho, až se z ní stane titulke ve Washington Post! Ne, díky. Tohleto nemíním ztratit."
"Nemůžete přece nařknout prezidenta Spojených států z vraždy bez -"
Leslie se zasmála. "To také neudělám, Matte. Chci jen otisknout fakt, že na něj byl vydán zatykač. To k jeho zničení stačí."
"A senátor Davis -"
"- se obrací proti svému zeti. Věř, že prezident je vinen. Řekl mi to."
"To nestačí. Ověříme si nejdřív -"
"U koho - Katherine Grahamové? Přišel jste o rozum? Buď to zveřejníme hned, nebo o všechno přijdeme."
"Tohle vám nemůžu dovolit. Ne bez prověření všeho, co -"
"S kým si myslíte, že mluvíte? Jsou to moje noviny a já si s nimi udělám, co uznám za vhodné."
Matt Baker vstal. "To je nezodpovědné. Nedovolím nikomu ze svých lidí, aby napsal..."
"Nemusí. Napišu to sama."
"Leslie, jestli to uděláte, tak tady končím. Pro dobro věci."
"Ne, to neuděláte, Matte. My se spolu podělíme o Pulitzerovu cenu. Sledovala, jak vychází z kanceláře. "Ještě se vrátíte," volala za ním, "a rád."

Leslie se spojila s dispečinkem. "Pošlete ke mně Zoltaireho."

Pohlédla na astrologa a řekla: "Chtěla bych znát svůj horoskop na příštích čtyřicet hodin."
"Ano, slečno Stewartová. Velice rád to pro vás udělám." Vytáhl kapesní vydání astrologické bible, svazek efemerid, a otevřel ho. Chvilku studoval polohy hvězd a planet a oči mu narostly.
"Co je?"
Zoltaire vzhledl. "Já - zdá se, že se objeví něco velmi důležitého." Ukázal do katalogu. "Podívejte. Procházející Mars po tři dny přechází devátý dóm. Spolu s Plutem vytváří čtverec vašemu -"
"Neunavujte se," přerušila ho Leslie netrpělivě. "Přeskočte rovnou k jádru."
Zoltaire zamrkal. "K jádru? Ach, ano." Znovu se zahleděl do knížky. "Stane se něco velmi významného a vy jste ve středu všeho dění. Budete ještě slavnější než doposud, slečno Stewartová. Celý svět bude znát vaše jméno."
Leslie cítila, jak se jí zmocňuje euforie. Celý svět bude znát její jméno. Už se viděla na obřadech při předávání cen a slyšela, jak uvádějící říká: "A nyní nový držitel letošní Pulitzerovy ceny za nejvýznamnější článek v historii žurnalistiky. Získává ji slečna Leslie Stewartová." Lidé vstojí aplaudovali a křičeli, až zaléhalo v uších.
"Slečno Stewartová..."
Leslie setřásla sen.
"Ještě něco?"
"Ne."
"Díky, pane Zoltaire," řekla Leslie. "Pro dnešek stačí."

Ten večer v sedm hodin Leslie hleděla na článek, který napsala. Titulek zněl: na prezidenta russella vydán zatykač pro VRAŽDU. PREZIDENT BUDE ROVNĚŽ VYSLÝCHÁN V SOUVISLOSTI S DALŠÍMI ŠESTI PŘÍPADY ÚMRTÍ.
Leslie očima přejela text pod ním a obrátila se k vedoucímu redaktorovi. "Otiskněte to, pane Bannistere, a pusťte jako zvláštní vydání. Chci to mít za hodinu na ulicích. A WTE ať ten článek ve stejný čas odvysílá."
Lyle Bannister zaváhal. "Nemyslíte, že by se na to měl ještě podívat Matt Baker a -?"
"Nejsou to jeho noviny. Otiskněte to hned."
"Ano, madam. Sáh po telefonu na Leslieho stole. "Jdeme na to."

V půl osmé se Barbara Gatlinová připravovala spolu s ostatními členy vyšetřovací skupiny k návratu do Bílého domu.
"Doufám pevně, že toho nebude zapotřebí," řekla ustaraným hlasem, "ale pro jistotu беру zatykač."
O půl hodiny později oznámila Oliverova sekretářka: "Ministryně spravedlnosti a ostatní jsou zde."
"Ať jdou dál."
Oliver sledoval, jak vcházejí do oválné kanceláře. Byl bledý. Vedle něj seděla Jan a pevně mu svírala ruku.
"Pane prezidente, jste připraven zodpovědět naše otázky?" zeptala se Barbara Gatlinová.
Oliver přikývl. "Ano, jsem."
"Pane prezidente, měla s vámi Chloe Houstonová patnáctého října domluveno setkání?"
"Měla."
"A setkal jste se s ní?"
"Ne, musel jsem schůzku zrušit."
Hovor přišel těsně před třetí hodinou. "Miláčku to jsem já. Moc mi chybíš. Jsem v marylandské rezidenci a sedím u bazénu nahý."
"S tím budeme muset něco udělat."
"Kdy se dostaneš ven?"
"Budu tam za hodinu."

Oliver se obrátil k ostatním. "Jestli se něco z toho, co vám teď řeknu, dostane mimo kancelář, způsobí to nenapravitelné škody prezidentskému úřadu a našim vztahům k jiné zemi. Dělam to s maximální nechutí, ale nedali jste mi jinou možnost."

Všichni zvědavě pozorovali Olivera, jak odchází k bočním dveřím a otvíraje. Z přilehlé studovny vyšla Sylva.

"Toto je Sylva Picone, žena italského velvyslance. Patnáctého října jsem byl s ní v její rezidenci v Marylandu od čtyř hodin odpoledne do dvou v noci. Nevím absolutně nic o vraždě Chloe Houstonové ani o dalších vraždách."

21

Dana vešla do kanceláře Toma Hawkinse. "Tome, narazila jsem na něco důležitého. Než byl Frank Loneran zavražděn, navštívil dům Carla Gorman, zaměstnance hotelu Monroe Arms. Gorman zemřel při údajné nehodě v člunu na jezeře. Do té doby žil se svou sestrou. Chtěla bych tam natočit šot pro dnešní večerní zpravodajství."

"Vy si nemyslíte, že šlo o nehodu?"

"Ne. Příliš mnoho náhod."

Tom Hawkins se na chvíli zamyslel. "Dobře. Zařídím to."

"Díky. Tady je adresa. Setkáme se s kameramanem na místě. Jdu se domů převléct."

* * *

Když Dana vešla do svého bytu, okamžitě vycítila, že něco není v pořádku. Tento pocit, jakési vnitřní varování před nebezpečím, si vypěstovala v Sarajevu. Někdo její byt navštívil. Pomalu procházela místností a opatrně kontrolovala skříně. Nic nechybělo. Mám jen halucinace, uklidňovala se, ale sama tomu nevěřila.

Dana přijela před dům, kde žila Gormanova sestra. Kousek níž v ulici už parkoval přenosový vůz televizního zpravodajství. Velká skříňovka měla na střeše mohutnou anténou a moderní elektronickou výbavu uvnitř. Zvukař Andrew Wright a kameraman Vernons Mills postávali u vozu.

"Kde budeme natáčet?" zeptal se Mills.

"Chtěla bych uvnitř domu. Zavolám vás, až budu připravená."

"Dobře."

Dana zaklepala u venkovních dveří. Otevřela jí Marianne Gormanová. "Přejete si?"

"Jsem -"

"Já vím, kdo jste. Zná vás z televize."

"Máte pravdu. Mohla bych si s vámi pár minut pohovořit?"

Marianne Gormanová chvíli váhala. "Ano, pojďte dál." Dana ji následovala do obývacího pokoje.

"Jedná se o mého bratra, vidíte?" Marianne nabídla Daně židli. "Byl zavražděn, vím to."

"Kdo ho zabil?"

Marianne vzhledla. "To ještě nevím."

"Přišel tady za vámi Frank Loneran?"

Ženiny oči se zúžily. "Oklamal mě. Řekla jsem mu, kde má bratra hledat a -" do očí jí vstoupily slzy, "teď je Carl mrtvý."

"O čem chtěl Loneran s vaším bratrem mluvit?"

"Tvrdil, že je z daňového úřadu."

Dana seděla a pozorovala ji. "Souhlasila byste s malým televizním interview? Můžete říct pár slov o zavraždění bratra a o tom, co si myslíte o kriminalitě v tomto městě."

Marianne Gormanová přikývla. "Snad by to šlo."

"Děkuji vám." Dana došla k venkovním dveřím a pokynula Vernonu Millsovi. Sebral kameru a zamířil k domu. Andrew Wright ho následoval.

"Ale já nic podobného ještě nedělala," znervózněla Marianne.

"Není se čeho bát. Za pár minut to bude za vámi."

Vernon vešel dovnitř s kamerou. "Kde to chcete točit?"

"Uděláme to tady v obýváku." Pokývla hlavou k rohu pokoje. "Kameru můžete nechat támhle."

Vernon postavil kameru a vrátil se k Daně. Oběma ženám připevnil miniaturní mikrofony. "Až budete připraveny, stačí je zapnout."

"Ne!" řekla náhle Marianne Gormanová. "Počkejte chvíli! Je mi líto, ale já - já to nemůžu udělat."

"Proč?" divila se Dana.

"Je to... je to příliš nebezpečné. Mohla bych s vámi mluvit o samotě?"

"Jistě." Dana pohlédla na oba asistenty. "Nechte kameru tady, zavolám vás."

Vernon přikývl. "Počkáme ve voze."

Dana se vrátila za Marianne. "Proč je pro vás nebezpečné objevit se na obrazovce?"

"Nechci, aby mě viděli," svěřovala se Marianne ustrašeně.

"Nechcete, aby vás viděli? Kdo?"

Marianne polkla naprázdno. "Carl provedl něco, co neměl dělat. Proto ho zabili. A lidé, kteří to udělali, se pokusí zabít i mě." Roztřásla se.

"Co Carl udělal?"

"Ach, bože," vzlykla Marianne. "Prosila jsem ho, ať to nedělá."

"Co?" náléhala Dana.

"On - on napsal vyděračský dopis."

Dana na ni zírala. "Vyděračský dopis?"

"Ano. Věřte mi, Carl byl dobrý člověk. To jen proto, že měl rád - měl velké nároky a při platu, který dostával, si nemohl dovolit žít podle svých představ. Nedokázala jsem mu to rozmluvit. Zavraždili ho kvůli tomu dopisu, vím to. Našli ho, a teď půjdou po mně."

Rozplakala se. "Já - já nevím, co dělat."

"Řekněte mi něco o tom dopisu."

Marianne Gormanová přestala vzlykat. "Bratr odjížděl na dovolenou a zapomněl v hotelu kabát, který si chtěl vzít s sebou. Vrátil se pro něj, a když už seděl v autě i s kabátem, otevřely se dveře privátního výtahu, vedoucího z královského apartmá hotelu do garáže. Carl tvrdil, že viděl vystupovat jistého muže. Byl překvapen, že ho tam vůbec vidí, a ještě víc, když se dotyčný vrátil do výtahu a čistil otisky svých prstů. Carl nechápal, oč běží, ale příštího dne si přečetl o vraždě té nebohé dívky a došlo mu, kdo ji zabil."

Chvilku váhala. "Tehdy napsal dopis do Bílého domu."

"Do Bílého domu?" opakovala Dana pomalu.

"Ano."

"Komu posílal ten dopis?"

"Muži, kterého viděl v garáži. Tomu s páskou přes oko. Petru Tagerovi."

22

Přes stěny Bílého domu slyšel hluk dopravy doléhající z Pennsylvania Avenue a začal si uvědomovat své okolí. Promyslel všechno a vědomí, že je v bezpečí, ho uklidnilo. Olivera Russella uvěznil za vraždy, které nespáchal, a viceprezident Melvin Wicks nastoupí prezidentský úřad. S ovládním Wickse neměl senátor Davis nejmenší potíže. A nenajdou nic, co by mě mohlo spojit s některou z těch událostí, dokončil úvahy Petr Tager.

Už se těšil na večerní modlitební shromáždění. Spoluvěřící rádi poslouchali jeho úvahy o náboženství a moci.

Petr Tager se začal zajímat o děvčata ve čtrnácti. Zpočátku považoval ztrátu jednoho oka za velký hendikep, který oslabí zájem opačného pohlaví, ale děvčata naopak jeho černá klapka přes oko přitahovala. Kromě enormně silného libida mu dal bůh do vínku i výmluvnost, a ta schopnost mu umožnila lákat plachá děvčata do seníků či postelí nebo na zadní sedadla vozů. Bohužel, jedna z dívek otěhotněla a Petr si ji musel vzít. Porodila dvě děti a rodina hrozila stát se otravnou zátěží. Petr však brzy zjistil, že se dá naopak využít jako dokonalý pláštík pro mimopracovní aktivity. Chtěl se polepšit a vážně uvažoval o vstupu do semináře, ale pak potkal senátora Todda Davise, a jeho život se změnil. Našel nové a oproti kostelu větší fórum - politiku.

Zpočátku neměl se svými vedlejšími vztahy nejmenší potíže. Pak mu ale dal přítel drogu zvanou extáze a Petr se o ni podělil s Lisou Burnettovou, členkou stejné církve ve Frankfortu. Něco se však zvtřlo a Lisa zemřela. Její tělo našli v řece Kentucky.

Další nehoda se přihodila, když Miriam Friedlandová, sekretářka Olivera Russella, špatně reagovala na stejnou drogu a upadla do komatu. Není to moje vina, utěšoval se tehdy Petr Tager a příhoda se ho nijak vážně nedotkla. Miriam zřejmě brala i jiné drogy.

Pak se však objevila nešťastná Chloe Houstonová. Narazil na ni na chodbě Bílého domu, když hledala toalety.

Okamžitě ho poznala a byla dojatá. "Vy jste Petr Tager! Denně vás vidím v televizi."

"Ano, velice mě těší. Můžu vám nějak pomoci?"

"Hledám dámskou toaletu." Byla mladá a hezká.

"V Bílém domě žádné veřejné toalety nejsou, slečno."

"Ach, bože."

"Myslím, že bych vám mohl pomoci." Zatvářil se spiklenecky. "Pojďte se mnou." Zavedl ji nahoru do privátní koupelny a počkal na ni venku. Když vyšla, zeptal se: "Jste ve Washingtonu na návštěvě?"

"Ano."

"Nechcete poznat skutečný Washington? Rád bych vám ho ukázal." Cítil, jak ji to k němu táhne.

"Já - já určitě - pokud vám to nebude příliš na obtíž."

"Pro někoho tak hezkého jako vy? O potížích nemůže být řeč. Dobře, začneme dneska večer."

Zasmála se. "To zní zajímavě."

"Slibuji vám, že to bude zajímavé. Ale nesmíte o našem setkání nikomu říkat. Je to naše tajemství."

"Neřeknu, slibuji."

"Mám dnes v hotelu Monroe Arms schůzku s pověřencem ruské vlády." Viditelně ji to sdělení dojalo. "Potom můžeme povečeřet v královském apartmá. Mohla byste tam za mnou přijít řekněme v sedm?"

Pohlédla na něj a vzrušeně přikývla. "Ano, přijdu."

Vysvětlil jí, jak se dostane nahoru. "Nebudou žádné problémy. Jen mi zavolejte, že jste tam." Udělala to.

Chloe Houstonová nebyla zpočátku nijak povolná. Když ji Petr objal, bránila se: "Ne, nedělejte to. Já - já jsem ještě panna."

To prohlášení ho jen víc vzrušilo. "Nechci vás nutit dělat nic, co nebudete chtít sama," ujišťoval ji. "Jen se posadíme a budeme si povídat."

"Zklamala jsem vás?"

Stiskl ji ruku. "Vůbec ne, má drahá."

Vzal lahvičku tekuté extáze a naplnil dvě skleničky.

"Co je to?" zeptala se Chloe.

"To jen zvýší energii. Na zdraví." Pozvedl sklenku a pozoroval, jak dopijí svůj díl čiré tekutiny.

"Dobré," usmála se.

Další půlhodinu strávili hovorem a Petr čekal, až začne droga účinkovat. Konečně si přisedl blíž a znovu se ji pokusil obejmout. Tentokrát se nevzpírala.

"Svleč se," napůl ji vybídl a napůl přikázal.

"Ano."

Petr za ní hleděl, jak odchází do koupelny. Začal se také svlékat. Vrátila se za pár minut nahá. Pohled na její mladé, a přitom vyspělé tělo ho fascinoval. Byla vskutku krásná. Chloe si k němu vlezla do postele. Byla v lásce nezkušená, ale vědomí, že se s ním miluje vůbec poprvé, bohatě nahradilo Petrovi potřebné vzrušení.

Uprostřed milostné hry se Chloe posadila na posteli. Náhle se jí zatočila hlava.

"Copak? Není ti dobře, miláčku?"

"Já -já. Jsem v pořádku, jen se cítím trochu -" Vstala a chvíli se přidržovala okraje lůžka. "Hned se vrátím."

Petr ji sledoval, když se zapotácela a upadla hlavou na ocelový roh stolu.

"Chloe!" Vyskočil z postele a pospíchal k ní. "Chloe!"

Nenahmatal žádný pulz. Ach, bože! Jak mi jen mohla tohle provést? Ale není to moje vina. Upadla sama.

Rozhlédl se po místnosti. Nesmí mě vystopovat. Rychle se oblékl a pospíchal do koupelny. Navlhčeným ručníkem začal stírat všechna místa, kde by mohly zůstat otisky jeho prstů. Vzal dívčinu kabelku, a když se naposled pohledem přesvědčil, že po sobě nezanechal žádné stopy, sjel výtahem do garáže. Nakonec ještě setřel otisky z tlačítek výtahu. Jakmile se nečekaně objevila hrozba v osobě Paula Yerbyho, využil svých konexí a zbavil se ho. Už nezbýval nikdo, kdo by ho mohl s Chloe spojit.

Pak ale přišel ten dopis. Carl Gorman, recepční z hotelu, ho viděl. Petr vyslal Simeho - namluvil mu, že je v zájmu ochrany prezidenta, aby Gorman umlčel.

To mělo stačit s konečnou platností.

Ale když začal dotírat Frank Lonergan a byl příliš zvědavý, musel ho zneškodnit také. A nyní se připletla na scénu zvědavá reportérka.

Zbývaly tak dva potenciální zdroje prozrazení: Marianne Gormanová a Dana Evansová.

Ale Sime už byl na cestě za nimi.

23

Marianne Gormanová opakovala: "Slyšela jste dobře - ten s páskou přes oko - Petr Tager."

Dana byla šokována. "Jste si tím jistá?"

"Je těžké nepoznat někoho, kdo vypadá jako on."

"Mohla bych si od vás zavolat?" Dana pospíšila k telefonu a vytočila číslo Matta Bakera. Odpověděla Mattova sekretářka.

"Kancelář pana Bakera."

"Tady je Dana. Musím s ním mluvit. Hrozně to spěchá."

"Vydržte prosím."

O chvíli později se ozval Matt sám. "Dano - stalo se něco?"

Nadechla se zhluboka. "Matte, právě jsem zjistila, kdo byl s Chloe Houstonovou, když zemřela."

"To víme také. Byl to -"

"Petr Tager."

"Co?" vykřikl Matt.

"Jsem u sestry Carla Gorman, toho zavražděného hotelového zřízence. Carl Gorman viděl, jak Petr Tager otírá otisky svých prstů z tlačítek výtahu ten večer, kdy našli Chloe Houstonovou mrtvou. Gorman poslal Tagerovi vyděračský dopis a já myslím, že ho Tager nechal zabít. Mám tady kameru i vůz. Chceš, abychom to poslali do éteru?"

"Ted? Proboha, nedělej nic!" přikázal Matt. "Musím napřed něco zařídit. Zavolej mi za deset minut."

Práskl sluchátkem a vystartoval do Bílé věže. Leslie byla ve své kanceláři.

"Leslie, nesmíte otisknout -"

Otočila se a výsměšně zvedla stránku s titulkem: na prezidenta RUSSELLA VYDÁN ZATYKAČ PRO VRAŽDU.

"Podívejte, Matte." Hlas jí přeskakoval vzrušením.

"Leslie, mám pro vás novinu. Prezident není -"

"Tohle je jediná novina, na které mi záleží." Pohodila hlavou. "Tvrdila jsem vám, že se vrátíte. Nemůžete zůstat stranou, vidíte? Prostě je to tak velké, že nedokážete odejít, Matte. Potřebujete mě. Budete mě vždycky potřebovat."

Stál, bezradně ji pozoroval a hlavou mu táhla myšlenka: Co se asi muselo přihodit, aby se z ní stalo tohle? Snad ještě není pozdě na záchranu.

"Leslie -"

"Jen si to tak neberte k srdci, Matte. Každý někdy udělá chybu," pokračovala Leslie blahosklonně. "Co jste to vlastně chtěl říct?"

Matt na ni ještě hodnou chvíli hleděl. "Chtěl jsem jen říct sbohem, Leslie."

Hleděla za ním, jak odchází.

24

"Co bude se mnou?" starala se Marianne Gormanová.

"Nemějte obavy," uklidňovala ji Dana. "Dostane se vám ochrany." Náhle jí bleskl hlavou nápad. "Marianne, uděláme živé interview a jeho záznam pošleme FBI. Jakmile přenos skončí, odvezu vás odtud."

Venku zaskřípěly pneumatiky zastavujícího vozu.

Marianne přiskočila k oknu. "Můj ty bože!"

"Co je?" přiběhla k ní Dana.

Z vozu vystupoval Sime Lombarde. Rozhlédl se a zamířil k domku.

"To je ten - ten druhý muž, který se ptal na Carla v den, kdy ho zabili," vykoktala Marianne. "Jsem si jistá, že má něco společného s jeho vraždou."

Dana zvedla telefon.

"Kancelář pana Hawkinse."

"Nadine, musím s ním mluvit, hned."

"Není tady. Vráť se asi za -"

"Tak mi dejte Nata Ericksona."

Nat Erickson, Hawkinsův asistent, přišel k aparátu. "Dano?"

"Nate - potřebuji okamžitou pomoc. Mám úžasnou věc. Chci, abys mě pustil do vysílání živě. Hned."

"To nemůžu udělat," protestoval Erickson. "To musí schválit Tom."

"Není čas," vybuchla Dana.

Oknem viděla, jak se Sime Lombarde blíží ke dveřím domku. Vernon Mills ve voze nervózně pohlédl na hodinky. "Tak budeme to interview dělat, nebo ne? Mám rande."

V domku Dana prosila do sluchátka. "Jde o život, Nate. Proboha, pusť mě do vysílání a udělej to hned!" Odhodila sluchátko, došla k televizoru a zapnula ho.

Na Kanálu šest dávali nějaký seriál. Postarší muž domlouval mladé ženě.

"Nikdy jsi mě skutečně nechápala, Kristen."

"Pravda je, že jsem tě pochopila až příliš dobře. Proto se chci rozvést, George."

"Máte tu ještě nějaký jiný přijímač?" zeptala se Dana.

Vběhla do ložnice a zapnula televizor i tam.

Sime Lombarde zaklepal na venkovní dveře.

"Neotevírejte!" varovala Dana a zkontrolovala, jestli má zapnutý svůj mikrofon. Klepání na dveře zesílilo.

"Vypadneme odtud," zašeptala Marianne. "Vzadu jsou -"

V ten okamžik dveře povolily a Sime Lombardo vrazil dovnitř. Pohlédl na ženy. "Vidím, dámy, že vás tu mám obě."

Dana zoufale pokukovala po obrazovce televizoru.

"Jestli mám někoho jiného, George, je to tvá vina."

"Vina je možná na mé straně, Kristen."

Sime Lombardo vytáhl z kapsy poloautomatickou pistoli ráže 0.22 a začal na její hlaveň šroubovat tlumič.

"Ne!" vykřikla Dana. "To nesmíte -"

Sime pozvedl zbraň. "Drže hubu a do ložnice - bude to?"

"Můj ty bože!" blekotala Marianne.

"Poslyšte..." snažila se Dana o vyjednávání. "Můžeme -"

"Už jsem řekl. Mlčte!"

"Kristen, vždycky jsem věřil v druhou šanci. Nechci ztratit všechno, co mezi námi bylo - a co by mohlo být zase."

Z televizoru v ložnici zněl stejný hlas.

"Říkal jsem, že máte jít!" přikázal Sime. "Skončíme to."

Obě ženy váhavě pokročily k ložnici, když se u kamery v rohu rozsvítilo červené světlo. Obraz Kristen a Georgeho zmizel z obrazovky a komentátor oznamoval: "Přerušujeme program, abychom vám mohli živě zprostředkovat vzrušující událost ze čtvrti Wheaton."

Místo seriálu se objevil Gormanův obývací pokoj v popředí s Danou a Marianne. Sime stál za nimi. Zmatený se zastavil v půli kroku a zaraženě hleděl na svůj obraz na stínítku televizoru.

"Co - co to, ksakru, je?"

V přenosovém voze technici sledovali změnu na monitoru. "Můj ty bože!" vyjekl Vernon Mills. "Jedeme živě!"

Dana hleděla na obrazovku s tichou modlitbou díky na rtech. Pak se obrátila ke kameře. "Mluví k vám Dana Evansová v přímém přenosu z domu Carla Gormana, zavražděného před několika dny. Právě zpovídám jiného muže, který má o této vraždě jisté informace." Dana pohlédla na Lombarda. "Takže - neřekl byste nám, co se přesně stalo?"

Lombardo stál neschopný pohybu a zíral na televizor. Olízl si rty. "Hej!"

Z reproduktoru přijímače na něj zavolal vlastní hlas "Hej!" Současně viděl, jak se prudce otáčí k Daně. "Co - co to, kčertu, děláte? Co je to za triky?"

"Žádné triky. Vysíláme živě. Dívají se na nás dva miliony diváků."

Lombardo viděl, jak bezděčně schovává zbraň do kapsy.

Dana pohlédla na Marianne a pak Lombardovi přímo do očí. "Za vraždou Carla Gormana stojí Petr Tager, vidíte?"

Nick Reese byl ve své kanceláři, když dovnitř vrazil někdo z denní služby. "Rychle! To musíte vidět. Jsou v Gormanově domě." Reese zapnul televizní přijímač a nastavil kanál 6. "To Petr Tager vás požádal, abyste zabil Carla Gormana?"

"Nevím, o čem to mluvíte. Vypněte ten zatracený krám, dřív než-"

"Dřív než co? Chcete nás zabít před dvěma miliony svědků?"

"Ježíši!" vykřikl Nick Reese. "Pošlete tam nějaký vůz a rychle!"

V Modrém salonku Bílého domu sledoval šokovaný Oliver s Jan stanicí WTE.

"Petr?" řekl pomalu. "Tomu nemůžu uvěřit!"

* * *

Tagerova sekretářka spěchala do kanceláře svého šéfa. "Pane Tagere, myslím, že byste měl přepnout na kanál 6." Nervózně na něj pohlédla a rychle zavřela dveře. Petr Tager za ní nechápavě hleděl. Pak vzal dálkový ovladač a televizor ožil.

Dana právě oznamovala, "...a Petr Tager je rovněž zodpovědný za smrt Chloe Houstonové."

"O tom nic nevím. Na to se musíte zeptat Tagera," odpověděl Lombarde.

Petr Tager zíral na televizor. To nemůže být pravda! Bůh by mi to nikdy neudělal! Vyskočil z křesla a zamířil ke dveřím. Nedovolím, aby mě dostali. Ukryji se! Náhle se zastavil. Ale kam? Kam se mám ukrýt? Pomalu se vrátil ke svému stolu, svezl se do křesla a čekal.

Leslie Stewartová nehybně sledovala vysílání ve své kanceláři.

Petr Tager? Ne! Ne! Ne! Hrábla po telefonu a bláznivě rychle navolila čísla. "Lyle, stopněte ten článek! Nesmí se dostat ven! Slyšíte mě? To -"

Ze sluchátka slyšela hlas Lyle Bannistera: "Slečno Stewartová, noviny se dostaly na ulici před půl hodinou. Chtěla jste přece..."

Leslie pomalu odložila sluchátko a pohlédla na palcový titulek Washington Tribune: NA PREZIDENTA RUSSELLA VYDÁN ZATYKAČ PRO VRAŽDU.

Pak zvedla oči k titulní stránce v rámečku na zdi: DEWEY PORÁŽÍ TRUMANA.

"Budete dokonce slavnější, než jste dnes, slečno Stewartová. Celý svět bude znát vaše jméno."

Ano. Zítra bude k smíchu celému světu.

V Gormanově domě Sime Lombardo naposled divoce pohlédl na svůj obraz v televizi a řekl: "Padám odtud."

Když spěšně otevřel venkovní dveře, půl tuctu policejních vozů právě zastavovalo před domem.

25

Na Dullesově mezinárodním letišti čekala Dana s Jeffem Connorsem na přiletí Kemalova letadla.

"Není jako jiní chlapi," vysvětlovala Dana nervózně. "Prošel peklem. Říkám to jen proto, abys nebyl překvapený, když neprojeví žádné emoce." Zoufale si přála, aby měl Jeff Kemala rád.

Jeff cítil její úzkost. "Neměj obavy. Vím jistě, že je to báječný hoch."

"Už letí, tamhle."

Sledovali, jak malý bod na nebi roste do tvaru stříbrného boeingu 474.

Dana pevně stiskla Jeffovi ruku. "Je tady."

* * *

Cestující vystupovali z letadla a Dana je s úzkostí pozorovala. "Kde je-?"

Konečně se objevil. Měl na sobě oblečení, které mu koupila v Sarajevu, a obličej čerstvě umytý. Pomalu sestupoval po rampě, a když zahlédl Danu, zastavil se. Hleděli na sebe bez hnutí, než se k sobě rozběhli. Dana ho objala a on ji zdravou paží pevně stiskl. Oba se rozplakali.

Dana konečně našla hlas. "Vítej v Americe, Kemale."

Přikývl. Mluvit nedokázal.

"Kemale, chtěla bych ti představit svého přítele. To je Jeff Connors."

Jeff se sehnul. "Nazdar, Kemale. Už jsem o tobě hodně slyšel."

Kemal se zoufale tiskl k Daně.

"Budeš žít se mnou," řekla. "Bude se ti to líbit?"

Kemal přikývl, ale nechtěl ji pustit.

Dana pohlédla na hodinky. "Musíme jít. Komentuji prezidentův proslov v Bílém domě."

Den se vydařil dokonale. Nebe bylo tmavě modré a od řeky Potomac foukal svěží větřík.

Stáli v Růžové zahradě se třemi desítkami jiných televizních a novinových reportérů. Danina kamera zaostřila na prezidenta stojícího na pódiu s Jan po boku.

"Mám pro vás důležité sdělení," začal Oliver Russell. "V tuto chvíli sedí za jednacím stolem představitelé Spojených arabských emirátů, Libye, Íránu a Sýrie, aby dojednali trvalý mír s Izraelem. Dnes dopoledne jsem dostal zprávu, že jednání se vyvíjí mimořádně dobře a že mírová smlouva bude podepsána za den nebo dva. Je nadmíru důležité, že nás v úsilí o tento životně potřebný akt pevně podpořil kongres Spojených států." Oliver pokynul k muži, stojícímu vedle něho. "Senátor Todd Davis."

Senátor Davis, oblečený do svého typického bílého obleku a s bílým kloboukem se širokou střešou na hlavě, přistoupil k mikrofonu a neméně širokým úsměvem pozdravil zástup. "Tohle je vskutku historický moment naší velké země. Jak jistě víte, snažil jsem se po řadu let přinést mír arabským zemím a Izraeli. Byl to vleklý a obtížný úkol, ale dnes vám můžu s nesmírnou radostí konečně sdělit, že pod vedením a s velkou pomocí našeho vynikajícího prezidenta, přináší naše úsilí ovoce." Obrátil se k Oliverovi. "Měli bychom všichni poděkovat našemu prezidentovi za velkolepou roli, kterou sehrál v uskutečnění toho záměru..."

Jedna válka končí, uvažovala Dana. A je to jen začátek. Snad budeme mít jednou svět, který se naučí řešit své problémy s láskou místo nenávisti. Svět, kde děti nebudou muset naslouchat děsivým zvukům vybuchujících bomb a

střelby automatických zbraní. Svět, kde budou žít beze strachu, že je anonymní zabijáci připraví o končetiny. Otočila se ke Kemalovi, který vzrušeně něco šeptal Jeffovi, a usmála se. Kemal bude mít otce, Jeff ji před chvílí požádal o ruku. Budou rodina. Jak k tomu přijdu, že mám takové štěstí? ptala se Dana se v duchu a proslovy spěly k závěru. Kameraman zabral zblízka Danu. Pohlédla do objektivu.
"Hlásí se vám Dana Evansová reportérka WTE, Washington D.C."